

Amerikai képviselők felszólalása a Kongresszusi Napló 1965. augusztus 18 -i följegyzése szerint:

Discrimination of Hungarians in Rumania.

Az 1952. és 1965. évi alkotmány biztosítja a nemzetiségek kulturális életét. A valóságban, az 1957 -ben még 1.116 magyar iskolából egyet sem találunk 1964 -ben. . . Kolozsváron például ahol a lakosság 40 %-a magyar, (1945-ben még 78%) és középiskolai évfolyamonként négy magyar osztályt tartottak, 1965 szeptemberétől csak egyet hagynak. Eddig a román részen fokozatonként egy osztály volt, ezután öt lesz. 1964 -ben 316 magyar diák jelentkezett, ezután csak egyetlen osztály vagyis 40 hely várja a magyar diákokat. A többi 276 vagy több magyar gyermek román iskolába iratkozik ahol román nevelést kap. . . E sovíniszta eljárás alól kivétel a nagyenyedi iskola, ahol a magyar osztályokat négyről hatra emelték pusztán propagandafigyelméből a bel - és külföldi kritikusok elnémitására.

A 98 % magyar nemzetiségű Székelyudvarhelyen áll fenn az egyetlen magyar tanítóképző a 21 román mellett. 1965 -ben ezt is elárasztották román hallgatókkal, 40 román és csak 25 magyar hallgatót vettek fel. A románokat messzi vidékekről telepítették oda. . . 1918 -ban a magyar államvezetés több mint 3.000 román iskolát tartott fenn Erdélyben. Ma az összes erdélyi iskolákban románok az igazgatók. Magyar nyelvet még a magyar többségű vidékeken sem tanítanak. . . A kevés magyar diplomást óromániába helyezik.

A nyersanyagokban gazdag Erdélyben gyarmati kizsákmányolás folyik; a nyersanyagot román tartományokban és iparközpontokban munkálják meg. Ez a politika a magyarság elvándorlását okozza, legtöbbször színromán tartományokba. . . A gazdasági gyarmatosítás példája a marosvásárhelyi földgáz története (ún.; Magyar Autonóm Tartomány!). A kommunista román kormány a metángázt 300 km. csővezetékben Moldvába irányította ahol a British Imperial Chemical Ltd. tőkéjével közel öt kilométer hosszú vegyiművet létesített. A székelyeket nyomorban hagyva, Onesti néven új, modern, máris 60.000 lakosú ipari mintavárost építettek.

A Harghítában fölfedezett kaolin története: a 11.000 elhagyott lakosú Székelyudvarhely körzetéből kibányászott kaolint a közeli

hírneves korondi székely fazekasok helyett a 170 kilométerre fekvő román - szász lakosú Segesvárra hurcolják.

A kormány a román - magyar vegyesházásokat lakáshoz, gazdasági segélyhez és — tiszta román vidékre, jó munkához juttatják. (A gyermek román környezetben nevelkedik.)

Ha a művész vagy tudós pártolást, elismerést akar, nevét elrománosítja; így lett a magasugró olimpiai bajnok Balázs Jolánból Yolanda Balas, a híres szőlőista Ruha Istvánból Stephan Ruhe, a színész Kabán Istvánból Stephen Caban.

Székely népművészeti készítmények külföldre szállítása tilos. Pl.; egyetlen kalotaszegi fejdísz kiszállításáért a bukaresti kultuszminiszterhez kell folyamodni aki 99 %-ban nem engedélyezi a kivitelt.

A népművészeti múzeumokban nincsenek magyar és szász népviseletek sem csipkék. A világhírű székely varrottasokból a kolozsvári Népművészeti Múzeumban egyetlen darabot sem találni. A kiállított anyag még csak nem is erdélyi, hanem regáti román. Magyar népviseletet és babát nem készíthetnek a "Maros - Magyar - Autonóm Tartomány"-ban, a kalotaszegi stylusról nem is beszélve. . . A magyar történelmi emlékműveket eltávolítják. Várakat és kastélyokat bezárják, pusztulni hagyják csakúgy mint a műemlék épületeket és szobrokat. . . 1961 óta nincsenek magyar nevű utcák. . . A régi magyar temetőket beépítik. Mindez éles ellentéte annak, ahogyan karbantartják a románok temetőit. [Így irtják ki az őstelepes székelység tanújeleit. Szerk.]

1964 -ben olyan rémhírek keltek, hogy a 80 % magyar népességű nyugati határsávot a Szovjetunió visszakényszeríti Magyarországhoz. 1964 aug. 23 -án Koltó magyar lakossága magyar zászlók alatt akart emlékezni az 1944. évi román átállásra. A románok hadiezredekkel és tüzérséggel léptek közbe Koltón és Nagybányán, attól félve, hogy az esetleges magyar felkelésre magyar és szovjet csapatok hatolnak Romániába. . . Az amerikai - Román viszony javulása ellenére, semmi javulás a magyar nemzetiség helyzetében, inkább valami romlás. . . 1950 -ben Aradon megverték, aki az utcán magyarul beszélt. Kommunista Romániában a magyarok általános neve "bandina", ami hazátlan, otthontalan csavargót jelent. . . 1950 -ben a Román - Szerb határmenti Bánátból, amely előzőleg Magyarországhoz tartozott, 32 falu magyar és szász lakosságát telepítették (deportálták) az egészségtelen klímájú Dobrudzsába ahol sárházakban, nehéz életkörülményekben katonai őrizetben tartották

őket. . . Ha egy magyar kiköltözik Erdélyből, aligha van reménye a visszatérésre mert engedélyre semmi lehetőség. . . Bukarestben 200 - 250.000 magyar él. Magyar, aki faluból városba költözik, csak 3 havi ideiglenes lakhatási engedélyt kap. . . A Magyar Autónom Tartomány és Brassó kórházai telve vannak moldvai román szülő anyákkal, hogy gyermekeiket erdélyi származásúaknak mond hassák. . . Brassónak öt magyar papja van, kettő 80 éves és 4 bebörtönözve. . . Egy papot azért börtönöztek be, mert Hosszúfalusi paptársát ment látogatni. . . Brassó 150.000 főnyi lakosának 40% magyar de a hivatalos statisztikában csak 14%. 288 papot tartóztattak le 1963 -65 -ben mert nem csatlakoztak a kolhozokba. . . Székelyudvarhelyen, Csíkszeredán, semmit sem építettek. . . Az aranyban, vasban, szénben gazdag Resicában a magyar és szász szak -és kétkézi kényszerszermunkások építette szupermodern iparvárosba a románok települtek. Az alkotókat sátrakban őrizték, szárított sós halallal, máléval és babbal táplálták majd fizetés nélkül elzavarták. A resicai művet 1962-ben fejezték be, az USA követség könnyen a részletekhez juthat.

Az elkeseredett erdélyi magyarság 8 százaléka; 133.000 regisztrálta magát bevándorlásra a kommunista magyar konzulátusnál, mert őrajtuk ott már senki sem segít; képviselőjük, Moghioros egy magyarul is beszélő cigány, akit csak azért túrnak a román kommunisták, mert Georghiu Dejjel földalatti pártmunkát végzett a háború alatt. Az egyetlen fontos küldöttük, Parkas is tehetetlen a román Nemzetgyűlésben.

Harrison A. Williams Jr. New Jersey szenátora 1965 szeptember 2-ki szenátusi nagy beszédéből:

Az erdélyi magyarság mai nemzedékét az a veszély fenyegeti, hogy elveszti ezer évre visszamutató örökségét. . .

A magyarok Erdélyben, a X. században telepedtek le. Ők alkották ezen a területen a politikai és gazdasági fejlődés erőforrásait egészen az első világháború végéig. 1920-ban a trianoni békeszerződés következtében Erdély Romániához került. A második bécsi döntés 1940-ben ennek a területnek az északi részét visszacsatolta Magyarországhoz. De ezt a döntést 1947-ben a párisi békeszerződés megsemmisítette. Ez a szerződés továbbá feltételezte, hogy a román kormány minden polgárának, — vallásra és nyelvre való tekintet nélkül —, egyforma jogokat fog biztosítani. . .

Amit a legfelháborítóbbnak tartok, az a párisi békeszerződés tételeinek a megsértése. Ennek a népnek ünnepélyes ígéretet tettek, amelyet folyamatosan megkerülnek, úgyhogy az í-

géret nem marad más, mint egy üres váz.

A jelszó 1956 óta: **ELNYOMATAS!**

Amikor az 1956-os magyar szabadságharcot elfojtották, a román hatóságok megfogadták, hogy a sterilizálás politikájára térnek át, mert úgy hitték, hogy ezzel a nemzeti érzület terjedését Erdélyben, — amelyet a magyar szabadságharc új életre keltett —, meg tudják akadályozni. . .

Számos titkos tárgyalást tartottak, hogy megfosszák a magyarokat természetes vezetőiktől. Ráadásul számos tisztviselőt hivatalos nyomással megtörttek, akik önvallomást téve "beismerték" a burzsoá nacionalizmus és a magyarság kulturális elszigetelődésének a bűnét.

Az akkor hozott durva büntetések olyan hatást tettek, hogy további nyilvános tárgyalásokra és tömeges letartóztatásokra immár nincs szükség. Annak az emléke, hogy mi történik azokkal, akik az állam ellen szót mernek emelni ma már elegendő ahhoz, hogy elnémissák a nemzeti érzület szavát. . .

Most olyan erőfeszítések vannak folyamatban, amelyek igyekeznek a magyarságot kiszorítani Erdélyből és pedig az önkéntesség látszatával. Ezt oly módon teszik, hogy azokat az egykor termékeny területeket, amelyek valamikor a még most is ott élő milliókat el tudták tartani, ma a megélhetésre alkalmatlanná teszik. . . Azoktól a magyaroktól, akik nem hajlandók elhagyni szülőföldjüket, megtagadnak és elvesznek minden jogot, amely a történelem folyamán a sajátjuk volt. A magyar nyelv lassan eltűnik úgy az iskolákból, mint a piacokról. Amit vallásszabadságnak mondanak az nem más, mint a vallásszabadság kigúnyolása. A nemzeti kultúrszervek egyszerűen nem léteznek.

A magyaroknak azt a nagymérvű hozzájárulását, amelyet a művészet és a tudomány terén nyújtottak, egyáltalán nem tanítják, vagy pedig román intézményeken keresztül nyújtják.

A román kormányzat a párisi béke látszólagos követésében magyar autonóm provinciát létesített, hogy az legyen a magyarság politikai tevékenységének a központja. Nyilvánvaló volt, hogy ez csupán jelképe a valóságnak, mivel ehhez a provinciához az erdélyi magyarságnak mindössze 29%-a tartozott. Amikor a román kormány látta, hogy a magyarságnak ez az erőssége megnő, megváltoztatta a magyar autonóm provincia határait oly módon, hogy a magyar lakosság százalékaránya 65-re csökkent le és nagy tömegben csatolt románokat ehhez a terü-

lethez. Még azokban a körzetekben is, amelyek majdnem kizárólag magyarlakta területek, a hivatalnokok és a rendőrök románok. Még itt is csupán másodlagos szerepe van a magyar nyelvnek.

A magyarok elfogadták a legtöbb politikai és területi átalakítást, mert abban bíztak, hogy az ehhez mért természetes közösségeiknek megalkotását megengedik. De a román kormány ismételten megmutatta, hogy ezt nem hajlandó megengedni. A románok elszánták magukat, hogy ezeket az embereket kiüldözik nemzeti érzésükből. Ha a fiatalabb nemzedéknek nem engedik meg, hogy nemzeti ügyeikben részt vegyenek és saját nyelvükön folytassák egyéni képzésüket, egyéniségük bizonyosan elvész.

Abban bízom, — fejezte be beszédét a szenátor —, hogy határozati javaslatom értésére adja a román kormánynak: mi itt ózunk ettől a praktikától, amely jelenleg az elnyomatás módszerét alkalmazza Erdélyben. Az a szabadság, hogy valaki történelmi kultúrájában élhessen, olyan jog, amelyet Isten adott minden népnek, ennek a népnek is. . . Lényegében mindaz, amit ez a bátor nép követel, a lehetősége annak, hogy önmaga lehessen; hogy saját életét élhesse.”

A szenátor ezután becsatolta az összes eddig megszerzett tanúvallomások szövegét, amelyek a romániai magyarság és az erdélyi helyzet szörnyűségeit feltárják. Mindezek a szenátus naplójában, nyomtatásban megjelentek.

Amerikai képviselők felszólalása a Kongresszusi napló 1968 június hó 13 -i feljegyzése szerint:

Halpern, new-yorki képviselő, egyórás beszédben ismertette a Romániai állapotokat:

“Az újonnan átszervezett megyerendszerben még a tiszta magyar megyék tanácsának elnöke is román. Nincs vallásszabadság. A valláserkölcsi nevelés tilos. . . Noha az unitárius egyház most ünnepli 400 éves fennállásának évfordulóját, sok papja most is börtönben sínylődik. A görög katolikus egyházat egyszerűen betiltották, nincs.

A magyar kisebbséget rendőri módszerekkel fosztják meg történelmi, kulturális és nyelvi tradíciók gyakorlásától. Állandóan újabb magyar iskolát, könyvtárat és színházat zárnak be, vagy teszik működésüket lehetetlenné. . . Egész Erdélyben csak két magyar középiskola működik: a marosvásárhelyi színiisko-

la és a kollégium. . . A román kormány célja: a magyar kisebbség beolvasztása, lemorzsolása.

Dulski képviselő kiemelte, hogy az erdélyi magyarság, mely oly gazdag kulturális és történelmi hagyományaiban, még mindig súlyos elnyomás alatt szenved annak ellenére, hogy a bukaresti kormány mind jobban kiszabadul a szovjet ellenőrzése alól.

Kupferman képviselő szerint az a remény, hogy a román külpolitikai irány változásával az 1966 -ban nyilvánosságra hozott sérelmek orvoslásra találnak, — nem vált valóra. Ilyen körülmények között valóban célszerű, ha a Kongresszus és a kormány felhívja a figyelmet arra, hogy az utóbbi években hozott változásokat a felszólaló képviselők nem tartják kielégítőnek.

Joelson képviselő reméli, hogy az a nemzet, mely ezer éven keresztül tevőleges tényezője volt az európai népközösségnek, és ezer éven át védte a Nyugat emberi és keresztény érdekeit és értékeit minden katonai és ideológiai támadással szemben, nem senyvedhet, pusztulhat rabszolgasorsban sokáig.

Helstoski képviselő felhívta a figyelmet arra, hogy a magyarlakta területek gazdasági elhanyagolása, a hiányzó magyar iskolák és a román iskolák mellett működő magyar tagozatok állandó csökkentése mind megannyi súlyos jogsértés. Magyar egyetemre magyar diák csak párttámogatással vagy megvesztegetéssel kerülhet. . .

Mielőtt a Nyugat elfogadja Románia közeledését, szükséges, hogy a román kormány orvოსolja a magyarság ellen elkövetett jogsértéseket.

Broyhill képviselő megjegyzi, ha a román miniszterelnök, Ceausescu annyira érdekelt van a jóviszony helyreállításában, akkor legalább az önkormányzattal kapcsolatos ígéretét tartsa be a magyarsággal szemben és adjon egyenlő jogokat a gazdasági élet, az iskoláztatás terén és ne szórja szét az egyetemet végzett magyarokat Erdély területén kívülre.

Rodino, Cunningham, Howard, Addabo, Minish és William St. Onge képviselők interpellációja után Philbin képviselő megismételte, hogy igen fontos lenne ha az Egyesült Államok kormánya ismételten tudtára adná a román kormánynak, hogy a népek és nemzetek szabadságáért küzdő Egy. Államok élénken és rokonszenvvel figyeli az erdélyi magyarság sorsát.

Az 1964 - 68 közötti években Románia mindjobban függetlenítette magát a szovjet diktatúrától, azonban a magyarság és székelység változatlanul tragikus sorsát bizonyítják a folyamatos kongresszusi interpellációk.

A kongresszusi napló 1968. június 13 -i feljegyzése szerint:

Halpern new - yorki képviselő: "... Nincs észrevehető javulás. Sőt, Levente Mihály székely magyart is elmozdították a belkereskedelmi minisztériumból 1968. Március 29 -én. ... A tiszta székely Hargita megyében a román Ladislau Branis a kommunista párttitkár s a nemzeti tanács elnöke. ... A tiszta székely Kovásznának nincsen magyar főtisztviselője. ... A papok és lelkészek még mindig börtönben vannak, annak ellenére, hogy az unitárius lelkészek világkonferenciát tartottak Kolozsvárt és Tordán, felekezetük megalapítása 400 éves évfordulójának emlékére. ... Vallásszabadság nincs. ... Legrosszabb a sorsa az Egyesült Görög Katolikus egyházé. ... Felsőoktatásban a magyar nyelvű kurzusok, kollégiumi és egyetemi szinten állandóan csökkennek. ... A párisi Le Monde 1967. Nov. 11 -i jelentése szerint a kolozsvári "összevont" román - magyar egyetemen a román irodalomból graduáltak száma 40 -ről 218 -ra emelkedett, míg a magyarból csak 29 -ről 39 -re. Ma ott az igazgató, 3 az öt aligazgatóból és 7 a nyolc dékánból, valamint a tantestület 61 %. román. Erdélyben nincs magyar nyelvű tanügyi közigazgatás. Hegedüs András, a Gerő kormány volt miniszterelnöke aki 1956 okt. 23 -án orosz csapatokat hívott Budapestre, volt az első magyarországi, akinek írása megjelenhetett a kolozsvári Korunk c. magyar nyelvű magazinban. ... A magyar népességű megyék az állam húszévi semmibevevése miatt Románia Appalachiává váltak.

Fino: "... Az iskolaügyek 1965 óta romlottak. ... Márton Áron püspök háziőrizetét föloldották de üres székét nem töltötték be és a vallásszabadságot nem állították vissza. ... A székelység Erdély nemzetiségeinek 35 %-a mindinkább Románia Appalachiává alakul. ... az állami beruházások alacsonyok és az iparosítás azon kívül történik. "

Joelson: "... a magyar kisebbség sorsa orvosolatlan, kultúrájuk fönntartása korlátozott, a nyugattól és Magyarországtól való szellemi elkülönítésük változatlan. ... "

Rodino: "... A Babes - Bolyai Egyetem hallgatóinak kétharmadrésze román. ... a magyar szülők néha gyermekeiket román középiskolába küldik, ahonnan több reményük van tisztviselői állás, vagy egyetemi fölvétel elnyerésére. ... A román főváros amelynek még 1956 -ban is magyar karaktere volt, Araddal és Brassóval ma túlnyomóan román."

Cunningham: "... Ez a 1.75 milliós nép régen a kommunista és nemzeti megkülönböztetés céltáblája. ... Egyetemi diplomával is csak nehezen és nem magyar tartományban helyezkedhet-

nek el. . . Új lakásokra nem kapnak kiutalást sem a városokban sem a a tartományban.”

St. Onge: “Két éve annak, hogy a közel kétmilliós székely magyarság szomorú állapotáról előterjesztést küldtünk Rusk miniszterelnöknek. Azóta egyre várjuk a vonatkozó jobbrafordulást. . . A jövő héten a helyettes miniszterelnök és pártelnökségi tag Alexandru Barladeanu érkezik Washingtonba amelyet a Washington Evening Star columnistája Bernard Gwertzman a legmagasabb kétoldalú látogatásnak minősít, Tito 1963. évi látogatása óta.”

Az erdélyi vallásüldözés

Szalay Jeromos: Márton Aron c. művéből:

Márton Aron az Erdélyi Magyar Katolikusok püspöke, hitvalló és szabadsághős (szül.:1896 -ban), 1949 tavaszán indult utolsó püspöki látogató -és bérma -körútjára, — mondhatnók: a híveitől való búcsúzásra. Tudta ő, — a hívei is érezték, hogy mi vár rá. Túlult a nép Csíksomlyóra, a székelység szent helyére, melyet nekik Hunyadi jános, a kereszténység nagy védője hitük utolsó fellegvárául alapított. 1949 -ben 100.000 -nél többen gyűltek össze. Az Apostolok Cselekedetének 20. fejezete, melyben Szent Pál az efézusi hívek előljáróitól búcsúzik; ez a jelenet ismétlődött az egész úton: utolsó intések, megható búcsúzkodások mindenütt. A szentegyházakban, temetőkben — miután buzdította őket az ősök követésére, — ő is mondhatta: “Szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal és megpróbáltatások között. . . S íme most elmegyek Jeruzsálembe és nem tudom, mik következnek ott rám; csak annyit tudok, hogy a Szentlélek minden városban értésemre adja, hogy bilincsek, szorongatások várnak rám. Vigyázatok magatokra, az egész nyájjra. Tudom, hogy elmeneletem után farkasok jönnek közétek és nem kímélik a nyáját. . . Most pedig ajánlak titeket az Istennek. . . Ezeket mondotta, aztán térdre esett és mindnyájukkal együtt imádkozott. Azok pedig mindnyájan nagy sírásra fakadtak, . . az a mondanása fájt a nekik legjobban, hogy nem fogják többé viszontlátni. . .”

1949 pünkösdjére volt az utolsó fogadalom - teljesítése a székely népnek. . . Az emberek megindultak a havasi kunyhókból, — ösvényeken, szorosokon át. Hitvallás volt ez a nap; de egyúttal a székely nép magyarságának megvallása is.

A román hatóságok mindent elkövettek, hogy a bérválások

ne sikerüljenek. De most még fokozottabb mértékben "haza" akartak térni a székelemek, mint más időben. A kormányt meglepte, megalázta a rokonszenvenek ilyen mértékű megnyilatkozása. A csíksomlyói búcsún Márton Áron beszélt híveinek azokról a nehézségekről, amelyekkel lehetetlenné akarták tenni a négyszázéves zárandókat megtartását. . . Kijelentette, hogy a katolikusoknak nincs más kívánsága mint, hogy az ország alkotmánya által biztosított vallásszabadság keretében őseik hitét gyakorolhassák.

Június 16 -án érkezett vissza Gyulafehérvárra. A román kommunista kormány Bukarestbe hívta azzal az ürüggyel, hogy a katolikusok alapszabálytervezetének megtárgyalásához szükség van jelenlétére. Június 21 -én taxin indult Gyulafehérvárról Tövisre, hogy ott a bukaresti vonatra szállhasson fel. Tövis előtt a néptelen útszakaszon egy másik autóból kényszerítették a püspököt akit azóta, 19 éven át nem látott senki. . . Néhány nap múlva, — június 26 -án elrabolták a még egyetlen szabadon lévő püspököt, amikor Bukarestben leszállt a villamosról, hogy a közeli templomban a bérálást elvégezte. Márton Áron titkárát Ferenci Benjámin is letartóztatták.

Ezután a román kommunista kormány minden erejét a fő nélkül maradt katolicizmus megsemmisítésére fordíthatta. Folytatták a szerzetesi templomok lefoglalását, elvették a híres Gyulafehérvár-i Batthyaneumot. Mindenkit elvittek ingyen közmunkára. A papok egymásután kerültek börtönbe. Márton Áron után a székelv Boga Lajos lett a püspöki helynök; az ő bebörtönzése után pedig Sándor Imre, — szintén székelv. Márton elrablása után a marosvásárhelyi egyetem tanáraival akartak nyilatkozatot aláíratni a püspök ellen, kísérleteztek a csíksomlyói gimnáziumban is; a tanárok és tanulók visszautasították a román kommunista erőszak taktikáját. A háborús uszítás vádjának visszautasítására a két püspöki helynök, — Boga és Glaser (Jassy) levelet intéztek a kultuszminiszterhez, melyben kifejtették, hogy a béke a szereteten és az igazságon alapszik, stb. Ezzel szemben a kormány aláíratta velük a stockholmi béke - felhívást és meg kellett ígérniök, hogy a katolikus vallást a népidemokrácia szolgálatába állítják. A 80 éves Boga helytartó visszautasította a határozatokat; erre 1949 május 11 -én titkárával együtt bebörtönözték. Május végén bebörtönözték még Scheffler szatmári és Cisar (Csiszár) bukaresti érseket. Boga utódját Sándor Imrét, a harmadik székelv főpapot is bebörtönözték. Igazságtalanul bevádolták Pacha Agostont, a 83 éves temesvári püspököt.

Scanteia 1951 szept. 19. -i száma szerint "természetesen az amerikai imperializmusnak kémkedtek" mindannyian. És a Rómába ötvenként beküldött jelentések ártatlan adatai átváltoztak titkos kémjelentésekké. . .

Székely lélek

"A székelység kezdettől fogva különálló és egységes társadalmat alkotott. A magyar társadalomtörténetben óriási átalakulások mentek végbe, de a székely társadalomban alig tapasztalható ilyes változások.

Náluk még megmaradt a törzsszerkezet, mert a föld és a vagyon nemzetségeké volt, s későn lassan aprósodott el a magántulajdon elve szerint. Jobbágy nem lehetett közöttük, mert mind egyformák voltak, de fölibük sem kerekedhetett hűbérúr, vagy földesúr, csak az utolsó időben, midőn Habsburg kézre jutottak. Minden székely születésénél fogva nemes és az una eademque nobilitas-hoz tartozik. A nemzetségfők kormányozták és lustálták a népet, és fölöttük székenként a főhatalmat a közülük való comes vagy királybíró gyakorolta. Ebből már két dolgot megállapíthatunk. Először azt, hogy a székely társadalom kifelé arisztokratikus, mert mindenkinek nemesi jogok járnak ki, mihelyt átlép a vármegyére. Befele demokratikus, mert mindenki egyforma, csak gazdasági és szolgálatbeli különbség lehet közöttük. Autonomikus ez a társadalom, mert közigazgatását önmaga bonyolítja le, az erre következő nemzetségfők vagy pedig szabadon választott tisztek által. A másik dolog pedig az, hogy az egész székely társadalmat valami családiasság jellemez, amely atyafinak tart mindenkit, és ez a megfelelő érintkezési formákban kifejezésre is jut.

Mindenekfölött katonanép volt, s ezért háborúra állandóan kész. Olyan helyen is lakott, ahol örökösen dúlt a harc kelet és nyugat között. A harcba együtt mentek ahol egymást segítették, buzdították. A tized emberei vérrokonok voltak, akik egymást a harc semmi veszélyében el nem hagyták. Poggyászuk ugyanazon a szekéren volt és Bethlen Gábor óta a sátruk is közös volt.

A székelynek rendkívül fejlett technikai érzéke volt. Nem tudni miért: életmódja és gazdasági helyzete miatt, vagy lelkialkata folytán minden vérbeli székely ezermester. Különben is minden szükségletét a háziipar látott el.

Ruházatáról, szerszámairól, házáról, fegyvereiről maga gondoskodott, és e téren leleményesség és ihlettség jellemzi.

Mindig kockázott velük a világtörténelem. Mindig harcban állottak, üldözöttek és védekezők voltak. A nagy közösségtől, amelyben éltek, sohasem nyertek, hanem mindig ők adtak. Bármely impérium parancsolt felettük, az nekik csak vér, könny és veríték-adót jelentett. Őket sohasem védte senki, őket mindig magukra hagyták, s mindig megfélemlkeztek róluk addig, amíg ismét szükség lett rájuk. Hatalom sohasem támogatta, mindig kihasználta és mindig belőlük élt. A székelyben az a gondolat fejlődött ki, hogy az ő nemzeti társadalma a tulajdonképpeni állam, és az állam egy idegen imperium, amelyet tőlük elszakadt atyafiak képviselnek és gyakorolnak, rendesen azzal, hogy dolgaikba beleavatkozzanak, azt a közigazgatás címe alatt elrontják, és nekik felesleges költségeket okoznak. Ezért mindig egyre felkerekedett, megcsinálta a maga országgyűlését, ahol fejedelemmel, királyi biztossal mint másik féllel tárgyalt, s olyan határozatokat hozott, amelyeket legalább ő betartott. A székely mindig hajlandó lett volna egy olyan kötésre, hogy semmi köze neki az imperiummal, akár magyar, akár német, akár román, ők majd gondoskodnak magukról; templomaikat, iskoláikat, útjaikat, intézményeiket fenntartják, egymáson segítenek. S mindezt sokkal kevesebb pénzből, mint amennyit az államnak kell fizetniök adóban, rosszabb iskolákért, elhanyagolt utakért, döcögő vicinálisokért, roskadozó közintézményekért, drága és durva közigazgatásért. Ez a nép kantonális életformára született. A székely sors, hogy mindig adjon és sohase kapjon, abból is látszik, hogy ez a vidék az, ahonnan legtöbb intelligens ember útra kelt, ez volt a legnagyobb szellemi exporttal bíró néprétege az országnak. Minden háztól három ember telt ki: egy földműves, egy iparos és egy tanult. A földműves otthon maradt, az iparos elment Romániába vagy a legközelebbi városba, a városi ember kijött Magyarországra. Az egész székelység egy óriási szénsavas ember-forrás.

Az otthonról sohasem feledkezik meg a székely lélek: ünnepegni mindig haza jár. A székely ember szemében, bárhol éljen a nagy világban, elhagyott faluja, ahol nemzetsége gyökerzik, ahol mindenki atyjafia, csodálatos lelki fészek.

Ez a közös sors tragikus, mint minden, ami magyar; az volt a múltban is, az a jelenben is. Állandó készenlét, szakadatlan kockázat és csakazértis kitartás jellemzi a székely lelkületet. Vigyázni kell, mintha éjszaka és meredek szélén járna az ember.

Rettentő tapasztalások megrendítő emlékei járnak a székellyel, de nem gondolhat rá, mert a jelen pillanat minden figyelmét, minden energiáját leköti. Ezért a székely emberben van valami katonás vidámság, olyan jókedv, mely a halál szomszédságában terem.

Sohasem volt jobbágy és sohasem volt szolga, ezért derűsebb, világosabb, közvetlenebb. Változatos a foglalkozása és életmódja, ezért szelleme könnyebb, simább, árnyalatokban gazdagabb. Gyorsabban kapcsol, nagyobb távolságokat fog össze, született diplomata, alkalmasabb meglepő szintézisekre.

Mindezekon kívül pedig a székely lélek nemcsak abból áll, ahogy ő látja a világot, hanem ahogy őt látjuk mi, akik hiszünk abban, hogy van székely lélek. Valami fölmérhetetlen és kiszámíthatatlan hangulat ez, amellyel nemzetségünk ősi világát nézzük, fajtánkban gyönyörködünk, mentjük, korholjuk, siratjuk és áldjuk. Valami le nem írható, meg nem mérhető és ki nem beszélhető szellemi törvény ez, amely abból támad, ahogy ők nézik a világukat, s ahogy mi nézzük őket. . . Titok, amely el van keverve lényünkben s csak lényünk legbensőbb gyökereivel érzékelhető, mint öntudatunk közvetlen adottsága. . . Nem tudom másképpen megmondani, hogy mi a székely lélek, csak a népmese gondolatával: egy láthatatlan csillag, véres, kacagó homlokokon. . . — Ravasz László.

A székely nép, amely másfél ezer éve lakik Erdélyben és Moldva területén, történelmi hivatásának becsülettel eleget tett. Védte Magyarországot és ezzel együtt a Nyugatot Kelet minduntalan ismétlődő rohamai ellen. Védte magas kultúrájával, kiváló jellemtulajdonságaival, értékes képességeivel, fejlett jog- és igazságérzekével, bámulatos technikai tudásával, melyekkel már akkor kitűnt az egykori kútfő bizonyossága szerint, amikor az Erdélybe azóta betelepedett más nemzetségek vagy egyáltalán, de legalábbis Erdélyben még semmiképpen nem szerepeltek.

A székely-magyarok megmentése, valamint a Kárpát-medencei gazdasági és politikai egységerő helyreállítása és biztosítása érdekében az egyetlen út: Erdély egyesítése Magyarországgal!!!

“Erdély az a csatatér, ahol nemzeti jövőnk felett a döntő ütközet folyik.” — gróf Apponyi Albert

A zsidó nép

A zsidók és cigányok nem mint nemzetiségek éltek és élnek Magyarországon, hanem mint "magyarok" mégis — hogy a nemzetiségeinkről szóló ismertetés teljes legyen — külön meg kell itt róluk is emlékezni. Szükséges ez azért is, mert e két népet életmód, erkölcs és fajiság tekintetében is éles határ választja el a magyar néptől; különösen a zsidót, amely mindenütt és mindenkor zsidónak vallja magát bármilyen nép között él.

Ha e népek hazánkban való történeti szereplését is megismerjük, döbbenünk csak rá igazán, milyen végzetesen könnyelmű nemzetiségi politikát folytattunk eddig, milyen könnyelműen, az ongyilkosságig menően terítettünk aszalt minden idegennek anélkül, hogy a kapott javakért viszontszolgálatot követeltünk volna, vagy előre megvizsgáltuk volna, érdemes-e őket asztalunkhoz ültetni. Milyen könnyelműen dobtuk oda neki vérünket, keveredtünk, házasodtunk velük, megindítván azzal fajtánk biológiai és erkölcsi romlását. Most döbbenünk rá, mennyire értelmetlen volt nemzetiségi politikánk! Az előre meghatározott cél pedig egyetlen okos nemzet tervéből sem maradhat ki. Az mutatja az utat, amelyen haladnia kell. S ha valamilyen kényszerítő okból mégis le kell térnie a kijelölt útról, amint alkalom kínálkozik rá, rögtön visszakanyarodik és ott folytatja, ahol abbahagyni kényszerült.

Eredete és rövid története

Usher érsek, Mózes öt könyvét követve, a világ teremtését Kr.e. 4004 -re; Pentateuch Kr.e. 4700 -ra; a A Septuagint 5872 -re; Josephus 4658 -ra; a Talmudisták 5344 -re; dr. Hales 5411 -re teszi. Plato sokkal előbbre, a kínaiak évszázazekre, míg az ősz Káldeus csillagászok Kr.e. 473.000 -re helyezik a világ teremtését, amelyről még háromszáz különböző forrást ismerünk. Tudunk indiai, perzsa, görög, káldeai, egyiptomi stb. vízőzönről is.

Sir Leonard Woolley, 1928 -ban alsó Mezopotámiában Kr.e. 5400 előtti vízőzön lerakódását fedezte fel. A teológiai vízőzön Kr. e. 2340 körüli helyi áradás lehetett, mivel sem a kínai, sem az egyiptomi évkönyvek nem jelentenek "világpusztulásról". (A hozánk közelebb álló egyiptomiak pedig Kr.e. 4246 -tól vezettek pontos naptárt és történetírást.

[A Belgiumban talált régebbi vízőzön embere turáni és néger fa-

jú. — H. P. Blavatsky: The Secret Doctrine. London 1.888]

Ősi perzsa, etruszk majd héber doktrínák szerint a világte-remtés hatezeréves folyamat. "Egyiptomi kronológia szerint a világ első napja kezdődött Kr.e. 5.871 május 10 -én, a Julián szá-mításban szombaton, a tavaszi napéjegyenlőségkor. Krisztus fel-támadása ugyanazon a napon történt.

(A Föld különféle dolgai egymást követő teremtménye-inek legutóbbija az ember.) Az egyiptomi kronológiában a Víz-özön Kr.e. 3.447 -ben történt. Azt a hatezer évet egykirályságú, egynyelvű, boldogabb periodusnak kellett volna követnie, amely-ről a Zendavesta nem szólt, de arról tudtak és prédikáltak; Já-nos, Lukács, Márk és Máté evangélisták." — S. F. Dunlap: His-tory Of Man. New York 1858.

Ft. dr. Szelényi Imre a Sumér - Magyar Rokonság c. művé-ben az Enc. Bibl. Cath. 511. old. bevonásával írja:

"A Vízözön előtti (protohisztorikus, preszumér, Kr.e. 5000 - 4000) korban a szemita - izraeli - babiloni kultúrának semmi nyoma sincsen. . . Azután az egész történelmi zavar és széthúzás Noé áldásával kezdődik (Nem tévesztendő össze az eredeti, a szu-mér vízözöni hőssel Ziusudrával. Szerk.) aki Semet áldja meg (Gen. IX. 18 - 29) és imígyen gyakorolja a "kiválasztott nép" ős-atyai jóságát: "Átkozott legyen Cham, fia Canaan és legyen a szolgák szolgája." Azután Mózes kronológiája szerint Noé még 350 esztendeig élt a Vízözön után, majd 950 éves korában meg-halt. A mai tudomány nem érti ezt a mózesi időszámítást, nem fogadja el történelmileg és beismeri, hogy ezt az időszámítást nem ismerjük. Ez áll Matuzsálemre, Ábrahámra és a többiekre is. Minket lélektani és erkölcsi vonalon érint Noé, Cham, Canaan Sem és Josafát története, mert ezzel indult el évezredeknek ádáz testvérharca az ősi szumér területeken és pusztította el a Kr.e. 5000 éves szumér kultúrát, hamisította meg a szumér nyelvet és üzette ki hazájukból, Szumériából, minden kultúrák megalkotóit és művészetek megálmodóit, az ősi szumérokat."

Az életkorok nem is szimbolikusak, mert pl. Síláh 30, Héber 34, Peleg 30, Nákhor 29 esztendő korában nemzett utódokat. Így Noétól Ábrámig kb. 300 esztendő telt el ami elfogadható, ha nem vitatjuk a Héber Vízözön Kr.e. 2348. évi idejét. A zavar a nemzedékek hosszú életével kezdődik, pl. Noé élt 950 évet, Ár-pákság 403, Héber 430, Peleg 209 esztendőt és Tháré, aki 70 esztendő korában nemzé Ábrámot, 205 esztendő korában meghalt Karánuban (Haránban). Értelem szerint Tháré halálakor Áb-

rámnak 135 esztendőnek kellett lennie, azonban a szentírásnak ugyanazon oldalán az áll: "Ábrám pedig 70 esztendős vala, mikor kiméne Haránból." Ábrám pedig atyja Tharé halála után indult Kánaánba. Továbbá a Szentírás adatai szerint Noé - a teológiai Kr.e. 2348. évi vízözön szerint — még Mózes korában is élt. . .

Szimbolikusak lehetnek a "40" évek, mint pl.: az "írástudó"-k szerint Kr.e. 1531-ben Mózes 40 éves korában megkísérli népét kihozni Egyiptomból; 1490-től 40 évig bolyonganak a pusztában; Salamon uralma 40 év (Kr.e. 1014 - 975); Eli főpap 40 évig kormányozott 1157-től; Asa, Juda királya 41 évet uralkodott Kr.e. 914-ig; Jehoash 40 évet uralkodott 878-ig; Jeroboám II. 41 évet uralkodott Kr.e. 826-tól; Jézust 40 napos korában vitték először templomba; Jákob balzsamozása 40 napig tartott. Mózes 40 évig szolgálta Jethrót, 40 napos a bőjt stb.

Rev. Dr. James A. Sanders az Old Testament at Union Theological Seminary professzora azt mondta, hogy a Biblia történelmi és politikai beépítése "zavaró, nem megnyugtató. . . Egy történetnek elejétől végig való megítélésében a dolgokat fejtetőre állítja és kifordítja." (The Evening News 1968. Szept. 30.)

Az egyszerű nép tudatába vitt elmélet, melyben mindannyian Noétól származunk, hamis. A teológiai vízözön után Noé első unokája Shem fia Árpád Kr.e. 2346-ban született. Innen Tharáig (Ábrám atyja), 200 esztendő, csupán 6 emberöltő telt el. Noé nemzedéke mellett már régen virult a shinári szumer kultúra, 2207-ben (!) Kínában Fohi monarchiát, 2188-ban Egyiptomban Ménés királyságot alapítottak. 2122-ben Ménés fia ATHOTES megalkotta a hieroglyphát. 2111 - ben építették Thébát, 2000 körül városok épültek Görögországban. Kr.e. 1921-ben Tharé hatalmas és művelt káldeai sumérokat hagy el, akiktől keletre számszerűleg még nagyobb tömegű népek éltek.

A Biblia vallásos könyv, melynek adatai mind kevésbé egyeznek az archeológiai és történelmi felfedezésekkel, ezért benne a világtörténelmi igazság mind kevesebbre zsugorodik. Pl. ahol a Biblia azt mondja: az asszírok elfoglalták Samáriát, az ékírások táblák ugyanazt állítják; Sennacherib el akarta foglalni Jeruzsálemet, de JAHWE megvédte tőlük a várost, és az ellenséget egy isteni beavatkozás (!) halomra gyilkolta. Erről az ékírások azt vallják, hogy Sennacherib verette ugyan a várost de nem szándékozott elfoglalni és elvonult alóla. Ahol viszont Shal-

maneser Fekete Obeliszské szemlélteti a térdreborult Jehu hódolatát és ajándékozását az asszíroknak, ez és számtalan a zsidókkal kapcsolatos történet hiányzik a Bibliából. Elgondolkoztató, hogy azt a Názáretet, ahol a zsidóknak fontos zsinagógájuk állt, és ősi héber temetkezési helyük is volt, vízben(!) bővelkedett, az ótestamentum nem említi. A teológia szerint Jákób balzsamozása 40 napig tartott, míg Herodotos szerint a balzsamozás 70 nap. Kr.e. 895-ben Elijah élve került a mennyekbe. És így tovább.

A kánaáni Názáret Mária otthona és Jézus nevelkedési helye, "ahol arámikái — szumér — nyelven" beszéltek.

"A babiloniai, asszír és perzsa királyok intézkedéseiket, táblákat, a babiloniai, perzsa és akkád nyelveket "arám" = szumér betűkkel írták, hiszen más nem állott rendelkezésre. Diplomáciai nyelvnek használták és fennmaradt a kánaániaknál Krisztus utánig." — Ft. dr. Szelényi Imre: Szumér Magyar Rokonság.

A keresztény nyugati népek irodalmában — főként vallási, templomi irodalmában — általában elterjedt az a vélemény, hogy a zsidó a világ legősibb kultúrnépe. Ezt a hitet az ótestamentumból merítik amelyet a zsidó bölcsek, írástudók készítettek, főleg a szumér történelemből. A zsidók "ötezeréves nép"-nek tartják magukat. A keresztény világ s főként vezetőinek a bűne, hogy ez az állítás elterjedt, hogy az emberiség gondolkozás nélkül átvette és terjesztette. Ez a bűn annál nagyobb, mivel a keresztény egyházak vezetői között igen sokan vannak akik tudják, hogy a zsidók eme állítása túlzás, de anyagi és hatalmi érdekből, nem kevésbé félelemből is, nem leplezik le ezt a valótlanyságot, hanem inkább továbbra is terjesztik. A következőkben — főként idegen művekből vett adatok segítségével — megpróbálunk az igazság érdekében a tárgyhoz szólni.

HOL ÉS MIKOR SZÜLETETT MEG A ZSIDÓ NÉP

Származásukat és történetüket az ótestamentum adataira építik a zsidók, amelynek történeti adatai visszanyúlnak egészen a vízözönig.

"A zsidók egy mesterséges árja faj, Indiában született és a kaukázusi megosztásba tartozik." — H. P. Blavatsky: The Secret Doctrine London. 1888.

Dr. R. Brash Sidney-i zsidó főrabbi "The Stern of David" c. könyvében azt mondja, hogy a judaizmus sem nem nép, sem nem vallás, hanem egy életút, egy mindent átható befolyás, a születéstől a halálig. (way of life . . . allperwading influence.)

„Mi rekonstruálunk egy hihetőnek látszó zsidó történetet az

testamentum alapján, amely tulajdonképpen nem forrásanyag Izrael nemzeti és vallási történetéhez, hanem csak bemutatása lehet az Istennek választott népe érdekében tett büntető és mentő cselekedetéről.” (Maritnus Adrianus Beek: Geschichte Israels von Abraham bis Bar Kochba, 7. old.)

„A bibliai tradíció — a zsidók eredetét tekintve, — egységes, amennyiben arámiai leszármazásra mutat.” (Id. mű 16. old.)

Leszármazásukat Abrahámtól és népétől eredtetik aki Baby-lonból, Úr városából vándorolt el népével Haranba és onnan tovább a kánaáni térségbe.

„A nemzetiségi jegyzék (Gen. 11, 10, ff) az észak-mezopotamiai eredetre mutat. Ábrahám egyik fitestvérét Harán-nak hívták. Ugyanakkor Harán a neve egy városnak, amely a Kr. e. 19-18. században virágzott. Ábrahám másik fitestvérét Nahor-nak hívták. Ilyen nevű városba küldte szolgáját Ábrahám, hogy ott lássáknak asszonyt keressen (Gen. 24, 10). E név előjön a Mari-i okiraton a 18. századból, valamint asszír szövegen. Nahor tehát egy város volt amely egy törzs nevét viselte vagy a törzs vette tőle a nevét. Mindenesetre a Kr. e. 20-ik században egy város volt, ha helyét ezideig nem is derítették fel. Terach — Ábrahám atyja neve is — valószínűleg Til Turachi város nevével függ össze.

Serug — Ábrahám szépnagypapja neve — a Harantól nyugatra fekvő város nevével, „Sarugi”-val, Peleg, Sarug nagypapja neve Palugi város nevével függ össze, amely az Eufrátesz és Chabur folyó összefolyásánál feküdt.” — Id. mű, 16., 17. oldal.

Ha a zsidók Abrahámtól való eredetét elfogadjuk is való-ságnak, már akkor is ezer esztendővel fiatalítanánk meg őket, mivel Ábrahám Kr.e. 2.000 táján élt, — ha a személy egyáltalán élt, mivel „A Titkos Doktrina” szerint minden ősi Szentírás kép-letes és elválaszthatatlanul kapcsolódnak a csillagászathoz és metafizikához. A hindu Szentírásban is megtaláljuk Abram, Sa-rai stb. jelentését. Voltak igazi Abramok is az ősi időkben, — a zsidók keletkezése előtt.

Az eddig ismert, az első kultúrát alapító, ragozó — (aggluti-natív) magyar — nyelvet beszélő szumér nép shinári fő városa volt UR, mai nevén Mugheir. A másik ugyancsak templomáról is híres városa volt a bibliai Harán, szumér nevén KARANU. (J.H. Breasted: Ancient Times c. művében leírja, hogy Karánu a ke-reskedő-karavánok átmenő forgalmának pihenőhelye, ahol az udvarok (karámok) bálákkal, állatokkal stb. tömtek. — J. H. Breasted Director of the Oriental Institute in The University of Chicago.)

A város eredeti szumér neve megdönti a föltevést, melyben

Karánu az Ábrahám Harán nevű testvérétől neveztetett volna. A város egyébként is évezreddel előbb alapult és Harán még Ur-Kaszdimban meghalt.

Szelényi I. írja: Ábrahám (Abram) Ur városában született, szumér kultúrán nevelkedett s az archeológiai, nyelvészeti és etnográfiai kutatások eredményei szerint nem volt szemita. Ezt az Apostolok Cselekedeteiben (7: 1-5) István vértanú prédikációja is megerősíti: “. . . A dicsőséges Isten megjelenik a mi atyánknak Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában vala minekelőtte Haránban lakott. És monda néki: Eredj ki a te földedből és a te nemzetséged közül és jer arra a földre, amelyet mutatok neked. Akkor kimenvén a Káldeusok földéből lakozék Haránban: és onét, minekutána meghalt az ő atyja, kihozta őt e földre a melyen ti most laktok.”

Rev. Thomas Stackhouse a “History of the Holy Bible” c. könyvében (London 1838) a 138. old. írja, hogy a káldiak valamiért kiűzték Thárét egész családjával Ur városából.

Hogy pedig Urból nem indultak héberek, hanem csak Táré kis családja, Mózes I. 11: 31. bizonyítja: “És felvevé Tharé Ábrahámot az ő fiát, és Lótót, Haránnak fiát, az ő unokáját, és Szárait, az ő menyét, Ábrámnak az ő fiának feleségét és kiindulának együtt Ur-Kaszdimból, hogy Kánaán földjére menjenek. És eljutának Haránig, és ott letelepedének.” Tehát Ur városából Táré vezette ki családját az északi irányban közel ezer kilométerre fekvő Karánuba. ‘Urból a kezdődő politikai forrongások miatt indultak el éspedig Kánaánba, ahol a rokon Kánaán, Nemróth testvére még élt és uralkodott. — Dr. Steinmüller, Dr. Sullivan, Dr. Miller: Sumerians. Old Test. Cath. Bibl. Encicl. 15 - 15, 1044 - 5 o.

Az írástudók szerint Ábrám Karánuban kapta az isteni hívást. Mózes I. 12: 1.: “. . . Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, a földre, a melyet én mutatok néked.” És Ábrám Száraival, Lóttal és cselédekkel folytatják a Kánaánba vezető útjukat. Ekkor még nincsen velük “héber nép”, csak majd az egyiptomi kaland után. Urból majd Karánuból egy szumér család indult el, akik közül még sokáig vissza-vissza járnak asszonyokért, mert óvakodnak a sivatag szedett-vedett “habiru”-jaival (héber) való keveredéstől. Az írástudó pedig elferdíti az eredeti neveket, így lesz Ábrámból Ábrahám, Száraiból Sára, Jákóbból Izrael stb. És az írástudó már azért is bosszankodik, hogy “Tharé, Ábrahám és Nákhar idegen istenekeket szolgáltak Urban” (Jozsue 24: 2-3). Pedig Urban Táré csa-

bolja Sint, a vérengző Jahwehnál sokkal szelídebb holdistent tisztelte. Ábrám testvére, a Mezopotámiában maradt Nákár pedig még így nevezheti gyermekeit: Úz, Búztán, Keszed, Pildás . . . Nemai és Ábrám részére pedig a nem-szemita Khitteus Efron adósi helyet amelyről még Ábrám jóelőre gondoskodott. . .

Az eredetükre vonatkozó másik általában használatos adat a Mózes kora, amikor kihozta őket Egyiptomból, a szolgaságból. Történetük korát — ha igaz lenne, hogy akkor már önálló, külön nép volt a zsidó —, inkább a Mózes korától kellene kezdeni. De még akkor sem voltak „nép”.

„A zsidókról — mint népről — először a Mernephta fáraó (Kr. e. 1220) oszlopa emlékezik meg, mint amely nép Palesztinában lakott. Azon az oszlopon azonban csak „izraeli nép”-ről van szó, ami alatt az ottani beduinok és más népek is értendők.” — M. A. Beek id. műve.

Ez tehát még nem igazolása annak, hogy akkor már „zsidó nép” létezett, csupán annak, hogy „Izraelben lakók” léteztek.

Az Egyiptomból kivonulás korát és lényegét nem tudják még megállapítani, mert maga az ótestamentum sem nyújt rá kellő felvilágosítást. Azért csak tág értelemben, a „16-tól 11-ik század között” kifejezést használják.

Ugyanolyan bizonytalan, homályos még a József és Mózes eredete is.

„Nem hallunk olyan fáraó nevérol, aki Józsefet ismerte, sem olyanról, aki Izraelt elnyomta. Annál csodálatosabb ez, mivel a Biblia sok helyre és személyre vonatkozó adatot megőrzött. Egyetlen értesítés amely történelmileg számításba jöhetne az Exod. 1,11, ahol Raemes és Pithon városokról van szó. E gyenge alapon álló vélemény szerint II. Ramses fáraó (1290 - 1224) lehetett elnyomójuk. A kivonulás tehát azután lehetett.” — Id. mű 23. Ezen az alapon helyezi azt az említett író is a 12-ik század közepére.

Egyiptomban tartózkodásuk a Genesis szerint 430, a szemita leviták geneológiai táblája szerint csupán 210 - 215 esztendő.

Mózes születési adatát vagy inkább meséjét is az akkád Sargon I. születési meséjéből vették át. Sargon nádból font és aszfalttal bevont ládikájában menekült meg.

Hasonlóan vagyunk a „mózesi törvénytábla”-val is. Az idézett M. A. Beek írja műve 29. oldalán: „Amíg e törvénytáblát meg nem találják, csak spekuláció marad minden Mózes törvényéről szóló teória.”

Beek, zsidó író — Elias Auerbachot idézve —, a levitáktól eredtetni Mózeszt akiket az „ameliták” a kadesi oázison — Palesztina déli részén — megtámadtak, legyőztek és szétszórtak. A ma-

radék Arábiába, Palesztinába és Egyiptomba vetődött, akikhez Mózes csatlakozott. Az amelíták — mint ismeretes —, turáni pásztorok voltak. Az amelekita név „istentelenek”-et jelentett.

Mózes egy egyiptomi megölése miatt 40 esztendei pásztorodásra kényszerül Jethro kenita papnál, kinek lányát Zipporah-t feleségül veszi. A keniták = kovácsok a nem szemita Amelitákhoz, Bedawinokhoz, vagyis a turániakhoz tartoztak.

Karl Budde (*“The Religion of Israel to the Exile, N.Y. 1899*) feltevése amelyet többek között H. H. Rowley (*The Rediscovery of the Old Testament, Westminster, 1946*) is megvéd, hogy Yahweh -t hegyi istenükként a keniták tisztelték, akinek a Sinai — Isten -hegyen élőállat égetéssel áldoztak. A Yahweh szóval Elohimmal (Élőim) kombinálva találkozunk az Éden Kert történetében (Gen. 2: 4., 3: 24). Feltehető, hogy Yahweh imádása visszanyúlik az özönvízi periódusra. “Abban az időben kezdte az ember szólítani Yahweh nevét.” — Gen. 4: 26.

Jehova nevet találunk a Keleti Titkos Doktrínában is, a “Leplezetlen Isis”-ben: “Cain az “Úr” fia, nem Ádámé.” Az “Úr” Adam Kadmon, Yodcheva “atyja”, “Adam -Eve” vagy Jehovah, a bűnös gondolat fia nem hús és vér ivadéka. “A Judeaiak titokban tartották az ő Adam Kadmon -uk vagy Jehovájuk eredetét.” — The Secret Doctrina.

Theodoret szerint a Samaritánusok Yahva -nak ejtik, a zsidók Yahoo -nak. Prof. Gibbs indítványában: Ye -hou -vih; e formában a héber ige: “ő lesz”.

Ez továbbá a káldeai ige származéka is; eue (eve) vagy eua (Eva) “lenni”. (!!)

Sanskrit iratokon is megtalálták a Jah, Jeh és Jagan -natha = “Világ Ura” szavakat.

Kánaán egyik ősrégi, még tiszta turáni fajú városának, UGARIT -nak ősi istene volt YAW. Ez lehetett a turáni amelíták kenita papjának istene is, amelyet az ő Sinai hegyén bemutatott Mózesnek.

A 40 esztendeig tartó családi együttélés alatt Mózes átvehette Jethro nem -szemita paptól a Yahweh kultuszt, titkokat, rézmívelést stb., mert ezután készít rézkígyót “egyistenhívő népének” akikért visszatért Egyiptomba.

A Genesis Exodusában (1: 11) kitűnik, hogy a habirukkal Pithom és Ramses városokat építették. Egyiptomi dokumentok szerint Ramses II. használt Apiru (Habiru) -kat a középítkezéseknél. Ramses uralkodásának kezdete Kr.e. 1290. A Genesis 11: 1 -3 szerint az Úr javasolja Mózesnek, mielőtt a Fáraó elen-

pedi őket, minden habiru ember és asszony kölcsönözzön egyiptomi szomszédjától ékszert, ezüstöt, aranyat. És az Úr "kedvessé tette vala a népet az egyiptomiak előtt, hogy kérésükre hajlanak és kifoszták az egyiptombelieket." Az Úr további tanácsára éjnek idején megszöknek (Exodus 12: 35 - 37) és még az apály óráiban átsietnek a Vörös tenger sekélyes részén, amelyet Mózes már jóelőre kikémlelhetett. Mózes az első oltárt a Jehova - Niszana t a nem-szemita Amalek megölésének emlékezetére építtette. És mondá az Úr Mózesnek: írd meg ezt emlékezetül könyvedbe és add tudtára Józsuának, hogy mindenestől eltörlöm Amalek emlékezetét az ég alól. . . Megesküdött az Úr, hogy harca lesz az Urnak Amalek ellen nemzetségről - nemzetségre."

Jethro Mózes elé ment, aki a kenita Isten-hegy alatt táborozott. Jethró az ő Sinai Isten-hegyén égő és véráldozattal áldozott az ő istenének. Másnap Jethró a Mózesnek adott tanácsaiban (Exodus 18: 12 - 27) előre megszervezi a bírák korát. (A bölcsességeket aztán a frigyláda őrzi.) "És elbocsátá Mózes apósát az ez elméne hazájába." Mózes pedig felhossa népét a kenita Isten-hegyig a Sinai hegyig ahonnan aztán — Jethro tanítása nyomán — leszállítgatja az Úr törvényeit, parancsolatait, számos olyant, amelyeket Jethrótól, az egyiptomi őstörténeti papiruszokról gyűjthetett, mert a mózesi törvények része azokkal azonosak: frigyláda, a kárpitok díszítése, égőáldozat, véráldozat, oltár, a hetedik nap, Tízparancsolat stb.

Mózes nem tudott a néphez beszélni (Ex. 4: 10) s nem ismerle a társadalomszervezést (Ex. 18: 13 - 20). Előbbiben Aaron, a sorsdöntő utóbbiban Jethró segítették meg őt.

A mezopotámiai, kisázsiai, szíriai-arab, vöröstengeri térségben egész Egyiptomig kus eredetű turáni nomád és félnomád népek laktak, akiknek szumér kultúrájuk volt és magyarul vagy annak valamelyik tájszólása szerint beszéltek. Ezeket a népeket hosszú évszázadokig tartó harcban részben elűldözték, részben magukba olvasztották a feltörő szemita népek.

A zsidók eredete — mint népe — Dávid korával (Kr. e. 1017-977) kezdődik. Nyelvük pedig csak a Kr. u. korban alakul a mai zsidó nyelvvé. Központi hazájuk Judea, Délpalesztina volt, amelynek hajdani gócpontja Jeruzsálem.

Jeruzsálemet legelső nevén Urú Szalem-nek hívták (Úr Szállásnak). A hikszoszok erőddé építették Egyiptomból való kivonulásuk után és elnevezték "Sólyomvár"-nak. Nagy Sándor hódító idejében elébe írták a „Hiero" (Szent) nevet. Úgy lett belőle Hierosolyma s abból később Jeruzsálem. A turáni jebuzeusok a-

lapították Kr. e. 3.800 -ban.

A zsidó nép ősei akkor még különféle tájszólás szerint beszélő kalandozó kalmár népszórványok voltak, akiket — dr. Kósa Barna megállapítása szerint — általában „gaz”, „szemét” népnek hívtak. Azoknak az élére állt Dávid és lett később királyuk. Azokkal indította meg hódítását, országszerzését.

Uru Szalem akkor még nem volt zsidó város, csak a zsidók említett őseiből is jutott oda lakos.

„De a környékén hiába keres az utazó zsidófajú embert. Herodótos történetíró is járt Palesztinában Kr. sz. előtt, azonban említést sem tesz zsidó népről, pedig ő minden valamire való népet leír. Délpalesztinát pedig még Kr. e. 600-500 évvel is „Kos”-nak nevezték. A „Juhda” (Juda) nevet is csak később kapta.” (dr. Kósa Barna, Keleti Figyelő 1961. dec. száma. . .

A zsidók hódításával kapcsolatban pedig azt mondja: „Tény, hogy a meghódított országokban a zsidókkal rokon törzsek laktak, akik megkönnyítették a hódítást, mert a törzsek egyesülni akartak a zsidókkal. — Beek id. m.

Ezzel bizonyítja az idézett zsidó történetíró, hogy ott abban a korban még nem laktak zsidók, csak szemiták, mint a zsidók is. Kánaán meghódítása is azért történt oly könnyen, mert ott sok volt az idegen, bevándorolt és megtelepült szemita népelem, akikkel a zsidók nyelvileg és fajilag rokonságban álltak.

A kánaáni városállamok elfoglalását megkönnyítették részben az egyiptomi belvillongások, és a falakon kívül fölszaporodott habiru tömegek. Az egyiptomi Abdu Heba, a jeruzsálemi helytartó írta, hogy az Apiruk áramlásai veszélyeztetik Kánaánt a helyzet anarchisztikus, a király törődhetne a tartománnyal, amelyet még egy ötvenfős őrség is megmenthetne. A sokasodó apiruk, habiruk a sivatag felől érkező s a kulturált városállamoknál elakadt primitív szemita és beduin pásztorok voltak, akikkel laza kapcsolatot tartottak fenn a kánaániak. Pl. e habiruk is El-t a kánaániak istenét tisztelték. Ezek a népegyvelegek segítették az Izrael - Mózes - Joshua népe munkáját akik Yahwe nevében lemészárolták a nagyjából védtelen kánaániakat, több városukat pedig földig égették. Csak Hazorban 40.000 lakost öltek le. Kiírtották a lakosságát és alapokig égették Debir, Megiddó, Hebron, Eglon, Beth - shemesh, Shiloh stb. városokat. Mindezek Yahweh Joshua általi győzelmei voltak. Az ásatások mint általában, e téren is a szentírásba ütköznek. Pl. Ai városának hősiek elfoglalásával szemben az 1933 - 35 -s francia expedíció bebizonyította, hogy Ai városa Joshua korában már régen elhagyott romváros volt. A Bethel -i ásatásoknál viszont nem találtak hullákat, csak

másfélméteres faszén réteg alatt alapjáig leégetett várcst, melynek romjaira primitív, durva népség települt. Ennek idejét az archeológusok pontosan a Bírák korára helyezik.

[Jákob 70 társával ment Egyiptomba. A Sechem környékén maradt habiruk Joshua megérkezéséig 6 törzsre gyarapodtak akik EL -t, a városalakók istenségét imádták.]

„Jeruzsálem őslakói a naptisztelő Jebuzeusok voltak még David idejében, sőt a Kr. u.7.-ik században is a mazaretic biblia megszerkesztése idejében. 'De Jebuzeust, Jeruzsálem őslakóját nem üzték el Benjamin fiai és azért lakik Jebuzeus a Benjamin fiaival Jeruzsálemben még mai napig is. . .' (Bírák 1.r.21 vers), tehát a mazaretic biblia megszerkesztése koráig a Kr.u.7. században.” — Dr. Kósa Barna a Keleti Figyelő id. számában.

Hogy Jeruzsálemben nem voltak urak, hanem csak idegenek, igazolja az a tény, hogy Salamonnak — aki az első híres zsidó templomot építette — a templomhoz szükséges telket meg kellett vásárolnia a városban lakó jebuzeusoktól, akik a turáni népcsoportba tartoztak.

Beszélnek és írnak a zsidók és a zsidózó keresztény papok „elveszett zsidó törzs” -ről is, azt azonban nem tudják megmondani és bizonyítani; hová lett és hogy volt-e egyáltalában? Ellenben a szaktudomány ma már pontosan megállapítja — mint dr. Godbey, a Duke University USA7 professzora is egy 800 oldalas műben —, hogy „elveszett zsidó törzs soha sem volt, hanem csak egy mózesvallás.” (Id. Keleti Figyelő.

De nemcsak, hogy elveszett zsidó törzs nem volt, hanem izraelita nép sem, amit előrébb már eléggé bizonyítottunk.

S.L. Caiger a „Bible and Spade” című könyvében — Oxford University Press 133. oldala szerint: Az Israelit szó a biblián kívül sehol sem fordul elő. A Salmanezer Monolit írásában, ahol 'Ishr Sirilit' szóval van jelölve. . . Az pedig ŐS SERA föld. Úgy lett abból és az Ish Sirilit-ből Izraelit. Az volt a Józua népe, amelynek székhelye Sechem — Széchény(?) — volt. (Keleti Figy.

A zsidó nepről, mint az idézett Keleti Figgyelő írja, Galileában és a Maghar réten (Nazaretben) csak Jessze (Jézus) születése előtt mintegy kilencven évvel hallottak először, úgyszintén a judeai Mózes vallásáról is.

Hasonló család folyik a zsidó nyelvvel és kultúrával is.

„A mazaretic biblia nyelvét — megalkotása után úgy kétszáz év múlva — már kisajátította a zsidóság és azt ősi nyelvének mondta. Utána már csak a hebrew betű kimutatása volt hátra. Az is megtörtént. Előző időben nyoma sem volt és nem állította senki, hogy volt héber betű. Kr.u. a 10 -ik századtól kezdve sok

héber íráshamisítvány került forgalomba.” (Keleti Figy. id. sz.)

Eltérőek a vélemények a zsidó nyelv megszületési kora tekintetében is; abban azonban körülbelül egyezők, hogy az legfeljebb az Ezra korában indult fejlődésnek mint külön nyelv.

De talán sehol sem követtek el oly nagyszabású csalást, mint a biblia, a szumér őstörténet meghamisításával. A fönnt idézett folyóirat a következőt írja erről:

“A zsidóiták a bibliát a zsidóság irodalmi termékének hirdetik a szószékről, dacára annak, hogy a teremtetésmonda szumér, a vízözön mondája szintén, a Példabeszédek és Salamon bölcsessége kámai mazar, a zsoltárokból a 104.-ik Kun Aten fáraónak a naphoz írt himnusza, továbbá száznál több zsoltár, a Zend Avesztából átvett ének, Job könyve kámai mazar stb. Akit e tárgy érdekel, olvassa el Stanley Cooknak az “Introduction to the Bible”, valamint Rev. Thomas Stackhouse-nak “History of the Bible” című könyvét. Az egész héber irodalomból csak annyit lehet megállapítani, hogy egy Ezra nevű zsidó összegyűjtötte a Közelkelet nemcsak vallásos, hanem pornográf irodalmi termékeit is és azokat egy könyvben összefoglalta s azzal megalapította a modern anthológiát. Nem az ő bűne, hogy szerzőik neveit nem tüntette föl gyűjteményében, hanem a zsidóita papoké, hogy szerzőt agyaltak ki, ahol Ezra csak tárgykör szerint csoportosította az irodalmi termékeket — mint pl. a Mózes korára eső irodalmat is —, de azt sohasem állította, hogy azt Mózes írta volna, hanem csak a zsidóita papok állítják.” (Keleti F. id. száma.)

Az első kultúra bizonyítékai a magyaros agglutinációs nyelven írt szumér táblákról olvashatók. Ilyenek: Első iskolák, törvénytablák (az első ‘Mózes’), szociális reformok, államvezetés, közoktatás, iskolanapok, igazságügy, gyógyszerstan, agrárkultúra (földművesek almanakja), hortykultúra, filozófia (az ember első világeredetelmélete), etika (erkölcsi ideálok), bölcsészet (példabeszédek (!) és mondások), szóviták (irodalmi viták), Paradicsom (bibliai párhuzamok), Vízözön (a bibliai ‘Noah’), a Feltámadás, sárkány megölése (Szent György), Gilgamesh eposz, époszirodalom, királyi völgegy (szerelmi dal), világbéke és harmónia (az ember első aranykora) stb.

A szumérok osztották föl a napot órára, percre, másodpercre!

A szumér KUYUNJIK-ban leírt vízözön — Pir - napistim tört. — leiratát megtaláljuk a sokkal fiatalabb bibliai mesében. A szemita Hammurábi (Kr.e. 1750) törvénytabláit 150 évvel megelőzi a szumér LIPIT - ISHTAR, amelyet a századfordulón találtak de “titokzatos okból” nem publikáltak. A turáni fajú Li-

pel Ishtár volt a világ első törvényhozója, nem pedig a szemita Hammurábi, sem a nem-szemita Jethró által kioktatott Mózes!

A szumér Gilgámesz éposz 11 -ik tábláján (British Múzeum) olvasható Vízözön leírásában ZIUSUDRA egyistenfélő, jóindulatú szumér király! E történetben 7 nap 7 éjjel tartott a Vízözön. (UTNAPISTIM tört.)

A szumér Feltámadás -ban INANNA a mennyek királynője (Nagyboldogasszonyunk), férje DUMUZZI, a bibliai Tammuz.

Az első szerelmi dalt az isztambuli múzeum őrzi 2461. szám alatt: Shiu Sin király szerelmi verseire emlékeztetnek a bibliai mástudó "Énekek Éneke". (A kir. uralk. Kr.e. 4.000 -ben.

A zsidók és zsidózó írók, papok által sokat emlegetett palesztinai zsidó kultúráról egyre világosabban kiderül, hogy sohasem létezett. Ma már teljesen bizonyítják ezt az ásatások és fennmaradt írások anyaga. Sabatinó Moscati olasz tudós írja erről Die altsemitischen Kulturen című művében, a 109. oldalon.

"Az újabbskori kutatás sok olyan város romjait feltárta már a palesztinai térségben, amelynek létezését a bibliai hagyomány után sejtették és a "Biblia népe"- nek tulajdonítottak de amelyekről egyre jobban kiderül, hogy más népek alkotásai voltak." [20 várost ástak ki, még 800 helység vár kiásására.]

Kánaán turáni népeinek Kr.e. másfélezeréves kultúrájuk, kormányzatuk, kényelmes házuk, iparuk, kereskedelmük, írásuk és vallásuk volt. "A héberek semmit sem adtak az anyagi civilizációnak sem a művészeteknek." — W. M. West, prof of The Univ. of Minnesota.) Az izraeliták, a habiruk bútort nem használtak, a földön ültek, ettek és aludtak. A környező civilizációk ellenére kőkést használtak, szerszámaikat a filiszteusoktól szerezték be és hozzájuk vándoroltak élesítésükért is amiért egyharmad shekelt, azaz egy pim -et fizettek. "Egész Izraelben nem találtak egy kovácsot" — mondja a Bibl. King. James Verziója.

Dávid gyilkossággal szerzett turáni fajú feleségétől Bethsábétól született Salamon az első országépítő, aki bölcs külpolitikával, idegen szakértelemmel és kézművesekkel építteti a jeruzsálemi templomot is. Architektúrája egyiptomi és babyloniai, építői egyiptomiak és föníciaiak. Alapkövében föníciai írás van! Salamon városában, Ezion - géberben találták az első remekművű horogkeresztet! (Natl. Geographic Soc. Mag. 1944. Febr.)

A salamoni aranykor is csak úgy volt lehetséges, hogy Salamon szövetkezett Hírámmal, a 2700-ban Tyre-t, 1233-ban Karthágót alapító nem szemita Tyreiekkel.

A héberek sem Salamon előtt sem utána nem nyertek hason-

ló királyt!

A horogkereszt a legősibb népfajok, mint pl. a Buddhista mongolok legősibb szimbóluma. Értelme; a középpont, bármennyire tökéletes, nem korlátolt egyszemélyre. Az alapelv (Is-ten) az emberiségben van s az emberiség, mint minden egyéb, mint vízcsepp az óceánban, a négy vég a négy égtáj felé, abból eredően a végtelenségbe vesznek.

Ragon a Mazonnerie Occulte -ban a kettős egyenlőszárú háromszöget, mint "képíráshoz használt alapszámot" illusztrálja: a filozófiai 3 tűzet és 3 vizet, amelyekből minden természeti elem származik: ✕ Ugyanazt találjuk az indiai összefont dupla egyenlőszárú háromszögben (Trimurti). Ezeket az összefont egyenlőszárú háromszögeket hibásan nevezzük "Salamon pecsétjének" — The Secret Doctrine.

"Egy-egy faj egyedeinek átlagára kiterjedő, lényegileg azonos környezeti hatások által okozott szerzettségeknek tulajdon-ságot kifejező ereje van. . . a kultúra kialakító tényezői között legfontosabb szerepe a biológiai és földrajzi tényezőkben van. A biológia adottság pedig mindig a szervezeti felépítés, az alkati berendezettség kérdése. A származás vizsgálata pedig a hasonlóságok keresésének fenntebb tárgyalt módszeréhez vezet bennünket "az egyed magához hasonló utódot nemz" elv alapján." — Dr. Tokay László: Kultúra és Civilizáció. München 1954.

A civilizált népeket szolgáló törvénykönyvek — szumér, akkád, hittita stb. — nem szemita eredetűek! A szemiták törvénye a lex talionis — megtorlás törvénye — mint a hébereké is volt.

A szemita király (Kr.e. 1750), a Hammurábi -féle törvénytáblák "szemet szemért fogat fogért" elméletet találjuk a héber Yahweh lényegében, mellyel végrehajtották katonai és boszszú hadjárataikat és a lemészárolt embertömegekkel és elpusztított kultúrákkal áldoztak az ő Úr-uknak, Yahwehnak. Pl.: Jerikó bevétel (Jozsué 6: 17-21), ahol nemre való tekintet nélkül csecsemőtől aggyastyánig és minden állatot legyilkoltak ill. az írástudó szentírása szerint "az Úrnak szenteltek". Az ötezeréves kultúrvárost összes tartalmával fölégették — miután összerabolták nemesfémeit. Több ilyen genocydiumot követtek el abban a korban, mint az "Úrnak kiválasztott népe". . .

Habiru harci szokás: beszüremelés, bomlasztás, nyílt, könnyörtelen tömeggyilkolás!

Hammurábi törvénye az ősi szumér és akkád törvények kombinációja, bennük a megtorló pontok szemiták. E törvények

jólismertek voltak Kánaán vidékén, így az amelíták kenita papjai előtt és Jethró előtt is.

A bibliai "Isten és Izrael fiai közötti" szövetségekötést Mózes celebrálta a füstölgő vulkánikus Sinai hegynél, Jethró Isten-hegyénél rögtön azután, hogy a nem héber pap, az ősi titkok, tradíciók és törvények tudósa kioktatta őt a társadalomszervezés tudományára. Így lehet, hogy a "frigy" részei, mint az őtestamentumi Exod. 22: 7-9 hasonló a Hammurábi törvények Par. 120-al. A "frigy" hasonló még a szumér, majd a Hurr (mindkettő türáni) és asszír törvényekkel. Ugyanez áll a Mózes öt könyvére, amelyet az írástudók évezred (Ábrám kora) és évszázadok (Mózes kora) lezajlása után írtak össze szájhagyomány, helyi történetismeret és fantázia alapján.

[*"Oltalmazták meg magatokat az írástudóktól. . . kik szeretik a piacokon való köszöntéseket, . . az özvegyeknek házáat felemésszítik és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek."* — Lukács Evangéliuma 20: 46-47.]

Attól a néptől pedig akiktől mindent elszedtek, a kortanúkat el kellett volna pusztítani. Erről a Mózes IV. 33: 40., 50-56. ezt parancsolja: "Hallott pedig a Kánaánus, ARAD királya . . . Dávid fiainak jövetele felől . . . És szóla az Úr Mózesnek . . . Mikor átmentek ti a Jordánon, a Kánaán földjére: Űzzétek ki akkor a földnek minden lakosát a ti színetek elől, és vesszétek el minden írott képeket (!) . . . minden magaslataikat rontsátok el . . . Ha pedig nem űzitek ki annak a földnek lakosait . . . akkor akiket meghagytok közülök, szálkákká lesznek a ti szemeitekben és tövissé a ti oldalaitokban, és ellenségeitek lesznek néktek a földön, amelyen lakoztok."

Azon a földön pedig akkor a Sólómyvári (Jeruzsálem) Jebuzeusok, Kánaániták, Hittiták, a Karánut alapító Hurrok, mind türáni fajú népek éltek (Mózes IV. 13: 30.) Helységeik közül: Arad, Árpád, Árvád, Sólómyvára, Kál, Emesu, Ár-Béla, Tábor Ugárit, Béga, Tura, Dér, Abasár, Nem - Ártó, Bács - Sórát, Gáth Gutha, Uz, Ló, Nemrót, Ninivé, Hadad, Sechem, Palástu stb.

Hogy a zsidóknak még Dávid korában — tehát ezelőtt 3 ezer évvel még semmilyen kultúrájuk nem volt, maguk a zsidó történetírók ismerik el: "Dávid uralkodási ideje végén Izrael a leg hatalmasabb állam volt Egyiptom és Szíria között. Azért csodálatos, hogy a biblián kívül még mindig semmi szöveget nem ismerünk, amely a Dávid uralkodási korára fényt vetne, vagy csak nevét is megemlítené. Palotája építéséhez föníciai kézműveseket alkalmá-

zott. Dávid alatt Jeruzsálemben nem épült templom. A frigyládát egy szent sátor alatt őrizték.” — A. Beek id. műve, 59. oldal.

Erről a kérdésről a következőt írja az idézett Keleti Figyelő: “Amikor az ótestamentum műnyelvét Kr. u. a 7 -ik században a Földközi-tenger keleti partja környékén lakó népek nyelveinek összehabarárásából megalkották, “mazar”-nak s magát a bibliát “mazaretic biblia-nak” nevezték el. Mario Pei, a Columbia Egyetem tanára a The World Chief Languages című könyve 26-ik oldalán azt írja, hogy a hebrew nyelv magában foglal néhány olyan fontos nyelvet, amely a történelem folyamán eltűnt. E nyelvek közül leginkább ismeretes a canait, a phöníciai, annak a karthágói pun változatával, az arámiai és a syriai, továbbá, hogy: A mai Palestin hebrew nyelv természetében és lényegében egy felújított műnyelv.” Megegyezik a véleménye a Ft. dr. Szelényi Imrée is, aki a Magyar család 1962. év májusi számában írja róla:

“A mai, kimondottan zsidó nyelv csak Ezdra és Juda babyloni fogsága után jelent meg Kr. e. 536-ban, amelyet a fogság után mint rituális dialektust állították össze, hogy más népek ne érthessék meg. Amikor a babyloni fogság fejében Ezdra és Juda átjátszották Kanaant (Nemroth bátyját ugyanis Canaan-nak hívták) Kr. e. 531 - ben ez a dialektus lett Juda és Izrael hivatalos nyelve s mindent átírtak és belehamisítottak, ahogy dr. Steinmüller és dr. Sullivan megállapították 2000 oldalas művükben. Catholik Bible Encyclopedia — New York, 1956. év, 1043., - 4. oldal.

Dr. Kutz zsidó nyelvtana 31 dialektust közöl, így világos, hogy a Rash Chamrai és Ugariti szumér táblákat - cuney formákat és cylindereket — átírták és meghamisították.” — írja Szelényi.

Amikor Ezsdrás 258 levitával és kb. 1.500 más fogoly társával együtt Jeruzsálembe hazatért, a szumér “Nap” isten törvényeinek segítségével vetették meg újra hitéletük alapját. “Die Keilschriften und das Alte Testament” von Eberhard Schrader (Berlin 1903), többek között (408 - 411 lap) azt írja: “Nem tudjuk megállapítani, hogy Jahweh alakja volt-e a napisten kultusz előtt, ellenben tény az, hogy a zsidó mondák és őstörténet egyes alakjai bizonyos vonásokban a napistenhez vezethetők vissza.” — Rev. Kúr Géza.

A zsidó a palesztinai térségben sohasem volt egységes nép, amelyet “nép”-nek lehetett volna nevezni, mert amikor már néppé váltak volna, szétszórattak a világba.

“Dávid kora előtt számos törzs élt Palesztinában, amely egymással vérrokon volt. E törzsek családokból tevődtek össze, akik

az atyai házban külön kis egységekben éltek. Azáltal, hogy az egyes törzsek egy bizonyos területen megállapodtak, néprajzi határok keletkeztek. Valószínűleg minden törzsnek vezetője volt, akinek békeidőben nem volt fontos szerepe, illetve jelentősége.

Háborús időben a legkiválóbb vette át a vezetést a törzsek fölött. Minden nagycsalád élén a legöregebb állt, mint korunkban a sejk az araboknál. Aki nem a törzsből vagy nemzetségből származott, bizonyos vendégjogot élvezett, ha nem volt joga, szolgálta őket később.

Ez a szokásjog fennállott minden szemita törzsnél és lényegében egyezett a turáni népekével is, akiktől az arabok, szemiták levették. A törzsek közti kapcsolat a zsidóknál kezdetben csak a vallás volt, katonai és politikai egységbe csak a veszély kovácsolta őket később.

SZÉTSZÓRATTATÁSUK

vagy inkább

SZÉTVÁNDORLÁSUK

A zsidóknak a rómaiak által való szétszórattatását kétkedve kell elfogadnunk. Mielőtt a palesztinai térségben urak lettek a rómaiak, a görögök befolyása alatt állt ez a terület. A rómaiak a görögök ellen támogatták a zsidókat. A későbbi korban sem volt másként, mert mindig adódott olyan politikai helyzet, hogy vagy Egyiptom vagy más keleti állam ellen felhasználhatták a zsidók támogatását; Rómában egyébként is akadtak mindig megvesztegethető szenátorok, akiknek segítségére számíthattak a zsidók. És a zsidók mindenkor értettek a megvesztegetéshez.

Inkább lehet tehát "zsidók szétvándorlásáról" mint szétszórattatásáról beszélni amikor a jobb megélhetés, üzletszerzés lehetősége mozdította ki őket lakhelyükről —, s nem ritkán a körülöttük élő népek ellenszenve.

Az első szórványzsidókat a hikszoszok vitték magukkal Egyiptomba hadjáratuk idején. Azok azonban még nem voltak zsidók, csak turáni és szemita népkeverék, vagy szemitává váló néptörzs.

A Kr. e. 3. században sok zsidó vándorolt Egyiptomba Alexandriaba, ahol — a Ptolomaer-korszakban — rövid idő alatt megszerezhetők az állampolgári jogot.

"Jeruzsálem pusztulásakor már egymillió zsidó élt magában Alexandria városában." (Beek id. műve 166 old.

Kr. e. 720 táján II. Sargon asszír király hurcolt el zsidókat Samáriából a Tigris és Chabur folyó vidékére, Mezopotámiába és Me-

diába, akik talán nem is voltak zsidók, csak egy keverék nép.

597 - ben Nebukadnezar babyloni király visz zsidókat Judeából fogságba, ahonnan azonban lehetőségük nyílt a visszatérésre, míg az asszír fogságból nem.

586-ban Jeruzsálemből hurcoltak el zsidókat.

A judeai elhurcolásról azt írja az előrébb idézett Beek, hogy:

“A lakosságnak azonban csak mintegy 20 százalékát hurcolták el Judeából, akik között sok volt az írástudó és vezető ember.” (Beek id. műve 102 old.

A fogságba hurcolt zsidóknak általában nem volt olyan rossz dolguk mint azt az ótestamentum és annak alapján a zsidó irodalom és a zsidózó keresztény irodalom lefesti. A legtöbb helyen — ha dolgozniuk kellett is —, szabadon üzleteztek és igen sokan tanácsadók, vezetők lettek a győzők udvarában.

Nebukadnezar nem szándékozott kiirtani a fogságba hurcolt zsidókat, sem kulturális életüket tönkretenni. Ezek a zsidók, — akárcsak maguk a babyloniak — bizonyos robotmunkát végeztek a vízlecsapolásnál, gátak javításánál. Szerencsésen megtalált okmányok birtokában megállapíthatjuk, hogy a zsidók befolyásos állásokban voltak Babylonban. Nippurban találtak egy agyagtáblát, amely egy bank-archivumból származott. A rajta levő nevek szerint a bankház bizonyos “Murashu Fiai Bankháza” volt. (Beek id. műve 103 old.

Jeruzsálem első megsemmisítése Augusztus római császár korában Kr. u. 70-ben történt. A második Hadrianus császár korában 117-138-ban. A második megsemmisítő Julius Severius hadvezér volt.

Mind a két megsemmisítés azért történt, mert Róma ellen külső erők segítségét keresték, valamint azért, mert a jeruzsálemi zsidó templomokban erkölcsstelen és népnyzó élet és üzletezés folyt.

A babyloni fogsággal kapcsolatban azt is meg kell jegyezünk, hogy az nem tartott tovább 60 esztendőnél.

Összegezve az elmondottakat, állíthatjuk, hogy a zsidó nép megszületése legfeljebb Dávid uralmával kezdődött, aki népét a palesztinai térségben különböző törzsekből kiszakadt kóborló népszórványokból állította össze, amelynek nyelve — először mint papi nyelv — csak később, az Ezra korában, a babyloni fogság után született meg és csak a Kr. sz. utáni 7 -k század után, — a mazaretic biblia megszerkesztése után — vált a zsidók saját nyelvévé.

Ezek szerint a zsidó népről nemhogy Ábrahám korától nem lehet beszélni, hanem még Dávid korától sem, hanem csak a Kr. u. 7.-ik századtól kezdve.

Újabban földerfítették a történészek, hogy Jeruzsálemben nem a zsidók ellen harcoltak a rómaiak hanem az azok ellen fölkelt turániak, hikszoszok ellen. "A holttengeri legújabb leletek igazolják, hogy a tomoriak — Thumurru hikszosz népe — annyira ellenbegek voltak a zsidóknak, hogy a legelső nagy és antiszemitának nevezhető háború idején Kr.u.66-70 -ben a maghari, esseni (eszényi), a qirqisani (kirgiz) és a kara törzsek voltak azok, amelyeknek antiszemita fölkélése ellen Flavius, s a többi főzsidó a rómaiak védelmét kérték. Ennek a nagyméretű antiszemita háborúnak vezetőjét a zsidó írók elködösítették Cochaba, Barcocha névre, azonban a Holt-tengeri leletekből világosan megállapítható, hogy a valódi neve "Kósa bá" (báshi, bácsi) volt, akit a rómaiak Bitto városában a bitófán végeztek ki. . ." (Dead Sea Scrolls 117, 173 old. (Idézi dr. Kósa Barna a Keleti Figy. 1961. decemberi számában.

Kósa bá első csapata magharreti (nazareti) volt, -füzi hozzá. Faj szerint a zsidóság ma a szemita népcsaládba tartozik, mint az arab és egyiptomi nép is. Ez a fajta több ezer évvel ezelőtt a Kaukázus tájáról délfelé és Egyiptomba vándorolt KUS pásztor-népekből állt elő, amelyek vándorlásuk közben néger szolgálkival keveredtek s később indogermán népelem is került közéjük. Faji átütő ereje a néger fajé után következik, azért, az a nem négervérű nép amely vele keveredik, elveszíti fajtajellegét. Mert — mondja egy zsidó tudós: "Bárhogy keveredjék is zsidó nemzsidóval, mindig kis zsidó utódok születnek."

Az első zsidó állam papi állam volt, amelyet a Babylonból, a fogságból hazatért nép alapított Kr.e. 444-ben. Ugyanakkor jelent meg Nehemiás próféta fajvédő törvénye is, amely a zsidóknak megtiltotta a nemzsidókkal való házasodást, vérkeveredést. Azt a törvényt Ezdrás próféta hirdette ki. Azzal megindult a zsidók külön néppé válása.

Az előrébb említett Kr.u. 70 táján történt szétszórattatásuk után megkezdődött a másik történelmi szereplésük a diaszporákban az emberiség nagy kárára; más népek gazdasági kizsákmányolása, erkölcsse, kultúrája, vére gyengítése, forradalmak, háborúk előidézése. És megszületett "messiási tudatuk", világuralmi törekvésük is.

Az orosz terület egyik nagy felvevő, gyűjtő és elosztó állomása lett a Palesztinából menekült zsidóknak, ahonnan nyugatot elárasztották. Ma pedig Amerika a legnagyobb gyűjtőállomásuk. Még mielőtt a világba szétszórattak volna, — Kr.e. 600 körül — a Kaukázus vidékére települt egy kis kolóniájuk. Egy csoport Médiába jutott belőlük, onnan átszivárogtak a tejjel-mézszel folyó

Turkesztánba, onnan később nyugatfelé vándoroltak. Asszonyaikon keresztül és pénzük segítségével befolyásolták a kazárok királyait és főurait annyira, hogy a kazár királyok és főurak közül többen zsidózó hitre tértek. Az a kor a Kr.u. 800 körüli kor. Később egy még nagyobb tömeg zsidó menekült a kazárokhoz Rumból, amikor a rumi király, Armanus Kr.u. 943-ban erőszakkal a keresztény hitre akarta őket téríteni. Abban a korban a kazár fővárosban mintegy 4000 zsidó élt, akik a kagán kedves emberei voltak. Azok szedték az adót a mozlimoktól és más, nemzsidó hitet valló lakosoktól. Amikor a kazár birodalom fölbomlott, ezek a zsidók és zsidózó hitre tért kazárok nyugatfelé vándoroltak. Majd később Magyarországra és más európai államba.

Történelmi följegyzés szerint "a tizedik század második felében átmeneti kereskedelmet űztek Magyarországon a keleti zsidók akik főként rabszolgákkal kereskedtek a magyar piacon. De szállítottak szőrmeárút, egyházi fölszerelést és fűszerárút is. (dr.László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete 366. oldal.

Hogy letelepülésük jóval a honfoglalás utáni korban történt, a statisztikai adatok a legjobban igazolják. Még 1729-ben is csak 12.000 zsidót találtak az összeírók az egész országban. (dr.Baráth Tibor: Magyar Történet 79. oldal.

Számuk a liberális korban hihetetlen mértékben megnövekedett. Az 1900. évi népszámlálási statisztika szerint már 851.358, amelyben nincsenek az áttért és vallástalan zsidók. Eszerint tehát 100 év alatt 840.000-el szaporodtak, bár a bányavárosokban és végvárokbán, valamint környékükön 1848-ig tilos volt lakniok.

Az 1910. évi statisztika adatai szerint pedig már 1.000.000 körül volt számuk, a lakosság öt százaléka.

A magyarság humanitása,—helyesebben a lelketlen, idegen vezetőinek romlottsága — páratlanul áll a népek történetében! Fővárosunk népe — az ott lakó több mint kétszázezer zsidótól — csaknem zsidóra cserélődött; erkölcs, nyelv, kultúra, külső kép, benyomás tekintetében. Goga Oktavián oláh költő igen lesújtó bírálatot is írt róla abban a korban. A liberális kor politikai és társadalmi vezetői neveit fekete betűkkel kell a magyar történelem lapjaira írunk!

Igen sok galíciai zsidó menekült hazánkba az első világháború első és második évében, amikor az oroszok a Kárpátok vonaláig nyomultak s át is hágták, — feltöltvén nyers zsidó elemekkel az amúgy is nagyszámú zsidóságot. És a zsidók soha többé nem tértek vissza hazájukba. A magyar kormány pedig ügyet sem vetett lekmérgezéséhez, amely a front bomlásához, a katonaszellem

gyöngítéséhez s a végső bukáshoz vezetett. És az országrombolást már nyíltan, szinte kihívó módon hajtották végre.

“A vihar, amelyet keltett, lesodorta arcáról az álcát. Az ősi vonásokra kiül a lélek: Idegen gondolatok, idegen vágyak, idegen törekvések ellenséges hordozója. Száz esztendő sem telt bele s a magyar földön alázatosan meghunyászkodó, egyenjogúsításért esedező zsidó nemzet egy rövid század után, — amely a magyar nép romlásának, a szentistváni birodalom összeomlásának katasztrófáját idézte elő —, visszatért oda, ahonnan igazán, őszintén soha el nem indult; zsidó nemzetnek.” (Kolozsvári-Borcsa Mihály: A zsidókérdés Magyarországon 74. old.

A zsidók magyarországi hódításáról már Istóczy Győző is megemlékezett 1883-ban.

“Mi magyarok tehát ténylegesen meghódított néppé lettünk, nem ugyan fegyverrel, hanem raffinériával meghódítva, a zsidó nép kezében összefutó érdekszálaknak bilincsekké való összeforrasztása útján, a sajtó és pénzhatalom által.”

Azóta pedig immár nyolcvan év telt el, mely idő alatt megsokszorozódott a hatalmuk és térhódításuk. . .

A válságos időben a döntő korszak fordulóján egyetlen magyarországi nemzetiség sem viselkedett testvériesen bajtársiasan a magyar nemzettel szemben úgy, ahogy a hosszú együttélést tekintve — megérdemelte volna.

A magyar jótétért, humanitásért, az ‘emancipációért’ egyik sem fizetett oly kegyetlenül, embertelenül, mint a magyarországi zsidóság!

BIOLÓGIAI ROMBOLÁSA

A zsidóság sok téren való magyarországi káros szereplése között legnagyobb a biológiai kártevés, mert az általuk tisztességtelen úton gyűjtött magyar vagyon egy kedvező fordulattal, megfelelő törvény segítségével visszaszerezhető, a megrontott erkölcs hosszú és fáradságos neveléssel megjavítható, de a zsidóéval kevert magyar vért, — életek elpusztítása nélkül — megtisztítani nem lehet. Ott fog az keringeni fajtánk vérében évszázadok múlva is és az egységre való törekvést, alkotókészséget, nemzeti érzelmet mindig zavarni fogja és széthullóvá teszi.

“Bárhogy keveredjék is zsidó nemzsidóval, mindig kis zsidó utódok születnek.” — mondják a zsidó tudósok. És aki foglalkozik a kérdéssel, tökéletesen igazat ad nekik. Hogy pedig a zsidóvér beütése nem kisméretű a magyar nemzetben, számos, sokezer

példány mutatja már. . .

Legelőször a felső-és középosztálybeliek váltak a vérkeveredés áldozataivá, a könnyelmű, pénztelen nagybirtokosok, majd a magas kaucióval házasodó katonatisztek közül és azután a cselédsorsban élő magyar lányok s a hivatalnók, akik kiszolgáltatottjai voltak zsidó kenyéradóiknak.

Ez a folyamat vagy állapot azonban csaknem minden keresztény kultúrnépénél megvan. Nemhiába mondja Kurt Münzer lengyel zsidó: Der Weg nach Zion című művében, hogy: Európa talán minden népének megrontottuk a vérét. A mi értelmünk él mindenben. A mi szellemünk kormányozza a világot.”

De ha már más keresztény népnél úgy van is, miért legyen úgy a magyar népnél ?

ERKÖLCSI ROMBOLÁSA

A zsidó ha valahol letelepszik, közösséget alkot, azon keresztül biztosítja megmaradását, gazdasági boldogulását. Elsősorban gazdasági téren szervez, harácsol, majd a társadalmi és erkölcsi téren rombol a befogadó nép között. Ehhez különféle klubokat szervez, irányít. A zsidók formálták át Budapest közerkölcsét, a párisi erkölcszhöz hasonlóvá már az első világháború előtt. Budapest régen híres már a szép nőiről, jó boráról, és “cigány muzsika”-járól. Ők neveltek a magyar nők egy részéből “Lédák”-at. Most, a két nagy és vesztett háború után pedig, amikor népünk orosz szláv igában él, amikor új magyar generációk sorozatát pusztítják el rájuk. Úgy menekült 1940 után is, amíg az oroszok át nem lépték a Kárpátokat. Sokezer zsidó Galicia felől, és nagyszámmal érkeztek a lengyel hadsereg roncsaival is. A magyar kormány Várcott külön iskolát állított fel a zsidó gyermekek számára s az iskolákat valamint a menekült zsidókat is a zsidó egyházon keresztül állami segéllyel támogatta.

Amerikában, a demokratizmus mintaállamában még húsz év múlva is kitelepítik az állam területéről azokat a személyeket, akik engedély nélkül települtek be; az új betelepülőknek pedig öt évig kell várniok állampolgársági engedélyre. Magyarországon minden jöttment azonnal állampolgár lehetett. Az eredmény nem is maradt el!

A beszivárgott zsidók első állomásai a Zemplén - megyei beszivárgási úton, a szegény ruszin faluk voltak, ahol az első tőkét megkeresték. Azután beljebb húzódtak, a Nagyalföld felé, nagy falukba és városokba. Bartha Miklós írta “Kazár földön” című könyvében, hogy a betelepülő zsidó első állomásán, — mielőtt ott megte-

lepedett volna, — érdeklődött az ott lakó zsidóktól, mennyi a falu keresztény és nemzsidó lakossága? S ha a falu keresztény lakosai számát 12 családdal elosztva minden zsidóra, maradt még fölösleg 12 nemzsidó család, akkor letelepedett ott. Ha kevesebb maradt, tovább vándorolt. Vagyis 12 nemzsidó családnak el kellett tartania egy új bevándorló zsidót vagy zsidó családot.

Hazánkban való megmaradásukat és nagymérvű boldogulásukat megkönnyítette a liberális magyar közigazgatás és korrupció.

Nem volt ritka például Tokajhegyalján az olyan községi jegyző, aki a zsidónak már a második évben állampolgárságot szerzett. És a zsidónak ez nem került többbe, mint 20-30 pengőjébe! A Hegyaljára mint "kóserbor készítőket" úgynevezett "taposó" zsidók jöttek be rendszerint és egy pár év múlva már borügynökök, borkereskedők lettek, valamint állami hordóhitelesítők, ahol fajtájuk javára hamisan hitelesítették a hordókat. . . (Zemplén vármegyei adat.)

A zsidók magyarországi káros szereplését és elterjedését nagymértékben előmozdította a római katolikus egyház és papság is anyagi érdekből és biblikus zsidóimádatból. . .

A zsidóságnak a nemzsidó népek közötti káros szereplése sokirányú. Kiemelendők azok közül; a gazdasági, biológiai, kulturális és erkölcsi kártevés.

Mai hatalmát pénzén, bankügyletein keresztül, tehát a gazdasági életben való káros beavatkozással nyerte el; a bankügyletekkel kamatrabszolgaságba verte a világ népeit. A tőke, a gazdasági élet vére zsidó bankokban, főleg amerikai bankokban van felhalmozva. Hasonló nagytőkés a zsidóságon kívül csak a Vatikán állam, amely bankjaiban elhelyezett tőkéjéből és különféle vállalatiból évente egy milliárd dollár nyereséget könyvel el. A két üzletfél meg is érti egymást régtől fogva: A Vatikán és a keresztény egyházak támogatása nélkül nem lenne ma zsidó pénzhatalom.

A zsidóság mai tőkéjének alapját még a Kr. e. korban szerezte különböző utakon. Az üzérkedés főként Egyiptomban, Babylonban és Perzsiában történt. Egyiptomot többízben is kifosztották. Az arabok egyiptomi uralma idején, Kr.u. 640 táján történt gazdasági szereplésükről így énekel egy korabeli költő.

‘A korunkbeli zsidók elérték

vágyuk célját, uralomra jutottak:

Övük a pénz és a tekintély!

Közülük neveznek ki államtanácsosokat, hercegeket.

Oh egyiptomi nép! Adok nektek egy tanácsot:

Legyetek zsidókká, mert már

az ég is zsidóvá lett!" (Alfred Kremer: Kulturgeschichte des Orients I. k. 188 old.

A babyloni fogság idején, — Kr.e. 440 táján —, Nehémiás próféta a perzsa király pohárnoka volt és rajta kívül számos zsidó viselt magas tisztséget. Ezra írástudója, tanácsosa volt a perzsa királynak. Perzsiában rendkívül meggazdagodtak különféle pénzügyi műveleteiken keresztül. Amikor onnan és a babyloni fogságból hazatértek, kifosztották a babyloni templomokat s a kincseket magukkal vitték Palesztinába. — Mint egyiptomi kiszökésük előtt!

Az arab hódítás korában a zsidó papi fejedelem székhelye Bagdadban volt, amelynek hatalma kiterjedt: Mezopotámiára, Perzsiára, Chorosánra, Armeniára, Georgiára az Oxus folyóig. Ezek az országok a zsidók zsákmányterületei voltak.

Krisztus megjelenése korában elrabolták a Pontus és Kisázsia által Rómának beszolgáltatandó pénzt és kincset, amit úgy hajtottak végre, hogy hamis parancsot készítettek, római katonai ruhába öltöztek s útközben 'átvették' a szállítmányt. A kincseket más templomi kincessel együtt egy barlangba rejtették, amelynek egy részét a rómaiak árulás folytán megtalálták. 'Abban a barlangban több kincs volt, mint a fáraóé és a Krözusé együttvéve.' - írja Loorber Jakab: a nagy evangélium 7. füzet 1-18 oldalán.

Igy gyűjtöttek a zsidó papok templomuk és népük számára mérhetetlen kincset és vagyont a történelem folyamán mindig. E papokról mondta Kornelius, a római légió parancsnoka: "Mind den rossznak a legrosszabbja az egész földkerekségen egy judeai templomi pap." — Loorber id. m. 288. old.

Gazdasági és politikai térhódítása Magyarországon

A zsidók magyarországi térhódítása talán a Fortunátus Imre zsidó bankár szereplésével kezdődik, aki a törökvilág idején szerepelt és Perényi nádor keresztfia volt. Az ő kezében volt akkor a gazdasági hatalom Magyarországon. Ő volt az ország és főurak hitelezője abban az időben.

Rohamos gazdasági térhódításuk a liberális kor kezdetén vett nagy lendületet. Attól kezdve szerezhettek földbirtokot is. A szabadságharc előtt gyűjtött tőkéikkel előbb földet béreltek a tökeszegény magyar földbirtokosoktól, majd néhány év múlva igen sok eladósodott birtokot megvásároltak.

Ugyanakkor megindult a bankok rohamos alapítása. Azután az iparvállalatoké. Néhány évtized alatt — a liberális törvényhozók, az emancipációs törvény (1867. XVII. t.c.) segítségével

a nemzeti vagyon tekintélyes része birtokukba került. Elég csak Wolfner bőrgyárost megemlíteni aki a háborút 200 millió pengő tőkével zárta, holott a háború kezdetén forgótőkéje alig halotta meg a 2 milliót.

A zsidók magyarországi térhódítását MACARTNEY angol történetíró Hungary A Short History c. művében a következő statisztikában jelöli.

“1200-ban még csak 12.000, 1900-ban már 823.000, 1910-ben pedig a lakosság öt százaléka zsidó Magyarországon.

Gazdasági téren: Önálló iparosok és gyárosok 12.5, havidíjas ipari alkalmazottak 21.8, önálló kereskedők 54, kereskedelmi alkalmazottak 62.1, bankok, pénzügyi intézmények 85, tanítók 11.5, irodalom, művészet 26.2, újságírók 42.4, orvosok 48.9, 1000 kat. holdnál nagyobb birtok bérlői 73, 200 - 1000 kh. tulajdonosai 19, 200 - 1.000 kh. bérlőinek 62 százaléka zsidó.”

Mindenütt, csaknem minden nagyobb vállalatnál, részvénytársaságoknál ők voltak az üzemi igazgatók, vasúti és bányavállalatok tulajdonosai vagy bérlői. A gazdasági élet legfőbb irányítói!

Vagyonuk, gazdasági összeköttetésük segítségével előretörték a művelődés terén is. A szatócs, libakofa fia már ügyvéd, orvos, tanár, bíró, képviselő, újságíró, színész, mozitulajdonos, sőt miniszter lett. Irányítói lettek a nemzeti művelődésnek, lélektelenségnek, de egyben megrontói, züllesztői is. A pesti zsidó zsargon, pornográf írás, erkölcstelen színelőadások bőséges bizonyítékok.

Kezükben volt a hírlapterjesztő vállalat, könyvkiadó vállalat és nyomdák nagy százaléka, amelyekkel szinte felelősségre vonás nélkül garázdálkodhattak a nemzeti lélek rombolása terén a romló nyugati demokráciát, liberalizmust utánzó társadalmukban.

Pénzük, gazdasági hatalmuk segítségével megrontották a magyar fajta biológiai összetételét is.

“Egy nép sem tárt szélesebb ölelést, egy nép sem nyitott korlátlanabb teret annak a fajnak, mint a magyarság. A magyar irodalom, a művészet legszebb emberi hangjait hallatta e faj védelmére. A magyar politika urai el nem határolt lehetőségeket nyújtanak neki. És csakhamar e faj kezébe kerül a bank, az ipar, a kereskedelem, a sajtó, Budapest az ő jólétük fővárosa lesz, az egész nemzeti vagyon óriási hányada kezükbe kerül s ennek hatalmával állam lesz ez a faj a magyar államban.

De a jólét, a korlátlan lehetőségek, a vagyon és hatalom nem tágitottak semmit e szörnyű fajiság szűk határain. Hiába semmisítették meg a magyar szellem nagyszerű Don Quijotei a ghetto és sárga folt külső következményeit: ők nem tudtak emberré

tágulni és nem tudtak testvéreivé enyhülni annak a népnek, mely oly pazar bőséggel adta nekik az élet minden ajándékát. Lelki-
leg megmaradtak a ghetto és a sárga folt zord különségében, az
ősi gyűlöletek és mohó éhségek parancsában, az embertelen sötét
századok Talmudjának irtózatossámozdításában. A modern kul-
túra minden kozmetikája, az európai eszmék minden fegyvere, a
bolond nyitott szívű, nyitott kezű magyar minden jósága csak ar-
ra jó, hogy még elzártabban, önösebben folytassa ókori kényszer-
eszméi, gyűlöletei és sajgóan éhes imperializmusa ádáz fajiságát
a végső győzelemig minden más emberi képlet eltiprásával.

Ahol a magyar munka, a magyar verejték pénzzé csordul:
a zsidó tartja a kádat. Ahol a magyar gondolat, magyar szép-
ség pénzre változik: a zsidó inkasszá. . . Mi a folytatása a “ma-
gyar tradíció tiszta vonalának”? Kitagadottság, szolgaság, hon-
talanság, koldusbot, földönfutás.”

[Szabó Dezső: Füzetek, 1936. május.

A konstantinápolyi Nagy Satrapa mondja (a zsidók hercege)
1489 január 13-án: “Adjátok fiaitokat papoknak és kanonokoknak
hogy azok a keresztények egyházait belülről tegyék tönkre!”
(vitéz Endre László; “A berni per tanulságai” 46. old.

Az első világháború végén, hatalmas tőkénk és sajtójuk föl-
használásával hozzáfogtak a magyar társadalom és katonaság lé-
lekmérgezéséhez. Ma pedig az új magyar generációt pusztítják
törvényes segítséggel már az anyaméhben, egyenesen kiárúsítanak
a magyar nőt a keleti és nyugati turistáknak.

“Jöjjön Magyarországra, a ragyogó nők hazájába! — hirde-
tik a magyar idegenforgalmi brosúrák. — Európa bordélyházává
akarják süllyeszteni az országot, hogy elkerüljék a gazdasági és
pénzügyi csődöt.” (Hídfő, 1964. szept. 10.

A magasabb állású vezetők, — akiknek többsége termé-
szetesen zsidók — állami költségen rendeznek erkölcsromboló szek-
szuális orgiákat, melyeknek költségeit a dolgozó nép fizeti meg.

Hasonló, lélekmérgező mulatozást még az erkölcsi posványba
süllyedt rómaiak sem üzték, mielőtt hatalmuk — éppen a túlzott
mulatozás miatt — összeomlott. És az erkölcsi züllesztés a szlávság
örömére, Sion bölcsei jegyzőkönyvei utasítása szerint történik,
amely mű ismertetését, terjesztését maguk a keresztény államok
és egyházak vezetői tiltják legjobban. Így nem tud a társadalom
kellőképpen tájékozódni a háttérrel, az irányításról; tudattalanul
zuhan előbb az erkölcsi, azután a biológiai megsemmisülésbe.

„A baloldali internacionális ideológia a szétszórt zsidóság természetes, organikus nacionalizmusa, irtózatossá imperializmusnak legfőbb szellemi eszköze. . . szétoldani minden organikus emberi szolidaritást, megsemmisíteni ezeket a titokzatos gazdagságú kollektív egyéniségeket, megsemmisíteni lelkük minden elemében, egész sokezeréves kultúrájukban, szétörni minden átfolytató és védő formájukat, a családot, a fajt, a nemzetet s az így mozaikra tört, egyéntelessé herélt emberiséget beleszabdalni a maga hatalmi álmába, hogy az emberiség fölött az egyetlen kiválasztott népnek, a Jehova szerelmesének racionalizmusa szabjon törvényt, kenyeret, kultúrát. Akol-törvényt, szolgakenyeret, meghehélt, szegény, racionalista nem emberi kultúrát. . . ez a minden emberin túlrontó faji hatalmi téboly a kommunizmusban találta meg döntő fegyverét, hogy tabula rasává seperje Európát hatalmi álma számára. A magyar, a francia, az angol, az olasz, bármely emberi nemzet tagja: elvész természetes szolidaritása számára, megszűnik magyar, francia stb. lenni, ha kommunista lesz. A zsidó kommunisták a faji sovinizmus legelszántabb rohamsapatai.” — Szabó Dezső: Füzetek, 1936. máj.

Az izraeli himnusz dallama az orosz Smetana „Vltava”-jának vezérmotívuma!

Ismeretes, hogy a világon eddig lezajlott nagyobb forradalmakat — beleértve a a francia forradalmat is —, zsidók készítették elő és hajtották végre. Ők hozták a világra a különféle izmusokat mint: marxizmus, kommunizmus, bolsevizmus, spartakizmus, mensevizmus. Ők szervezték és irányították az első világháború végén kitört oroszországi és magyarországi forradalmakat is.

Ugyancsak ők készítették elő Németországban is ugyanakkor a bolsevista forradalmat, amely azonban nem sikerült. Ők gyilkolták meg — három zsidó és egy fiatal orosz — az orosz cári családot Jekaterinburgban, amelynek nevét később az orosz kommunista kormány a gyilkos nevére „Swerdlows”-nak keresztelte el.

A zsidó gyilkosok nevei a „A Romanovok végnapjai” című a könyvpiacról nyomban megjelenése után eltűnt könyv szerint: Jankel Jurovsky, Jankel Swerdlow és Saja Goloskin.

E mű szerint az első kommunista kormány 22 minisztere közül 17 volt zsidó. A parlamenti tanács 62 tagja közül 42.

Denis Fahrn katolikus egyháztörténész, egyetemi tanár,

“Oroszország urai” című könyvében megállapítja, hogy 1918-19-ben a bolsevista orosz állam 556 legfontosabb funkcionáriusa közül 457 volt zsidó. A bolsevista központi pártbizottság 12 tagja közül 9 volt zsidó, míg a népbiztosok közül 17 zsidó mellett 3 orosz és 1 örmény, 1 georgiai szerepelt. 1920-ban a legmagasabb bolsevista közigazgatásban 545 tag közül 447 volt zsidó. Oroszország zsidóinak száma akkor 7.800.000 volt. Ennek ellenére a Jewish Chronicle 1933-ik száma szerint a zsidók egyharmada, tehát több, mint 2.500.000 zsidó ült az állami hivatalokban.

A zsidó hadsereg legfőbb komisszára 1941-ben a zsidó Lazarus Mechillis volt. (Hídfő, 1964. nov. 10. számából.

Oroszországban az első kommunista apostol Lenin volt, akiről nemrégén állapították meg, hogy zsidószármazású.

A cári birodalom titkos szolgálata rövid ténymegállapítása Leninről így szól: Lenin annyit jelent, hogy “Veres”, Stalin pedig “Acél”. A nevezett titkosszolgálat 1905-ben tett jelentése szerint Lenin 1870-ben április 10-én született egy Odessza melletti kis faluban. Szülei Németországból származott zsidók voltak, névszerint: Goldmann Ilko és Zsafia. Lenin a körülmételésnél a Haim nevet kapta. Apja szabó, anyja pedig kalapkészítő volt.

A Goldmann családot II. Sándor cár alatt száműzték Szibériába árúcsempészség miatt. Haim akkor 7 éves volt. Útközben a Simbirski állomáson egy Ulianov nevű családra bízta a kisfiút. A család később adoptálta őt. Úgy lett Goldmannból Vladimir Ilyich Ulianov. Később őt is száműzték s akkor fölvette a Lena folyó nevet s lett belőle “LENIN”.

“A magyarországi kommunista tanács 26 tagja között 18 volt zsidó. A közoktatásügyi népbiztosság mind az öt tagja zsidó volt, 11 csoportvezetője közt 9 zsidó, és 27 osztályvezetője közt 21. A földművelésügyi népbiztosságban 26 politikai megbízott között 18 zsidó volt.” (dr.Baráth Tibor id. műve 81 oldal.

Zsidó volt maga a köztársaság elnöke is Kun (KOHN) Béla. És zsidó volt a terrorkülönítmény parancsnoka, Samuely Tibor is és zsidó volt csaknem valamennyi alparancsnoka is.

Tekintettel arra, hogy a világsajtót uraló zsidóság rögtön antiszemitizmussal vádolja meg azt az író, aki meg meri írni a zsidóságról, hogy ő a kommunizmus értelmi szerzője és végrehajtója, névszerint is felsoroljuk itt a magyarországi első kommunizmus volt legfőbb vezetőit. Hasonlóképpen a más államokban tevékenykedőket is. Az úgynevezett “Forradalmi Tanács magyarországi népbiztosai voltak:

Külgügyi népbiztos: Kun (KOHN) Béla. Helyettese: Ágoston

(AUGENSTEIN) Péter. Hadügyi népb.: Pogány (SCHWARZ) József. Helyettesel: Szántó. (SCHREIBER) Béla és Szamuely (SAMUEL) Tibor. Belügyi népbiztos: Landler Jenő. Helyettese: Vágó (WEISS) Béla. Pénzügyi népb.: Varga (WEISSFELD) Jenő, aki ma is pénzügyi irányító a második kommunizmusban.

Közükatatásügyi népb.: Kunfi (KUNSTATTER) Zsigmond. Helyettese: Lukács (LÖWINGER) György. Kereskedelmi népb.: Landler Jenő. Helyettese: Rákosi (RÓTH) Mátyás és HAUBRICH József. Földmívelésügyi népb.: HAMBURGER Jenő. Szocializáló népb.: BÖHM Vilmos és Hevesi (HONIG) Gyula. Közélemezési miniszter: Erdélyi (Ehrlich) Mór. Helyettese: Illés (BRAUN) Arthúr Német népb. Kalmár (KOHN) Henrik.

Budapest vezetői: REISS Mór Vincze (WEINBERGER) Sándor. A rendőrség és népőrség politikai népbiztosai: Bíró (BURGER) Dezső és SEIDLER. Az Oszrták-Magyar Bank kormányzója: Lengyel (GOLDSTEIN) Gyula.

A "Lenin fiúk" vezetői: Szamuely Tibor, KOHN - Kerekes zsidók és két magyar volt. Irányító tagjai kisebb beosztásban a következők voltak: LÖBL MÓR, BECK JÓZSEF, KORVIN-KLEIN OTTO, ELLENBAUM IGNÁC, KOHN IGNÁC, ELLENBAUM NATHAN, LAZAR (LOBL) HENRIK, BIENENSTOCK ARMIN, GOLDBERGER GÁBOR fővállató és dr. László LÖWI ügyvéd.

(Közölte a Szabad Magyarság 1962 május 6. száma.

E sokszor magyar név mögé bújt zsidók mellett három-négy született magyar működött mint mellékfigurák. Működésük eredményéről ugyanaz a lap írja:

Égő falvak, városok, az utolsó gramm zsirtól is megfosztott szegények, elhurcolt s kegyetlenül kivégzett túsok ezrei, az útszéli fákra aggatott férfi és női holttestek jelzik a nagyobb városok söpredékeiből alakult terrorcsapatok égbekiáltó gztetteit.

A második magyarországi kommunizmus kezdetén a zsidóknak mintegy ötven százaléka vett részt vagy mint párttag, vagy mint vezető. Huszonöt százaléka előkészítő munkát végzett. A többi pedig lapult, falazott hozzá. . .

"Oh, micsoda eltörölhetetlen lecke volt látni ezt a fajiságot a nagy magyar elzuhanás óráiban! . . . És sajtójában a legszenyesebb vádak rikácsoltak föl a ledőfött magyarság ellen, az ellen a magyarság ellen, melytől mindent kaptak, melynek mindent köszönhettek. És piszkos levantei ficsurok, a frontok és börtönök szököttjei vad uszítással tépték le a hazatántorgó magyar katonák melléről a hősiesség, a kötelességteljesítés, a védő szeretet el-

ismerő jeleit. . . akik minden percnyi halálos kockázattal az ő becstelen üzletüket, gyáva bújásukat is védték.” — Szabó D.

A magyarországi kommunizmust irányító zsidók tökéletesen egyetértettek és egyetértenek mindig a pánszlávizmus törekvéseivel és egyek a szlávokkal, oláhokkal a magyar nép elnyomásában írtásában, amióta csak a vezetést bitorolják Magyarországon.

Ezért a nagy szolgálatukért hálásak is nekik a szlávok és oláhok. Sztalin meg is dícsérte őket, amiről Milovan Djilas szerb fró megemlékezik “Beszélgetésem Sztalinnal” című művében, a 215-216 oldalon. “Shadanow elvtárs megtisztította a Centralkommite apparátusát a zsidóktól” — mondta Sztalin Djilasnak. — Egyidejűleg pedig dicsérte a magyarországi kommunista Politbűrő-t, amelynek tagjai akkor csaknem kizárólag zsidó emigránsokból álltak, ami bennem azt a gondolatot keltette, hogy a Szovjet kormány rejtett antiszemita felfogása ellenére is előnyösnek tartja, hogy a magyarországi kormány élén zsidók vannak, mert azok gyökértelenek és azért a szovjet kormány akaratától függenek.” (Fischer Verlag 1962, Geschprache mit Stalin.

Az amerikai kommunista párt vezetőinek több mint 75 százaléka zsidó volt éveken át.

Az Amerikában élő 2577 rabbiból ötszázan tevékenykedtek a kommunista front apparátusában 1950 táján, míg a sokezer keresztény papok közül csak mintegy kilencvennégyen. A zsidó rabbinak a kommunizmusban való részvétele 20 százalékos, vagyis összességük egyötöde. Óriási! Az adatokat dr.J.B.Mathew methodista lelkész közölte a Harding College “Freedom Forum” előadásában s megjelent a Magyar Nemzeti Ifjúság 1954. 1. sz. -ban.

A második világháború összeomlásakor csaknem teljes felszerelésével együtt az oroszok kezére játszották a penemünde-i rakétagyárat. Az amerikaiainak csak véletlen folytán került kezükbe kísérletezésre való adat és anyag. Ugyancsak zsidó volt az atomkének zöme.

Erről az árulásról mondta Walker tábornok, akit kommunista-ellenes magatartása miatt Németországból Amerikába helyeztek vissza s aki emiatt nyugdíjba ment:

“Az amerikai kormány 20 év óta úgy viselkedik, mintha a szovjetnek nem hidegháborús ellensége, hanem szövetségese vagy valami ügynöke lenne. A legelképezetőbb példája a Szovjettel való kollaborációnak a nukleáris és ürtechnológia terén található.

A világháború alatt olyan biztonsági szisztémánk volt, amely lehetővé tette, hogy atomrendszerünk és egyéb titkos berendezéseink valósággal hemzsegenek a kommunistáktól. Rendszeresen

szállítottuk a híreket s a különböző anyagokat a Szovjetnek legfelsőbb hatóságunk utasítására oly eljárással, amely nem ütközött ugyan a törvény szavába, de amely sokkal nagyobb hasznot hajtott az oroszoknak katonai szempontból, mint akár tíz Rosenberg együttvéve.”

Bulgária, Románia szovjet vezetői zsidók voltak. A cseh kommunista párt — amely egyben mindig az államvezető is — az állítólag kivégzett 11 zsidó ellenére is zsidó jellegű maradt.

“Kevés változással, itt-ott történt cserélgetéssel, Magyarország urai (a kommunizmusban) zsidók voltak.”

Révay József (Kahána Mózes) nevelésügyi miniszter, a Mindszenty per hirhedt felbujtója zsidó.

Farkas Mihály (Wolff Izrael), honvédelmi miniszter, moszkvai állampolgár zsidó.

Gerő (Singer) Ernő a nemzetközi kommunizmus élharcosa, aki az 1956-os magyar forradalmi ifjúságot “piszkos csőcselék”-nek nevezte és a zsidó Péter - Auspitz Benjámín ÁVH pribékjeivel beléjük lövetett és nagymértékben hozzájárult szabadságharcunk kitöréséhez; — zsidó.

Rákosi (RóTH) Mátyás a Kommunista Párt főtitkára a magyarországi terroruralom megszervezője, Magyarország és a nemzeti magyarság rablógyilkosa: — zsidó.

Vass (Weinberger) Zoltán gazdasági miniszter, aki a kényszermunka- és rabtáborok ártatlanjainak milliójával építtette a kommunizmus “vívmányai”-t, zsidó. Felesége aki a Zsidókorház orvosnője volt, 1956 novemberében a kórházba menekült magyar sebesülteket kiszolgáltatta a szovjet hóhéroknak.

Zsidó a Molnár Erik külügyminiszter, aki hatalmas ‘tudományos’ tanulmányt írt arról, hogy a magyarokat, mint ‘ázsiai’ népet vissza kell telepíteni a Golodnaja Steppére.

Zsidó volt a propagandafőnök, Boldizsár (Bettelheim) Iván is.

Zsidó volt Gábor- Greiner Andor, s az Államvédelmi Hatóságok valamint a rendőrkapitányságok politikai osztályainak, a nagyobb vállalatok ‘rendészeti osztályainak’ vezetői is. Ez utóbbiak cserélték meg a tehetséges keresztény vezetőosztályt zsidóra!

A magyarországi kommunista vezetőségben ma is túlteng a zsidó vezetés, dacára, hogy az 1956. évi szabadságharcunk idején a főkolomposok, tömeggyilkosok elmenekültek az országból. Még ma is mintegy 30 - 40.000 zsidó ül kulcspozíciókban.

A második kommunista kormányban is miniszteri hivatalt viselt az a zsidó Révai, aki az első kommun alatt azt az erkölcsromboló verset írta; “Apám, anyám dögölj meg,” amelyet akkor

iskolában kellett tanítani. — És ezt a zsidóságot egyre nagyobb védelmében részesíti a keresztény egyház és keresztény világ. . .

BEISMERŐ VALLOMASOK

A zsidók ma már az egész világon hatalmas propagandát folytatnak annak érdekében, hogy elhitessék, miszerint nekik semmi közük a kommunizmushoz, mert a látszat az. Az igazság is megköveteli, ha a világkommunizmus megdől, a számonkérés elkerülhetetlen lesz! Egy pár évtizeddel ezelőtt még maguk dicsekedtek el a kommunizmusban való szereplésüket, ma pedig már tagadják. Az alább közölt adatok fényt vetnek szereplésükre.

“Oroszországnak hübb szövetségese nem volt a zsidóságnál” — írja Polgár Rezső magyarnevű újságíró az Amerikai Magyar Népszava, 1948. évi II. 16. számában.

Egyesek azt mondják, hogy ‘kommunizmus’ Én azt mondom, hogy ez “zsidó világnézet”. (Rabbi S. S. Wiese.

“Minden túlzás nélkül állíthatjuk, hogy a nagy orosz forradalmat a zsidók keze hajtotta végre és vitte diadalra.” (M.Cohen “The Communist Barkov”, 1919. ápr. 12. száma.

“Folytatjuk a küzdelmet nemcsak saját egzisztenciánkért, hanem az egyetemes zsidóság viláгурalmának megteremtéséért és megvédéséért is, amelyen kétezer év óta dolgozunk.” (Israeli-tische Wochenblatt Leipzig, 1926. 1 - 5. szám.

“Kíírtottuk a kapitalistákat és a földbirtokosokat Oroszországban. Rajta vagyunk, hogy ugyanazt cselekedjük Európa és Amerika intelligenciájával is.” (Zinovjev Apfelbaum: Kongresszusi Értesítő, 1925. XI. száma.

“A világ forradalmasítása, amit át akarunk élni, kifejezetten a mi ügyünk kell legyen és a mi kezünkben kell maradjon! Ennek a forradalomnak kell a zsidóság viláгурalmát minden nemzet fölé biztosítania.” (Peuple Juif Paris, 1919. II. 8. száma.

“Tökéletesen mindegy, hogy vajon egymillió oroszot kell-e megölnünk, hogy a bolsevizmust megvalósítsuk!”

“A bolsevisták hivatottak arra, hogy a múlt bakói és bosszúállóí legyenek.” (Trockij Hercen szovjet zsidó tanácselnök.

“A városi zsidó intelligencia és félintelligencia tömegei már az első napokban csatlakoztak a szovjet forradalomhoz. Amíg az orosz értelmiség nagyrésze megrémült a forradalom kitörésétől, a zsidó intelligencia valósággal beáradt a forradalomba, hogy számarányát jóval meghaladó mértékben a forradalmi hatalom szervezeteiben tevékenykedhessék. Különösen Ukrajnában és Fe-

hér-Oroszországban mutatkozott meg, hogy a kommunista párt milyen nagy vonzóerőt gyakorol a zsidókra, akik a párthivatalok nagyrésztét megtöltötték.” (Kalinin szovjet elnök 1926-ban elmondott beszédéből. Idézi Schwarz Salamon zsidó történetíró a “The Jews in the Soviet - Union” c. művében (Hídfő, 1964. nov. 10.

Az idézetekből megállapítható, hogy a zsidóság világalpolgári törekvése mindjárt a kereszténység megszületése után megindult.

A krisztusi szeretetben rejlő gyengeséget azóta a maguk hasznára fordítják és pedig igen nagy eredménnyel.

Hogy a második és még szörnyűbb kommunizmust is zsidók adták a világnak és irányítják is, az alábbi adatok meggyőznek:

“Lengyelország forradalmasítását a Lengyel Zsidó Főiskolások Uniója — mint a cseh-szlovákiai kommunista párt egyik tagozata — irányította. Névszerint: Saul Amsterdam, Isak Zydlowsky, Berek Bermann, Sztaniszlau Martens.

A lengyel és galíciai kommunisták kiképzésében nagy szerepet játszott Prágában dr. Sigismund Stein ügyvéd, mint a zsidó egyetemi hallgatók vezetője.

Észak-Ukrajna forradalmasítását az ugyancsak ügyvéd és galíciai eredetű cseh dr. Sekanina irányította.

A lengyel szektiót a cseh kommunista pártban a szinténcionista dr. Schönberg, a brünni technikai intézet hallgatója vezette.

Szlovákiai hatáskörrel működött a Lublinból származó Izrael Brustyin, a legvakmerőbb bolsevisták egyike. Hozzá tartozott a lengyel - zsidó Galka mérnök és Schmul Majzer is.

A propaganda anyag előállításában és Lengyelországba való szállításában különösen kitűnt a prágai központból kiküldött Hugu Sahath és Franc Pollatsek. Mind a kettő zsidó.

A csempészésben közreműködtek a Lengyel Főiskolai Hallgatók közül Bernard Schein, Friedrich és Hila Peichner. Hídfő.1951.6.

Zsidó az újabban sokat szereplő kubai diktátor is; Fidel Castro.

Zsidó a brazilai köztársaság volt elnöke; Kubitsek is, aki pár év alatt sokmillió dollár értékű vagyont szerzett.

A zsidók mint katonák is a kommunizmus szolgálatába álltak úgy Amerikában, mint Oroszországban.

A szovjet hadseregben — David Dagobert : Runes The Hebrew on Eastern Civilization c. könyve szerint: — “A szovjet generálisok közül a nyugatellenes bolsevik hadjáratok során összesen 313 volt zsidó.” (Idézett mű 176. oldal.

A Nationalist Information Bureau szerint — névszerint felsorolva 42 tábornok, vezérőrnagy és egyéb magas katonai funkció-

nárius működik jelenleg is az orosz hadseregben. (Magyar Nemzeti Ifjúság 1954. évi 4., - 5. száma.

A három és félmillió szovjet zsidó közül egymillió, állami hivatalt visel." — mondja a Jewish Relief for Russia elnöke L. Levin.

A zsidóságnak a kommunizmusban való nagymérvű szerepléséről egyre több és több adat jelenik meg a nemzetközi sajtóban és történeti művekben. Ilyen adat a következő is, amely a romániai zsidóság kommunista szereplőit mutatja be névszerint.

Anna Pauker, a román népköztársaság egykori külügyminiszter-nője, a Kreml elsőszámú kémnője. Eredeti neve Anna Robinshon vagy Rabinovics. Ilka Wassermann, Rabinovics Anna magántitkár-nője, jelenleg igazi vezetője a román külügyminisztériumnak.

Josif Kisenevszky, a romániai kommunista pártbizottság vezető tagja, Besszarábiából származó zsidó. Az oláh lakatos Georgiu Dej fölött ő az igazi úr. Helyes neve Joska Broitmann.

Teohari Georgescu, fontos szerepet tölt be. Galícia zsidó.

Avram Bunaci a nagy romániai nemzetgyűlés elnöke Abraham Gutman névre is hallgat.

Lothar Radesceanu miniszter, erdélyi zsidó. Helyes neve Lothar Würtzeli. Mire Constinescu, a petróleumtermelés és bányászat minisztere galíciai zsidó, eredeti neve Kohn.

Moises Haupt vezérőrnagy a bukaresti körzet katonai főparancsnoka. Zamfir (zsidó) a kommunista biztonsági szolgálat vezetője, aki többezer gyilkosságért felelős.

Gutmann Heim a polgári titkosszolgálat főnöke (AVH) zsidó.

William Suder eredeti nevén Süder Vilmos vezérőrnagy a román hadsereg kémelhárításának és információs szolgálatának főnöke zsidó. Roman ezredes, kezdetben a hadsereg legfőbb nevelésügyi komisszárja jelenleg a népidemokratikus kormány minisztere. Eredeti nevén Walter, erdélyi zsidó.

Alexander Badau, eredeti nevén Braunstein. Családja Targovistenben a leggazdagabb romániai zsidó családok közé számított. Levin őrnagy, a sajtócenzúra főnöke, a szovjet hadsereg egykori tisztje, zsidó. Holban ezredes, Bukarest biztonsági főnöke, eredeti nevén Moskovits, zsidó.

George Silvi, a belügyminisztérium főtitkára, eredeti néven Gers - Gollinger, zsidó. Erwin Voiculescu, a külügyminisztérium útlevelesztályának főnöke, eredeti nevén Erwin Weinberger.

Gheorge Apostol, a romániai Egységes Munkásszövetség főnöke, eredeti nevén Gersvin, zsidó. Stopineanu, a gazdasági kémkedés főnöke, eredeti nevén Stappanu, zsidó.

Stoffel Imre, Románia sveici követe, a bankügyek legfőbb szakértője magyarországi zsidó.

Harry Faineru, 1954-ig a washingtoni román követség vezetője, jelenleg a bukaresti külügyminisztérium államtitkára. Eredeti neve **Herseg Feiner**! Családja Galacban 1940-ig Románia milliárdos vagyonnal rendelkező gabonakereskedője volt.

Szillágy (Szilágyi) Ida a londoni román követség vezetője, **Rabbinovics Anna** legjobb barátnője, erdélyi zsidónő.

Lazarescu, a román kormány párizsi legfőbb megbízottja. Valójában **Baruch Lazarovits**, a legnagyobb bukaresti kereskedőcég tulajdonosának a fia. **Simon Oieru**, a román kormány államtitkára. Eredeti neve **Schaffer**, zsidó.

Aurel Barangha, a román művészeti ágak főfelügyelőjének neve **Lebovits**, zsidó. **Liuba Kisinevszky**, az antifasiszta román nők (UFAR) bizottságának elnöknője, csernovici zsidónő, neve **Liuba Broitmann**.

Lew Zeiger, a nemzeti gazdálkodás minisztériumának főigazgatója zsidó. **Doktor Zeider**, a külügyminisztérium legfőbb jogtanácsosa, zsidó. **Marcel Breslau**, eredeti neve **Breslau Markus**, a művészetek főigazgatója, zsidó.

Silvia Brucan a Scanteia hivatalos pártlap főszerkesztője. Eredetileg **Brücker**, természetesen zsidó. Legfőbb irányítója a hazugságyártásnak. A legfőbb román lap irányítói közé tartozik még két zsidó; **Rubinstein Samuel** és **Lehmann**.

Schnapp mérnök erdélyi zsidó, a második legnagyobb román lap szerkesztője. (*Romania Libera*).

Johan Mihai, a filmművészetek főnökének igazi neve **Michael Jakab**, zsidó. **Alex Grau**, a romániai rádió főigazgatója, zsidó.

Mihail Roller, a Román Tudományos Akadémia elnöke, aki futószalagon hamisítja az oláh történelmet, természetesen; — zsidó.

Weigel professzor, a bukaresti egyetem rektora, aki a nemzeti érzelmű román egyetemi hallgatók ellen állandó tisztogatási műveleteket folytat, zsidó. **Levin Berovich**, egyetemi tanár, aki a bukaresti egyetemi tanárokat ellenőrzi, zsidó.

Silvian Josifescu, aki a régi román költők műveit ellenőrzi, **Josifovics Sámuel** és természetesen; — zsidó.

Jakob Kojfman, az oláh kommunista forradalom egyik irányítója és vezetője volt, zsidó.

Csodálatos, hogy a zsidók mindenütt meg tudták teremteni a kommunista államokat és vezető szerephez jutni, ahol a keresztény népek élnek. S még csodálatosabb, hogy egyöntetű védekezésre nem találnak a keresztény népeknél.

Kína bolsevizálását Amerikából és Moszkvából irányították a zsidók. Amerikai fősegítőjük volt Owen Latimore, a Szovjetből pedig Levinsohn.

“Az első orosz forradalmat zsidók pénzelték. Jakob Schiff Otto Kahn és Paul Warburg new-yorki bankárok a Kun, Loeb Co.-tól 48 millió dollárt kölcsönöztek. New Yorkban az East Side alsó részében 276 zsidó forradalmárt képeztek ki, akiket 1917-ben Oroszországba szállítottak, hogy ott irányítsák a kormány megdöntését és felállítsák a Szovjetunió kommunista kormányzatát. Németországon utaztak keresztül még pedig Paul Warburg fivérének a német császár kémszolgálatára főnökének és Bethman Hollweg (zsidó) kancellárjának engedélyével. Trockij és Lenin voltak a vezetők. Minden gyilkosságot és gyilkossági kísérletet, amelyet a cári család ellen elkövettek, zsidók hajtottak végre.”

[Az orosz forradalmat a németek 13 millió dollárral segítették.]

Bernard Baruch 50 millió dollárral járult hozzá Wodrow Wilson hadviseléséhez, amelyet Warburg, a Kun, Loeb Co. támogattott ama ígéret fejében, hogy Wilson jóváhagyja és aláírja Paul Warburg “Szövetségi Tartalék” létesítéséről szóló 1913. évi törvényjavaslatát. Ez a törvény az E. Államok banktartalékát a Rotchild, Kun, Loeb, Lehman stb. zsidó nemzetközi bankárok ellenőrzése alá helyezte. A zsidó Rotchild bankház az első világháborúban mind a két félnek kölcsönzött pénzt. (A Zion bölcsei j. könyv értelmében). E kölcsönök nélkül aligha került volna sor az 1914-es világháborúra.

Henry Ford I.mondotta: “Jó, hogy a nép nem érti a bank és valutaügyi szisztémánkat, mert ha értené, hiszem, hogy másnapra kitörne a forradalom.”

Roosevelt tanácsadója a zsidó Alger Hiss orosz kém volt.

A Truman által kinevezett “atomerő tanács öt tagja közül négy zsidó. Elnöke Lilienthal. A többi zsidó tanácsstag: W. Waymack, Lewis L. Strauss és R. F. Bacher volt.”

A zsidó Einstein eszközölte ki, hogy Klaus Fuchs atomárulót bocsássák el a börtönből.

Kommunista zsidó szózat

Történetük folyamán kevésszer leplezték le oly nyíltan önmagukat, árulták el világuralomra törő szándékukat, mint az első világháború után Magyarországon, a rövid időre győzelmeskedő kommunista uralom idején. Akkor azt hitték, hogy Németországban és utána egész Európában is győzni fog a kommunizmus

es azzal megszületik a zsidó világmentő is. Elbizakodottságból fakadó öszinteségüket igen jól jellemzi a Budapesten 1919 - ben általuk kiadott "Zsidó Szózat", amelyet a "Zsidó Szentegylet" szentesített aláírásával:

"Hatezeréves vándorlásainknak — úgy látszik — ismét fordulópontjához érkeztünk. A magyar faj nem látta, hogy mi egészen más fajta vagyunk. Mi vagyunk az Isten kiválasztott népe, amelynek Jehova kegyelméből megadatott a kiváltság, hogy soha sem kellett orcája verejtékével a mindennapi kenyeret megkeresnie. . . A pogromot — hála Jehovának! — kiparíroztuk a kommunizmussal, ügyesen félrevezetett munkásokkal.

Láthattátok, mint jöttek elő: Kun Béla, Szamuelyi és társai az erős keresztény magyarok írtására. Nem bántottak ők egy zsidót sem. A zsidóságot úgy személyében mint vagyonában megkímélték, templomaikat és hitüket nem bántották. A fő, hogy mi tudjuk, hogy zsidók vagyunk és itt, Magyarországon akarunk boldogulást szerezni. Ha kell, legyünk alázatosak. Ha kell, keresztelkedjünk meg. Hangoztassuk mindenfelé, hogy mi csak egyszerű szerény kereskedők akarunk lenni. Valljuk magunkat szintén magyaroknak. Magyarosítsuk neveinket, mert az a legjobb módszer; azzal lehet a magyar fajta ostobaságát legjobban kihasználni. Minden vezetőállást zsidó töltsön be. Sajtónkkal, pénzzel, a szabadkőműves páholyokkal, semmitől vissza nem riadó eszközökkel, a Galilei körök és más egyesületek, különféle szervezetek révén ha most sikerül elaltatni ébredő magyarjainkat, úgy a paraszt nekünk dolgozik, a magyar urak a mi szolgálaink, asszonyaik a mi szeretőink lesznek. Tehát most legyetek résen és ne sajnáljatok semmi áldozatot! Agitáljatok teljes erővel! Tudjátok, hogy a Talmud szerint a gojt megcsalni és fölhasználni nem bűn; sőt ellenkezőleg: erény! Ha pedig Jehova úgy akarja, hogy ismét vándorútra keljünk, itt az ideje, hogy bosszúnkat a keresztényeken kitöltve, romhalmazt és vértengert hagyjunk magunk után." (dr. Keltz Sándor: Konservatív világrend, H. kötet, 234 - 235 oldal.

Az idézett "Zsidó Szózat" világosan elárulja a zsidók célját: Magyarországon akarnak boldogulást szerezni. Azért kell az "ostoba magyar népet" szolgává tenni és lehetőleg kiirtani, hogy azt a célt elérhessék. A kommun alatt — állítólag — cirkulált is Magyarországon olyan térkép, amelyen Magyarország zsidó államnak volt feltüntetve. Hol is találhatnának olyan könnyen új hazára, mint Magyarországon, ahol a felsőosztály és a papság nemzetközi, a középosztály szegény és könnyű a zsidó célra megnyerni,

a nép pedig jámbor és hiszékeny, egy jó szóért az ingét is odaadja ha kéri tőle.

Hogy mily messzire jutott a magyarországi zsidóság célja megvalósulásában, mutatja az 1963. évi helyzetkép, amelyet hazulról kilátogató értelmiségi magyarok körvonalaznak:

“Minden vezetőségben zsidó ül, — mondják —, akik szóval és újságokban hirdetik, hogy: A hatalomátvételt Magyarországon végérvényesnek, befejezettnek kell tekinteni.”

A ZSIDÓK ÖNMAGUKRÓL

Bármilyen titokzatos életet éltek is a zsidók a nem zsidó népek között, bármennyire véka alá rejtették is belső életüket, óhajukat, céljukat, mégis akadt köztük elég kérkedő, aki elárulta a nem zsidó népek elleni gyűlöletüket és végső céljukat. Bizonyos korszakban pedig — mint jelenleg is —, nyílt kártyával játszottak és játszanak és kártyájukba a nem zsidók is beláthatnak.

“Alkotmányunkat el nem veszítettük, megmentettük azt, mint egy hordozható államot. Csakis a zsidó jogszolgáltatás volt számunkra mindig mérvadó. Ha a nemzetek ránk is akarták erőszakolni törvényeiket folyton arra törekedtünk, hogy azokat megkerüljük és eltakarítsuk. Mi nem voltunk hitközség. Mi egy magába zárt jogi és gazdasági közösséget képeztünk. A zsidóságot nem annyira vallásának és erkölcsi tanának oktató tartalma, mint inkább állami alkotmányának konkrét formái választották el az összes nemzetektől, amelyeknek közepette sátrát fölütötte.

A gazdanépek pihenőnapjain mi nem pihentünk, nem is ünnepeltük ünnepnapjainkat, nem osztottuk örömeiket, bánataikat. És nem aggódtunk az idegen állam jólétéért. Önmagunk által emelt válaszfal választott el bennünket az ország benszülött népeitől. És eme fal mögött kicsinyített alakban egy zsidó állam élt.” (dr. Klatzkin Jakab: *Der Jude* c. művéből.

Hasonló elszólás a következő:

“Mi gyűlöljük a keresztényeket, éppen ezért legjobbjaitak kell legveszedelmesebb ellenségeinknek tekintenünk. Ők a szeretetet és megbocsátást hirdetik felebarátaikkal szemben, ami ellenkezik a mi világnézetünkkel. A kereszténység a forradalom akadály. Le a felebaráti szeretettel! Amit mi kívánunk, az a gyűlölet. Meg kell tanulnunk, miként kell gyűlölni. Csak ez az, amelynek segítségével le tudjuk győzni a világot!” (Lunacharsky: *Kongresszusi Értesítő*, 77. sz. 1949.

A gyűlölködő zsidót semmi sem mutatja meg tökéletesebben,
mint a Dávid CIX -ik zsoltára:

“Állíts föléje gonoszt és vádló álljon az ő jobbkeze felől.

Mikor törvénykezik, mint gonosz jöjjön ki!

Még az imádsága is bűnné váljék!

Életének napjai kevesek legyenek és hivatalát más foglalja!

Fiai legyenek árvákká és feleségei özvegyekké!

És bujdoszanak az ő fiai és kolduljanak és elpusztult helyeiket
távol keressenek elesett!

Foglalja le minden jószágát az uzsorás és idegenek ragadozó-
inak el szerzeményét!

Ne legyen neki aki kegyelmet mutasson iránta és ne legyen
neki könyörüljön árváin!

Vesszen ki az ő ivadéka s a második nemzedékben töröltessék
el a neve!

Még emlékezete is vesszen ki a földről!

Mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozzék el az tőle!

Úgy öltözzé fel átkát, mint a ruháját! Azért is ment az belé-
je mint a víz, és csontjaiba, mint az olaj.

Legyen az neki palástul, amelybe burkolódik és övéül, mellyel
mindenkor övezze magát!”

Ennél szörnyűbb átkot ember még nem talált ki a Földön. . .

És a keresztények ezért a népért imádkoznak és követnek el
mindent, hogy megmaradjanak és uralkodjanak! . . .

Találó képet ad erről a zsidó erkölcsű, zsidó rabszolgaságba
süllyedt keresztény emberiségről Otto Weininger németországi
zsidó író: Geschlecht und Charakter c. művében, amikor saját faj-
tájáról is szigorú kritikát ír:

“A történelem folyamán még minden nép, amely a zsidóval
összeköttetésbe került, ellenszenvet érzett iránta. A zsidó önma-
gát sem tartja szimpatikusnak.”

A ghettókon kívüli példákból:

Ézsaiás próféta (37: 35., 36.) szerint: a zsidók védelmében
az “Úrnak angyala” levágott 185.000. -t az asszírok közül. (!)

Kr.e. 332.: Nagy Sándor telepít belőlük Alexandriába, majd
Ptolemy Soter százezer jeruzsálemi zsidót Alexandriába és Cyre-
nébe.

Kr. e. 170.: A zsidók Jeruzsálemben megölik Antiochus 80.000
emberét.

Kr.e. 145.: Cleopatra a zsidó Oniasnak adja az egyiptomi had-

erő főparancsnokságát.

Kr.e. 44.: Miután Brutus, Cassius s a többi összeesküvők Ceasaron kívül leöltek több mint egymillió rómat, a zsidók bevonultak a szenátusba. Az ázsiai zsidóknak nem kellett részt venniök az ázsiai háborúkban. . .

Kr.u. 51.: Claudius kiutasítja őket Rómából.

Kr.u. 66.: A zsidók falat építettek a jeruzsálemi templom elé, hogy Agrippa ne lásson be.

Kr.u. 70.: Titus egymilliót öl meg Jeruzsálemben.

Kr.u. 98.: Traján elpusztít kétszázezret.

Kr.u. 115.: Cyreneben a zsidók ölnek le 200.000 görögöt és rómat.

Kr.u. 135.: Rómaiak 580.000 Judeait ölnek le.

Kr.u. 609.: Antiochiai zsidók kereszténymészárlása.

Kr.u. 614.: Jeruzsálemieket a perzsák pusztítják.

Kr.u. 687.: Spanyolországi üldözések.

Kr.u. 1198.: Zsidók a világ fő bankárai.

Kr.u. 1204.: John angol király a zsidókat nemre való tekintet nélkül bebörtönözi, szemüket, fogukat kitolatja.

Kr.u. 1234.: Norwichban körülmetéltek és keresztre feszítettek volna egy gyermeket. Büntetés 20.000 márka.

Kr.u. 1254.: A zsidókat mindenütt pusztítják.

Kr.u. 1269.: Törvényt adnak, hogy zsidó nem tarthat birtokot.

Kr.u. 1274.: Angliában a kamatra pénzt kölcsönző zsidónak mellét táblát kell viselnie, ami azt jelenti: — uzsorázó! Vagy el kellett hagynia Angliát.

267 zsidót felakasztottak vagy felnégyeltek pénzérme vágásért.

Kr.u. 1287.: 15.660 zsidót kitiltottak Angliából egyetlen napon.

Kr.u. 1291.: A kereszteshadak 2.000.000 embert öltek meg — Voltaire szerint.

Kr.u. 1317.: Verduni parasztok zsidómészárlása. Ötszázan egy kastélyba szorultak, gyermekeiket a franciákra dobálták, majd legyilkolták egymást.

Kr.u. 1321.: Franciaország középterületein és Languedecban minden fogható zsidót elégettek. Chinonban 160-t együtt.

Kr.u. 1391.: Prágából kitiltják őket.

Kr.u. 1348.: 1.500.000 zsidót lemészárolnak Európában, a források megmérgezésének gyanújából.

Kr.u. 1391 - 92.: Spanyolországban ezreket élve elégetnek, háromszázezren kimenekülnek az országból.

Kr.u. 1394.: VI. Károly kitiltja őket Franciaországból.

Kr.u. 1492.: Spanyolországból 500.000, Portugáliából 150.000 zsidót tiltanak ki.

Kr.u. 1654.: Jacob Barsimson az első zsidó emigráns Amerikában.

Kr.u. 1746.: Svédországba csak gazdag zsidót engednek be.

Kr.u. 1815. jún. 18.: Nathan Rothschild az angol kormánytól értesült a waterlooi csata kimeneteléről. De a tőzsdén azt híresztelte, hogy Wellington vereséget szenvedett, és Náthánék nagy mennyiségben olcsón adták részvényeiket, az árfolyamok zuhanni kezdtek, pánik tört ki. Közben Náthán titkos megbízottai mindent fölvásároltak. Mire kiderült Napoleon veresége, az árfolyamok új csúcsokra kúsztak fel és Náthán Rothschild az angol tőzsde ura lett, ő nyerte meg igazán a waterlooi csatát. . .

Kr.u. 1860 -ig Norvégia tiltott terület a zsidók számára.

Oroszországban Nagy Péter beengedi majd Erzsébet (1743) kifizű, II. Katalin visszaengedi, Miklós megfosztja őket jogaiktól és negyedmilliót kitoloncoltat (1892). A szovjet kormány Fehér - Oroszországba, Krimeába, Ukrajnába telepít 35.000 zsidó családot és 1928 -ban pénz-segítséget kér Amerikától. Julius Rosenwald felajánlott ötmillió dollárjához az United Jewish Campaign 1929 -ig több mint nyolcvanmillió dollárt gyűjt!

Kr.u. 1958. máj. 13.: Az algériai fölkelés kirobbanásakor De Gaulle azonnal telefonon fölkérte a — többmilliárd új frank vagyonnal bíró — Rothschild bankház akkori vezérigazgatóját, Georges Pompidout — aki miniszterelnök lett — és fölkérte (!) új elnöki kabinetjének összeállítására.

A Chamber's Encyclopédia 1895 -ös (még befolyástalan) kiadása VI. k. 329. old.: "Magyarországon és Erdélyben fontos kiváltságoknak örvendhettek, a nemesség védelmezte őket."

Maurice Bardeche írja a "Defense de l'Occident" c. politikai íratban, hogy a: "zsidók egyre fokozzák hatalmaskodásukat, amely egyszer már háborúba vezetett. . . Primitív vallásos tradíciókhoz ragaszkodik, és fékezhetetlenül arra tör, hogy a 'minden népek fölötti uralkodás' gondolatát valóságra váltsa, pedig éppen az ilyesmire irányuló törekvések miatt kerül szembe minden más néppel egyetemlegesen. . ." (Szittyakürt, 1968. febr.)

Gomulka mondotta 1967. augusztusában, hogy amelyik lengyel zsidó örvend Izrael arabok fölötti győzelmének, annak nyitva a határ Izraelbe.

Kr. u. 1968 máj.: A lengyel kommunista szakszervezet hivatalos közlönye, a 'Glos Pracy' a cionisták 'államellenes cselekményeivel' foglalkozott és kétségbe vonja, hogy a lengyelországi koncentrációs táborok áldozatainak többsége zsidó lett volna.

A madridi zsidóságnak 1968. év decemberében az a Nyugat által bojkottált Francisco Franco adta vissza az 1492 óta elkobzott zsinagógájukat, aki a Daily News 1968. dec. 17 -i száma szerint is a világháború alatt iratok nélkül is befogadta a hitleri Németországból hozzá menekült zsidókat. . .

A Brooklynban (N.Y.) megjelenő 'Jewish Press' 1967. június 30 -i számából megtudjuk, hogy a Sinai félszigeten két hatalmas orosz gáztartály - teherautót találtak kétféle gáz részére, amikből csővezeték szolgált a gázkamrához. Másik különleges gázkamrát találtak az El Arish -i egyiptomi légibázison.

Napjainkban, amikor a zsidók a faji megkülönböztetés ádáz ellenzői, "Izraelben zsidó ma sem házasodhat kereszténnyel, muzulmánval vagy másfélével." (Daily News, 1968. máj. 4.

Izraelben ma a "bennszülött zsidó lenézi a bevándorlót, a német zsidó lenézi a keleteurópai zsidót, az európai zsidó lenézi a sőtétbőrű afrikai és ázsiai zsidót." (Daily News, 1968. máj. 1.

1969 febr. 21.: Rhody Mc Coy new yorki néger, az Ocean Hill - Brownsville kerület iskolai ügyvezetőjének a Patersoni Allami Kollégiumban elmondott beszédéből: "New York iskolarendszerét a zsidók ellenőrzik. . . a zsarnokokat le akarjuk tudni a hátunkról. . . New Yorkot a zsidók ellenőrzik. Ők befolyásolják a munkaügyet és politikát is. . . Összeesküvők intézménye szellemileg vissza marasztalja a néger és más kisebbségek gyermekeit. Jól szervezett stratégiával tartanak bennünket műveletlenségben. . . Mi változtattunk iskolánk szervezési rendjén. Új igazgatókat vettünk fel, közöttük az első porto ricoit akit valaha alkalmaztak. Kinai igazgatót is, noha nincsen kínai tanulónk. . . A tanítók (közel 27.000 zsidó. Szerk.) nem végezték munkáikat, közülük 19 -et más kerületbe helyeztünk. (két tanító leszorította egy néger gyermek karját, alkoholt öntöttek rá és meggyújtották.) A tanítók (hónapokig - szerk.) sztrájkoltak, veszteségeiket kárpótolták. Shencker indokoltak találta a sztrájkot, támadását "anti-szemitizmus"-ra alapította. . . Az antiszemitizmust fegyverül használta ellenünk az UFT (United Federations of Teachers). Bennünket be kell vonniuk a határozathozatalokba. Ha nem; ,harcot, törvény megtagadást, faji háborút látok." (The Herald News, 1969 febr. 21. száma.

Otto Weininger zsidó író így folytatja:

A zsidónak olyértelmű egyénisége nincs, mint az árja embernek. Ebből következik, hogy a zsidó született kommunista. Magát nem a közösség önálló egyedének, hanem csak névtelen építőkövnek érzi s benne földoldódik. . .

“Korunk nemcsak a legfemininebb, hanem a legelzsidósodottabb kor is, amely eddig létezett. Ez az idő, amikor nincs érzék az állam és igazság iránt. Ez a kommunista ethika kora, a legvaldabb nézete: a materializmusé, amely a történelmet anyagszerűségről és annak törvényéből akarja levezetni. A kapitalizmus és marxizmus kora, amelyben történelem és élettudomány nem több, mint politikai gazdaságtan és technikai tudás. Egy kor, amelyben nincsenek többé nagy művészek és nagy filozófusok. Kor, amelyből hiányzik az eredetiség és amely mégis a legbolondabbul vágyakozik az eredetiség után. Kor, amelyben a szűz helyére a felszűz kerül.” (Hungarian Week, 1954. febr. 23.) Kor, amelyben a szélsőség vádját sütik arra, aki a mesterségesen hamis útra terelt társadalmakból a kiutat keresi. . .

Luther Márton vallásreformer mondta a zsidókról, és írta a német választófejedelemnek:

“Zsinagógáikat vagyis iskoláikat föl kell gyújtani és ami nem akar elégni, azt földdel egyenlővé kell betemetni, hogy soha isten lássa, hogy keresztények vagyunk és tudva nem túrtuk, nem helyeseltük Fiára és keresztényeire szánt ilyen nyilvános hazugságokat, átkozódásokat és káromlásokat. Nem védelmezhetjük a zsidók olyan házáat, amelyben bennünket átkoznak, káromolnak. . . Ez annyi volna, mintha magunk tennők azt, sőt még sokkal rosszabb. Nem járja, hogy mi; ‘átkozott gojok’ arcunk verejtékével dolgozzunk, ők meg: ‘szent emberek’ majd ezeket fölemésztik és aztán még gyalázatosan dicsekedjenek is, hogy ők a keresztények urai.” — Idézi a Hídfő 1966. évi július 10. száma. a Luthers Werke, Wittenberg, 1573. 5. Band 496, 498, 503. Martin Luther: Von den Juden und ihren Lügen.

A zsidó és árja keresztény ember jelleme összehasonlításánál F. M. Feller az 1931. -ben a “Verlag des Archives für Angewandte Psychologie” kiadásában megjelent Antisemitizmus c. művében a következő ellentétet találja, amely az antiszemitizmus fő oka is egyben:

“A zsidónak magas civilizációja és igen kevés kultúrája van.

Az ösztönélet szabadságot, spontán szabadságot, a civilizáció kollektívizmust, tömegesedést jelent. A zsidók Európa legfegyelmeltebb népe. A zsidók között nagyon ritkán akad (az is csak az utóbbi korban) iszákos, bűnöző. A zsidó gyilkos a kriminológiában majdnem ismeretlen. A zsidó család mintaserű. Házasságtörés ritkán akad náluk. A prostitúciót legkevésbé a zsidók táplálják. A zsidóságban nincs szakadék uralkodó és szolga között. A zsidóknak van a legősibb érzékük a kollektívizmus iránt. A zsidó Krisztus volt az egyik legősibb prédikátora a bolsevizmusnak a világtörténelemben. Az árja a művészetben szublimálja lefojtott ösztönét. A zsidó megveti a művészetet. A zsidóság megterhelte az árja világot az ő kereszténységével. Az árják el kellett fogadják a kereszténységet; arra a gazdasági kényszerűség szorította őket egy civilizáció után. Az árja világ mindig lázong az ellen a kereszténység ellen amely csak ideál maradt de valósággá soha sem vált.

Az árják gazdasági okból voltak kénytelenek elfogadni a kereszténységet s vele a zsidó civilizációt példaképpé emelni. És a zsidók között valóban nem fedezhető fel árják elleni gyűlölet. A zsidó sohasem veszíti úgy el önmagát mint az árja, aki világháborút kezd. Ha az árjában föllángolnak a hatások: "Isten verd meg Angliát", ordítja és az anyák saját fiúk halálát mint "hazafiak" büszkén élvezik. A zsidó sohasem veszíti el annyira a fejét; nagyon nehezen válik "hazafivá", — könnyebben hadiszállítóvá. A nyugodt pillanatokban az árja éppen olyan ravasz mint a zsidó. Nyugalmi korban nem rosszabb kereskedő mint amaz, csak éppen nála ritkábbak a nyugodt pillanatok. A szerb soha sem volt antiszemita. Az antiszemitizmusnak legkisebb nyoma sem volt nála fölfedezhető, noha az előző évszázadban volt egy idő, amikor a szerb paraszt a zsidó uzsorások pénzügyi rabszolgája lett, akik kiszípolyozták és tönkretették, amíg az állam egy törvénnyel meg nem szabadította tőlük őket."

A szerző szerint: "a zsidó mindig úr marad az árja felett, az árja nem tud hidegen gondolkozni, következetesen cselekedni mert elképzeléseit érzelmi alapon akarja végrehajtani. Az árjából hiányzik a kitartás, céltudatosság, a megingathatatlan nyugalom, a saját igazában való legyőzhetetlen hit."

Könyvét azzal fejezi be, hogy: "Nem a zsidó a ravasz, hanem az árja nem tud érzelmet és érzéket kikapcsolva hidegen, kiszámított lépésekkel előre haladni."

Az antiszemitákról azt írja: "Ahogy a zsidók egyes tagjai átveszik az árja kultúrát, maguk lesznek legtöbbször a legkímélet-

lenebb antiszemiták. Az árja nem antiszemita, hanem az árja testben idegen elem: a zsidó. . ." (Hídverők, 1960. 17. szám.

ZSIDÓ MERÉNYLET A MAGYAR NÉP ÉLETE ELLEN

A zsidók főként azt a népet gyűlölik, amelyik nem hajlandó minden nép fölötti uralmát és felsőbbségét elismerni. E tekintetben azonban csak a kultúrnépekről lehet szó, mert az elmaradt népek keveset törődnek azzal, hogy ki és milyen hátsógondolattal adja nekik a segítséget és hogy az gyűlöli-e őket vagy sem. A zsidók által leginkább gyűlölt népek közé tartozik a magyar is. Bár a gyűlölet láthatóvá és érezhetővé csak az első viágháború után vált, országunk és nemzetünk elpusztítását már korábban elhatározhatták. Ha igaz, hogy a világpolitikát s azon keresztül a világ gazdasági életét a szabadkőművesek irányítják, valamint az, hogy a szabadkőművesek vezetői többnyire zsidók, — aminthogy mindkét tétel igaz lenne —, akkor a zsidók már 1890. -ben letörölték a magyar népet országával együtt a térképről; fölosztván azt szomszédai között.

"A The Truth c. angol folyóirat 1890. évi karácsonyi számában, a 189-ik oldalon egy térkép jelent meg. A folyóirat kiadója Henry Labouchers, aki Bertl Emil megállapítása szerint magasfokú szabadkőműves volt. A folyóirat a British Museumnak London 'Calindala' nevű külvárosában levő, modernül megépített 'News Paper Library' épületében található. A kép Európa jövődi térképét ábrázolja. Egy karikatúra Európa egykori uralkodóit gúnyolja ki rajta. A térképen a következő megjelölések vannak: Iberian Republic, German Republic, Polish Republic, Finnish Republic, Suiss Republic, Italian Republic, Austrian Republic, Russian Desert. . .

A térképen tehát már mint köztársaság szerepelnek: Spanyolország, Németország és Ausztria is, amelyek akkor még Monarchiák voltak. Csak egy állam nem szerepel rajta: Magyarország, amelyet még mint önálló köztársaságot se tartottak érdemesnek arra, hogy meghagyják, hanem felosztották Ausztria és a Balkánországok között." (Vitéz Endre László: A zsidókról c. műve 47. oldaláról.

Láttuk a statisztikából, milyen rohamos és nagyfokú volt a zsidóság hazánkba települése, meggazdagodása, jóléte, szabadsága, azért szinte érthetetlennek tűnik az ellenszenv, amellyel a zsidók a magyar néppel szemben élnek, ill. viseltetnek. A magyar

nép megsemmisítését célzó működésük magyarázatát keresve, nem találunk mást mint, hogy a világhatalom eléréséért folytatott harcban a szláv tömegeket akarták felhasználni, azért kedveztek nekik a magyar nemzet kárára.

Zsidó bosszú

Minden országban ahol győzött a kommunista forradalom, legelőször a nemzet legkiválóbb fiait gyilkolták le. A 'legkiválóbb' meghatározás alatt azonban nemcsak az iskolázottak és értelmiségiek értendők, hanem — természetes intelligencia, értelmesség tekintetében — a munkásság és parasztság legkiválóbbjai is. Mindazokat akik fölismerték a kommunizmusban rejlő veszedelmet, az egyéni szabadság elleni merényletet és ellenállással védekeztek ellene. A legtöbb esetben nem is értek rá védekezni, mert mindjárt a kezdet kezdetén halállistára kerültek.

M I É R T ?

Azt se lehet mondani, hogy zsidóüldözésért fizettek volna, mert hiszen az első világháború előtt és alatt nemhogy üldözték volna őket, hanem inkább védelmezték és támogatták. Az övék volt az ország gazdasági javának nagy százaléka. A háború alatt hazánkba menekült zsidókat védelembe vették. És mégis. . .

A zsidó Szamuelyi Tibor kommunista terrorkülönítmény parancsnok kíméletlenül gyilkolta a magyarság legjobbrait.

Dunapatajon, Kapuváron, Kalocsán a főutca vagy a templom előtti tér akácfáira akasztatta a parasztokat.

Egy öreg parasztot, aki ökrét nem akarta odaadni a terrorlegényeknek, mert azzal kereste a kenyerét hadiárva unokáinak, a vasúti töltés mellett fára akasztottak.

Egy somogyi legényt, aki nem akart vörös katona lenni, a rögtörő hengerre kötöttek és addig hengerelték, míg a legényben élet volt. Egy parasztot az udvarában akasztottak egy körtefára akinek a lába alól a széket a feleségének kellett kivennie.

Az orgoványi erdőben az önmaguk által ásott sír szélén lövete agyon a csendőröket, akik nem akarták szolgálni a kommunista rendszert. Leírhatatlan módon kínoztatta a parlament és Battihiány palota pincéjébe hurcolt áldozatokat; nemzethű magyarokat. A halálra kínzott és meggyilkolt ártatlan magyarok száma sokezer. Pedig a kommunista uralom alig négy hónapig élt. . .

A második világháború utáni magyarölés még kegyetlenebb módon folyt. Most már azokért a zsidókért is bosszút álltak a zsidók, akiket a németek pusztítottak el, mivel azokon — az oroszoknál műveltebb és humánusabb megszállók miatt —, nem állhattak kedvükre bosszút.

Egykori munkaszolgálatosokból és földalatti öszeesküvők-ből terroralakulatokat szerveztek és megindították a történelemben páratlanul álló emberkínzást. A volt nyilasház és más nagy épületek pincéi kínzókamrákká alakultak, ahol tízezerrel haltak meg a magyar nemzet leghűségesebb fiai.

“40.000 ÁVH - s 106 külön börtönben emberek tízezeit s a börtönné tett ország millióit őrizte és beteges, perverz vágyát kielégítve kínozták.” (dr. Málnási Ödön id. műve, 225 oldal.

Kispesten, a templomkerti fához kötöttek egy péket s ott szitává lötték. Ugyancsak azok felnégyeltek Mezőkövesden egy kocsmáros. Ecseren borzalmas kínzások után élve dobták a község dögtermetőjének kútjába Milla Pál r.kath. plébánost és Bellus János ügyvédet, valamint a község főjegyzőjét.

A Klár- Steinherz- Bacher triumvirátus Gyömrőn 42 magyar bestialis kínzásokkal meggyilkolt. (E mű kiadóját Kiss K. ÁVH- s szakaszvezető üldözte ki Gyömrőről és Schön J.- né juttatta hivatalvesztésre, börtönre, ötévi bányamunkára.)

Béldy Alajos vezérezredes beleőrült a kínzásokba!

Dicső Jánosné, a Hungarista Mozgalom volt országos női vezetője nemi szervét gyertyával kiegészítették azután gumibottal addig döfködték, míg kifordult.

Egy — főként volt munkaszolgálatosokból álló — csoport egy német fogolyszállítmány orosz őrségét részegre itatta, a vonat két utolsó kocsiját lekapcsolta és kb. 50 német foglyot a közeli erdőben földarabolt. E kegyetlen bosszúról hatalmas és bátor vádbeszédet mondott dr. Veer Imre képviselő a népidemokratikus parlamentben Rákosi - Róth, Gerő, Auspitz Benjámin és hasonló nevű és lelkű szadisták idejében:

“Sok - sok városban és faluban előre megfontoltan központi utasításra mézárólnak le ártatlan emberek ezreit. Dögvész dülja ezt a demokráciát! Magyar parasztok ezreit hurcolják drótsövények mögé. . .”

Lehetőleg minden általuk eddig elkövetett “genocydium” -ot össze kell gyűjteni, hogy végre tisztán lássa a világ; ki az “üldözött” és ki az “üldöző”. Ideiktatom ezért a dr. Málnási Ödön ta-

pasztalatait is, amelyeket börtönben eltöltött ideje alatt szerzett Budapesten.

“Minden esetben az áldozat sokak általi megrohanása, letip-rása, órákig verése, rugdosása, levetkőztetése. Harisnyájának szájába tömése, fejének gázálarccal való lekötése. Ha nő, nemi szervének gumibottal való döfködése ami után az áldozat borzalmas kínokban elpusztul. A nő mellének cigarettával való összeégetése. Láb és kéz körmeinek kalapáccsal való leverése, esetleg előtte gombostűkkel való kitűzdelése. Ha férfi, akkor nemi szervének íróasztal nyílásában való tördelése, heréjének kalapáccsal való összetördelése, esetleg csizmás lábbal való szétrugdosása.

Hamar meghonosodott és általánosult a Rosenberg Ibolya által kitalált módszer: Csak keresztény férfiak nemi szervébe vékony üvegcső nyomása és kalapáccsal való szétverése.

A dr. Farkas Ferenc ügyvéden kipróbált s azután általánosított módszer: a nemi szervre 2 - 3 autógumi forrasztó saller kötése s azután az egész nemi szervnek a meggyújtott sallerekkel való leégetése. Néha alkalmazták a dr. Böhm Ferencen kipróbált, de patkánykellékek miatt nehezebb módszert: A hátára feszített áldozat hasára vaslábosok alá patkányok kötése, föléje vaslábasban tüzes parázs helyezése, azáltal a patkányoknak az áldozat hasába fúródására kényszerítése. Ha az áldozatok életben maradtak akkor a húsz körmetől megfosztották az egész testében vértől.

Amikor az ÁVH. már átvette az MDV. fejlettebb kínzási technikáját, a Fő utcai és Jászai Mari téri kínzópincékben az akaratától való megfosztás céljából elektromos áramú fejburokkal sokk - kezelést vagy 'R' jelzésű fiolákból intravénás injekciót alkalmazott Major Sándor ÁVH. őrnagy orvoskara.

Napirenden volt a főváros három helyén üzemeltetett emberdaráló, ahol szecskavágókban az áldozatot ledarálták és a Dunába eresztették.

Akikkel finomra őrlött üvegszilánkot etettek heteken keresztül, azokat kiengedték mert hónapokon belül elpusztultak otthon. E borzalmas módszereknek legkevesebb 60.000 ember esett áldozatául. (dr. Málnási Ödön id. műve 219. oldal.

A bosszúérzet mily magas foka és mily nagy hálátlanság kellett ahhoz, hogy Mindszenty József hercegprímást is megkínózzák azok a zsidók, akiket a fennálló rendszer ellen is védelmezett és közülük mintegy 200.000 - t megmentett attól, hogy a németországi Kz. -ekben elpusztuljanak. Ismeretes, hogy kínzását dr. Balassa - Blaunstein és Weil zsidó orvosok végezték személyesen. . .

örizője szintén egy zsidó volt, névszerint Zipser Imre.

A tömeggyilkolás e módszerét egy beteges hajlamú hamisított parfümárus kis nyomorék zsidó: Goldmann - Gellért is üzte:

“Mindenkinek fizetek, aki azelőtt kinevetett. Hatvan az Andassy úti központom száma és éppen tegnap dobattam ki a hatvanadik embert a legfelső emeleti ablakon.” — dicsekedett el egykori ismerősének, aki számalomból többször vett tőle hamisított parfümöt. (Fültanú elbeszélése után. Szabad Magyarország, 1960. nov. 27. számából. [Áldozatai között: képviselők, katonatisztek, kereskedők, vendéglősök, és más társadalombeliek voltak.]

Kovács Istvánnak, a Képviselőház elnökének 1951 május 22-én tett nyilatkozatában: “Az ellenséget likvidálni kell. . . Oszlatyidegen és megbízhatatlan személyek szocializált állásokban felügyelet alá helyezendők. Nem mindegy, hol rejtőzik az ellenség és a kétes elemek. Ki kell jelölni nekik a munkahelyüket és nem szabad behatolniuk oda, ahová akarnak.” (Hungarian National Council. Genocide by Deportation. 19., 31. old.) Magyarországon 1945 előtt a kényszerszermunka ismeretlen volt. Az USA Congressional Record, 109. köt. 75. sz. 8530. old. 1. hasábján érteimében: “A budapesti nyugati követségek szerint 1963-ban legkevesebb 15.000 politikai fogoly van Magyarország börtöneiben.”

Amikor az 1956. évi szabadságharcunk még csak emlékiratok megírásában és csendes szabadságkövetelésekben nyilvánult meg zsidó ÁVH-s tisztek sortűzet vezényeltek az utcai tömegekre. Később rejtékhelyekről lövöldöztek a szabadságért küzdő magyar ifjakra. A Miskolcra teherautón Budapestre utazó 25 egyetemista ifjút — akik emlékiratot vittek a szabadságharcos vezetőséghez — Gödöllőn elfogták az ávósok és vissza vitték Miskolcra, ahol átadták ávóistársaiknak. A miskolci ávóistisztek a következő neveket viselték: Gáti - Grossmann őrnagy parancsnok, Schwertzer Kahan, Sugar - Schlezinger, stb.

Ezek a vérengző zsidók bebörtönözték az egyetemistákat, ahol megkínózták őket úgy, hogy néhányuk belehalt a kínzásba. Amikor a lakosság megtudta az esetet, segítségükre sietett de az ávósok sortűzet nyitottak rájuk. Azután pedig egy alagúton elmenekültek. A sortűznek több halálos áldozata lett. Természetes, hogy azután a nép is elégtételt vett az elfogott ávósokon.

Hasonló történet több magyar városban is előfordult.

A keresztiségen túl nem létezett ilyesmi a magyaroknál, hogy csatornatöltelékek, aljaemberek, idegenek uralkodjanak rajtuk,

azok szabják meg életfeltételeit! Ma sem létezik ez máshol, csak a keresztény népeknél, ahol a társadalom betegesen "humánus", nem tud különbséget tenni — vagy nem akar! — a támogatandók között: melyiket érdemes támogatni és melyiket nem. A természet szelektálja a hitvány és a közösségre ártalmas egyedeket, elpusztítja az egészségteleneket. A keresztény társadalom tovább tenyésztí a saját kárára és veszedelmére. Más, egészséges népek el hagyják pusztulni, vagy maguk pusztítják el az életükre nézve veszedelmeseket. Mi magyarok kitenyésztettük a püpos zsidó hamis parfümárusokat. . .

Vajjon tanulunk - e egyszer már a sok véres példából? Elmondjuk - e a zsidókkal?:

"Nem akarunk mindig mély sebeinkben kapargatni de nem is akarjuk, hogy behegedjenek. Örökké vérezniök kell. Nem, nem gyógyulnak be ezek a sebek. Nem szabad megengednünk, hogy begyógyuljanak! (Hatikva nevű zsidó újság 1955. június 17. sz. Hídverők, 1955. aug. 14. - 15. számából.

TANULUNK - e VÉGRE?

A bosszúállás folyik - folyik hazánkban, más módon és más hamis jelszó és takaró alatt. Nemzetünk írtásának oka azonban ugyanaz mint a világon mindenütt: "A gojok közül mindig a legkiválóbbat pusztítsad el!"

Miért kegyetlenkedtek már az első világháború után is a magyar nemzeten, holott azelőtt "Eldorádó" volt nekik Magyarország? Aztán miért kegyetlenkedtek más olyan népeken is, akiken — mint az oroszokon is — uralkodhattak és kifoszthattak büntetlenül? . . .

A válasz megvan rá a Talmudban, a Dávid zsoltárában és a Kommunista zsidó szózatban amelyet idéztem.

Ami a zsidókon elkövetett rossz bánásmódot illeti, az — ha volt is —, csak Budapest ostroma alatt keletkezett, amelyet maguknak köszönhetnek. Budapesten fegyverarzenált rendeztek be maguknak, titkos leadókon érintkeztek az ellenséggel, partizánkodtak a magyar hadsereg hátában. Melyik nemzetbeli katonalakulat túrne ilyesmit büntetés nélkül? A napjainkban dúló vietnami háborúban az amerikai hadvezetés a települések sorát bombáztatja romhalmazzá a megbújó partizánok miatt. Partizánokat pedig nem véd semmiféle törvény.

A zsidó munkaszázadokkal emberségesen bántak a magya-

rok. E sorok írója a sárospataki bevonulási központban teljesített katonai szolgálatot 1944 - 45 -ben. A bevonulási központnak mintegy 15 munkaszázada volt, túlnyomólag zsidókból. A századok egy része a fronton, más része odahaza dolgozott közmunkán. Élelmezésük jobb volt mint a honvédeké. Hetenként háromszor - négyszer kaptak húst s amellett bőségesen kenyeret és főzeléket. Megengedték nekik, hogy kóser módra marhát vág hassanak, valamint hazulról csomagot kaphassanak. A munkában senki sem hajszolta őket mint tették az oroszok a hadifoglyokkal. A munkát szinte sportként végezték: "Soha se lettem volna ilyen edzett erős, egészséges, ha munkatáborba nem kerülök" — mondta egy zsidó fiatalember e sorok írójának, amikor megkérdezte tőle, hogy: "nehéz -e a munka?"

Frontszolgálatuk nem volt nehezebb mint a honvédeké, élelmezésük sem rosszabb. A frontra szállításukat ugyan embertelennek tartották, de vajjon csak a magyarnak kell véreznie a haziért? A haza földje mindig több jót szolgáltatott nekik. . .

A háború alatt az ország területén nem volt pogrom. A zsidókat csak ghettószerűen összehajtották. Vácutt például azt is megengedték nekik, hogy mindenki azzal költözzék együvé akivel óhajt. A Budapest - Sopron közötti "halálmars" -ban csak pár száz zsidó pusztult el és nem ezrek, mint állítják.

Nem lehetett több a Budapesten kémkedésért és partizánkodásért kivégzettek száma sem.

Miért hazudnak hát a zsidók "hatszázezer zsidó" legyilkolásáról? A budapesti ghettót maga a Hungarista Párt vezetősége őriztette rendőrkülönménnyel együtt, hogy oda illetéktelenek ne hatolhassanak bosszújukat kielégíteni.

"E nagylelkűségnek köszönheti a zsidóság, hogy vesztesége, a budapesti zsidó Lévai Jenő által kiadott és a zsidó hitközség a főváros temetkezési osztályának adataira támaszkodó könyve szerint is csak 9.055 személy." (Új Magyarág, 1953, jan. 1. száma.

A zsidóság 600.000 zsidó halálával vádolja a magyar nemzetet. Ezt megcáfolja az a tény is, hogy a háború után még több mint hatszázezer zsidó élt Magyarországon a volt nyolcszázezerből.

A Szabad Magyarág 1961 ápr. 23. számában szintén kétszázezer ill. 140.000 zsidó veszteségről tesz említést, amely ha fennáll is, nem a magyarág, de a hitleri zsidótalanítás terhére írandó!

A hatmillió zsidó összveszteségről itt pedig csak annyit, hogy Eichmann, a volt S.S. parancsnok aki a zsidótalanítást végezte, az utolsó tárgyalásán egymillió veszteséget ismert el, amit

azonban az ítélőbíró rögtön kijavított, mondván: "hatmillió", mire Eichmann is kénytelen volt reámondani: — "Igen, hatmillió."

A sveici Vöröskereszt tíz éven át gyűjtött adatai szerint összesen 300.000 zsidó pusztult el a háború alatt.

Volt magyarországi zsidók gyalázkodása

A Magyarországon nevelkedett s a világon szétszórta élő zsidók — akár mint újságírók, mint politikusok, rádióbemondók —, egyetlen beszédet el nem mondanak, cikket le nem írnak a magyar nemzet védelmében, amellyel egy milliomod részét letörlesztenék annak a sok jónak amit hazánkban élveztek. Ha mondanak vagy írnak róla, nincs abban sok köszönet. Ahol tehetik gyalázzák a magyar nemzetet és igen sok esetben semlegesen nézik, vagy hallgatják a magyarság elleni hajsztát. A világháború alatt és után "nácik" voltunk nekik mi is, bár nem voltunk azok, hanem hungaristák, ami a dunavölgyi népek békés közösségét fejezte ki. Ma csatlósok vagyunk szemükben és mint a művelt nyugati világ ellenségei szerepelünk szótárunkban. Mocskolódásukra nincs elég skála, hogy lemérhessük.

Egyik leghírhedtebb újságírójuk Göndör - Krausz Náthán, a másik Klár Zoltán a Krausz utódja az Ember nevű magyar nyelvű zsidó újság szerkesztésében.

Göndör úgy jellemzi a magyar nemzetet, amelynél már hitványabb nem is létezik a földkerekségen:

"Rákosi előtt Magyarországon csak raccsoló grófok, dadogó bárók és káromkodó földbirtokosok, feleséget elkártyázó mágánások, gigerli bankárkölykök, fasiszta betyárok, lezüllött katonatisztek, kávéházi kártyaspilerek voltak. Héjasék ezerszármakasztották elevenen boncolták, becstelenítették a magyar nép asszonyait, fiait, lányait. A Horthy - Szálasi bitangok, úri betyárok, tolvajok, csirkefogók a 'felszabadító orosz sereg' elől menekülve, fölperzselték az országot, kirabolták, ellopták." (Megjelent a Hatikva nevű zsidó újságban. Közölte a Hídverők 1952, dec. 23. sz.

És ezt a zsidót meglátogatta kórházi ágyán a magyar trónra áhítozó Habsburg Ottó.

Egy költőnek felcsapott zsidó firkász így köpdösi le szülőföldjét, Magyarországot ugyanabban az újságban:

"Hol bölcsőm ringott és életem javát
leéltem, magyar föld legyél átkozott!
Szégyentől égjen egykor tiszta arcod,
mert miattad vagyok komor, kárhozott.

Ki eladtad testem, eladtad lelkem,
 A sors hasonló sorssal verjen!
 Bűnödre nincs, és ne is legyen bocsánat!
 Úri hordádat vad vihar verje szét!
 Megértem most már, hogy századokon át
 miért szenvedett oly sokat a nép.
 Hétszilvafás betyárjaid vad járma
 nehezült ott minden szép álmódásra.
 Maradt zsidózó, úrhatnám naplopók
 ostoba, gonosz hordája. És a nép
 fekete nyomorban, züllött csöcselékké,
 rabtartónak gyalázva a keresztet,
 szélnek bennünket kajánul eresztett.
 Ha viszontláthatom még egyszer földedet,
 mély megvetésemet szemedbe vágom én
 s anyám kínját, jó asszonyom keservét
 egyre sírom, hogy haljon el a fény
 rónáid és vak városaid felett
 s legyek kergetőd én, a megkergetett!
 Mert földed sötétebb lett Sodománál.
 Mert árulók és barbárok földje lett,
 honfibúba öltözött rajt a gazság.
 És sátánbogyóvá ért a szeretet.
 Takard el, süsd le szégyenteljes arcád
 ki hazám voltál Magyarország!

(Hídverők, 1952, dec. 23. száma.

Íme egy zsidó, aki a magyar humanitás révén jutott iskolához,
 műveltséghez! Így csak az ószövetségi Dávid Zsoltára tud még
 átkozódni.

A Palesztinába vándorolt zsidók, — akiknek úttörő munkát
 kell végezniök a sivatagon, hogy az kultúrterületté válják — fájdalmas
 szívvel emlékeznek vissza a sokat gyalázott magyar földre; a könnyű
 pénzszerzési lehetőségre, a jó életre. Nagy cikket ír erről Gervai Sándor a
 Hatikva nevű zsidó újság 1953. évi január 16 -i számában: "Izraeli nyomor,
 galuti jólét" címen. Gervai találkozik egykori budapesti ismerősével aki
 Kanadába készül és ki-vándorlását így indokolja:

"Bevallom a fogyatékoságomat, nagyon szeretem a sonkát, szeretem a
 töltött káposztát hogyha igazi húsból és igazi rizsből, igazi zsírral készí-
 tük és igazi jó bort lehet hozzá inni. És szeretek

jól öltözködni. Röviden: élni szeretnék még úgy, ahogy a háború előtt Budapesten éltem, amikor lehetett keresni és lehetett jól élni, nem számítottak a fillérek sőt a pengők sem.” A zsidók nagy része egyetlen dolgot lát csak; hogy minél kényelmesebben és nagyobb gazdagság közepette éljen. Ez az életfelfogás olyannyira átjárja testét, lelkét, agyát és szívét, érzését és gondolkozását, hogy megsiketül és megvakul mindennel szemben ami nem ennek az azonnali hedonista kielégülésnek a szolgálatában áll. Nem nagy dicsőség a zsidókra, hogy Izrael állam főnnállásának negyedik esztendejében a kivándorlás gondolatával kell foglalkozni.

Igy sírják vissza némelyek a magyarországi jólétet amikor őszintén gondolkoznak, az átkokat azonban mindenek ellenére is szórják a magyar népre.

Megismerjük -e végre a veszedelmet?!

CIONISTA TERV MAGYARORSZÁGGAL

Köztudomású, hogy — Lengyelországon kívül — Kelet - Európában Magyarországot szállták meg legjobban a zsidók, ahol száz év alatt pár tízezerről 800.000-re emelkedett a számuk. Ez okból kifolyólag egy “Mellék - Palesztinát” akartak Magyarországból alakítani, amely a keleti zsidóságra támaszkodott volna. Az alábbi röpirat a ‘Russischen Invaliden’ 1910. évi december hó 30 -án jelent meg 285. szám alatt. Az “Alliance Israelite” felhívása volt és amelyet akkor magyar lapok is közöltek.

A Weimarer Hist, — Gen. Taschenbuch S. XII. fordítása szerint — a következőket tartalmazza:

“Testvérek! Hittestvérek! Az egész Földkerekségen nincs egyetlen darab föld sem, amelyet könnyebben leigázhatnánk, mint Galiciát és Magyarországot. E két országnak mindenképpen a miénknek kell lennie mert számunkra ott a legkedvezőbbek a körülmények. Ti, zsidó testvérek, fáradozzatok minden erőtökkel azon, hogy mindkét országot teljesen birtokotokba vehessétek; fáradozzatok, hogy minden keresztényt elűldözzetek és ott teljesen urrá legyetek. . . Törekedjete, hogy mindent, amit ott még a keresztények birtokolnak, teljesen a kezetekbe vegyetek. Ha nem volna rá elegendő anyagi eszközötök, a párisi szövetségünk minden erővel segíteni fog titeket. Erre a célra szövetségünk máris gyűjtéseket rendez és az adományok váratlan bőséggel folynak be pénztárunkba azzal a céllal, hogy a galíciai és magyarországi területeket a galíciaiak és magyarok kezéből kiragadjátok és,

hogy azok kizárólag zsidó kézre kerüljenek. Az egész világ tőkései erre a célra nagy összegeket áldoznak és egyesülnek, hogy ezt a célt a legrövidebb idő alatt elérhessék.”

“Ha a hadifogságból hazamegyek, átköltözöm Galiciából Magyarországra mert ott igen jó az élet” — mondta nekem egy galiciai zsidó a hadifogságban. Így lepték el Magyarországot a “jó életért”, amelyben a “szent egyházak” és a velük szimbiozisban élő Habsburgok segítették őket. Hogy Magyarországból még nem lett ‘Mellék - Palesztina’, azt a szlávok és a jelenlevő oroszok akadályozták meg.

Roosevelt osztotta fel a világot a második világháború alatt politikai és gazdasági érdekerületekre a bűjtatott kommunista zsidó tanácsadók óhajának megfelelően, amely szerint: Kína megkapja a Távol - Keletet, Amerika a Pacificot, Anglia és a Szovjet Európát és Afrikát. Ezt a tervet ismertette 1943 -ban a Fehér Háznál Spellmann kardinálissal is Roosevelt aki megjegyezte hozzá, hogy “Angliának inkább koloniális érdekei vannak s így természetszerűleg a szovjetnek jut Európa.”

“Egyesek számára Roosevelt Sátánt legyőző Szent Mihály -féle egyéniség; mások részére elsősorban meglehetősen kelekóla, baloldali rajongó, aki csak azért mentett meg bennünket a barna zsarnokságtól, hogy annál biztosabban adhasson át a vörös elnyomásnak.” — Aldo Dami:

Ezt a rendezést nyögi most sokmillió fehér kultúrember. . .

“Jézus Krisztus nem halt meg a kereszten” — mondotta egy zsidó Biblia tudós, a New York állambeli New Paltz College hallgatóságának (1968. Dec.). Előadása szerint az 1947-ben talált Holt - tengeri tekercsek és más egyiptomi iratok bizonyítják Jézus életét. A Biblia tudós szerint Jézust Palesztinai barátai még halála előtt levették a keresztről, kábítószerrel adták neki, hogy halottnak látszon, sírboltba helyezték, ahonnan később megszabadították őt. Kiemelte, hogy Jézus sohasem szándékozott megváltani minden népet, csak a zsidókat vezette volna Istenhez és annak következtében megváltani az egész világot. A dokumentok mély tanulmányozása — folytatta — nagy kérdéseket támasztanak és nagy változásokat mutatnak a vallás hagyományos állapotán. Előjelekben a kereszténység teljes fordulama van kilátásban stb.

Kihangsúlyozta a Biblia tudós, hogy nem volt kérdés a felől, hogy Jézust mint Messiást visszautasította volna -e a zsidóság, mert Jézus csak a ‘missziója végén’ ismertette magát.

— Jézus nem menekülhetett meg a haláltól, mert az a nép nem értette meg őt! Annak a népnek megvolt a maga erős, parancsoló és követelő, harcias Yahwehja, az a nép Jézusban is politikust akart látni. De a 'missziója végén' megismerték Jézust, és (talán éppen ezért?) nagyon keveset örökítettek meg róla az írástudók. Josephus szűkszavúsága is érthetetlen. A Chamber's Enc. (1895) szerint: "Megemlítése a zsidó és pogány irodalomban gyűlölettől, előítélettől és tudatlanságtól torzított." "Más zsidó említésekből sem tanulunk semmit, kivéve a gyűlölet vakító felbőszülését Krisztus neve hallatára."

"A Talmud istenkáromló botrányai és homályos célzásai amelyek olyan sajnálatos középkori rágalmakkal kulminálnak, mint a Toldoth Jeshu (esete), meg vannak siratva minden tiszteletre méltó zsidó által és valóban megcáfolják magukat abszurd kortévesztésükkel és lehetetlen ostobaságukkal."

Hogy Jézusnak az egész emberiségért folytatott küzdelmét a zsidók "kampánya" szögezte keresztfára a Koponya hegyen, az újtestamentumból kitűnik. Jézus láthatta, hogy az a társadalom velejéig romlott. Bizony, a zsidók akkori megváltoztatásával fölmérhetetlen szenvedéstől válthatta volna meg az emberiséget. . . Az emberiségnek a zsidók általi megváltása úgy lehetséges, hogy viselkedésük létrehozza a nemcsak katolikus és protestáns, de az igaz keresztényi szolidaritást!

Péter apostol: — "Szakasszátok el magatokat a gonosz nemzetségtől!" — Apostolok Cselekedetei 2: 40.

"Istentől eredő megbízatást és isteni küldetést sem theologailag, sem történelmileg, egy nép vagy faj számára sem lehet kimutatni.

A Noétól való szemita származást, mint "kiválasztási argumentumot" a Talmud tagadja* s ezzel tulajdonképpen az "Ábrahámi Megszentelést" teszi semmissé, hiszen Ábrahám maga is Noé leszármazottja. De maga az "Ábrahámi megszentelés" mint kiválasztás (ha létezik) tulajdonképpen arra a fajtára kell álljon, melyből Ábrahám származott s ez az összes geneológiai kutatások és megállapítások szerint a "CHALD" törzs, amelyik "SUMÉR" és nem semita, miképpen Nehémiás is elismeri "UR" városából való eredetét." — Ft. Szelényi Imre.

[* Talmud. Neadrim 31. a. lap: "Az izraeliták ki vannak zárva a Noachidák összességéből. Minthogy Ábrahám megszenteltetett, az izraeliták öröke és nem Noachról nevezetnek (Sanhedrin 56. a.).]

Szerintünk a "Megszentelés" 400 évvel való megfiatalításának oka a Genesis 9: 26-27. A 26-ik vers szerint Kánaán Shem Istenének, — tehát nem Shémnek — legyen szolgája. A 27-ik vers pedig tisztán kimondja: "Terjessze ki az Isten Jáfet, lakozzék Shémnek sátraiban; legyen néki szolgája a Kánaán." Miszerint a Shém Istenét szolgáló Kánaán Jáfet szolgája is legyen, Noé áldása jobban Jáfetre, Árpádunk őselejére vonatkozik.

Houston Stewart Chamberlain kimutatta, hogy Galilea neve "Gelil aggoyim", tehát "pogány vidék" volt, melyen betelepített nemzsidó törzsek laktak, akiket beszédükről is felismertek.

"Annak valószínűsége, hogy Krisztus nem volt zsidó — írta Chamberlain — és, hogy ereiben egyetlen csepp zsidó vér sem csörgedezett, olyan nagy, hogy csaknem egyenlő a — bizonyossággal! ("Die Grudlagen des neunzehnten Jahrhunderts. I. 256 o.

Zajthy Ferenc őstörténész szerint Krisztus előtt a hetedik században Szalmanasszár rabszíjra fűzve elhurcolta Galilea egész lakosságát és ott nem maradt egyetlen zsidó fajú ember sem. A Galileába betelepített skytha pásztornép később zsidó hitre tért, de mint a zsidók mondták, csupán a "törvény alatt állottak". Fajlilag soha nem ismerték el őket Ábrahám szent magja leszármazottjainak. "Tudakozódjál és lásd meg, hogy Galileából nem támad próféta", — mondják az apostoloknak a zsidók. (János 7. feje. 52.) Galilea fajlilag nem volt zsidó tartomány.

Jézus Krisztus utolsó szavait is az 'Ó nyelvén mondja': Abba! Talitha Cummi, Lamma Sabacthani." (Talmud. Sanhedrin 38. b. lap.: "Jehuda rabbi mondja: Az első ember 'Arami' nyelven beszélt.")

"Isten országa bennetek vagyon, mint Genezárethben és Bethlehemben, vagyis az Ős Kánaánban, ahová elment a mennyegzőre. Ő az első. A lélek — Isten kedveltje, ha nem is semita — hanem Kánaáni. Genezáreth - Bethlehem nem érdekelte a rombolókat. Onnan jött az ÉLET VILÁGOSSÁGA. Ott az Isten lakott a lelkében s ez az Ő országa. Az volt, marad és lesz örökké, mert a kiválasztottság lényege a LÉLEK és semmi más." — † Ft. dr. Szelényi Imre: Szumér-Magyar Rokonság. München 1961.

"Péter pedig . . . monda: Bizonynal látom, hogy nem személyválogató az Isten; Hanem minden nemzetben kedves ő elötte a ki őt féli és igazságot cselekszik." — Apostolok Cselekedetei 10: 34-35.

A cigány nép

A cigány nép — éppúgy mint a zsidó —, egyenként, családonként és karavánként, főként a háborús időkben települt hazánkba. Fajilag — tudományos meghatározás szerint — negroid népbe oltott árja ami annyit jelent, hogy csak kevés néger vért hordoz magában. Eredete kétségtelenül délindiai.

A Hármas Kistükör 1848. évi száma így ír róla:

“A cigányok Zingari vagy Singara nevű mezopotámiai városból majd Cirkassia tartományból szállingóztak az európai térségbe. Henyélő, bujdosó nép.”

Fajtajellegét tisztán őrzi, átörökítő képessége nagy, ami fajtisztaságának, a kevés néger vérnek, valamint annak köszönhető, hogy a kultúra még nem gyengítette meg.

Az írásbeliség első adatai a mikovi kolostor “szabad népei” között említik a cigányokat, akiknek 1296-ban a lengyel Boleszláv kiváltságokat adott: “Azoknak az idegeneknek, akik a monostor környékén megtelepedtek és a nép nyelvén salasoknak neveztetnek, megadjuk a kiváltságot örök időkre a katonai kötelezettségek alól és sem az ú.n. “stroza”, sem az időszakos adót “srena” formájába nem kell fizetniök, sem a “podvoda”-ra nincsenek kötelezve.” (Nakielski S.: “Michovia”. Krakk. 1634. 176. oldal.

Bataille M. francia történész a chartesi iskola könyvtárának kiadványaiban szintén megemlékezik a “cigánykiváltságokról”, amelyet a Tismana monostornak — görögkeleti — adományozott “quarante salasi de Cigani” — negyven sátoraljnyi cigány — javára Vladisláv vajda. Ez a kiváltság háború esetén felmenti az oláh-cigányokat mindennemű katonai kötelezettségek alól. (Bibliothec d l’École des Chartes, 3 ser. I. 35.

Hazánkban 1496-ban szerepelnek az oláh-cigányok, amikor Ulászló a pécsi püspök kérésére “une curte de 25 tentes de Bohémiens”, huszonöt sátoraljnyi cigányt küld a városba, hogy ott olomgolyókat öntsenek és hadigépeket ácsoljanak azok hajítására. (Mint zenészek Hipolit bíboros, Beatrix királynénk öccsének Csepel-szigeten lévő kastélyában szerepelnek először, egy a Mátyás király tiszteletére tartott vadászmulatság alkalmával. Helyhezkötésre, állandó munkára kényszerítésére vonatkozólag már a jobbágykorszakban is történtek kísérletek; — különösen a kuruc-labanc háborút követő időben. A földbirtokosság a

megfogyatkozott jobbágyság számát óhajtotta velük szaporítani. Több ízben hoztak olyan rendeletet, amely letelepedésük esetén kedvezményt helyezett nekik kilátásba. Máskor viszont fenyegető és büntető rendeletet hoztak ellenük, ahogy túlkapások megkívánták.

Volt a többek között olyan rendelet, amely cigány - magyar házasság esetén, — ha valahol állandóra megtelepedtek —, telket és jobbágytelket ígért nekik és tízévi adómentességet a ház után. Egy másik rendelet viszont már ellenük szólt. "A cigányok eltiltatnak a posztóruha viselésétől." (Zemplénumegyei levéltári adat.

De mind a kedvezmény, mind a fenyegetés hiábavaló volt: kóbor életmódjukat továbbra is megtartották.

Legutóbb József nádor — aki kedvükért cigányul is megtanult cigány nyelvtant és szótárt készített —, kísérelte meg letelepítésüket. A letelepített cigányok azonban igen kevés ideig maradtak lakóhelyeiken, megszökdöstek a munka és társadalmi rabság alól.

A liberális korszakban, — amely a zsidók beözönlési kora is volt —, még kevesebbet törődtek velük. Ösztöneik szerint szabadon élhettek, mintha csak különtörvényű, külön nép és állam lettek volna az államban, akikre a magyar törvény nem vonatkozott.

Magyarország mindig szabad népek hazája volt, de egyben — éppen e nagy szabadság miatt — kizsákmányolható terület is az ott lakó idegen és jövevény népeknek.

A cigányok káros szereplésére csak az utóbbi időben figyeltek fel komolyan, amikor a zsidókérdéssel is tudományosan foglalkoztak.

Jelenlétük és társadalmi szereplésük — akárcsak a zsidóké —, három irányban jelent veszedelmet: gazdasági, erkölcsi és biológiai irányban. Az utóbbi azonban tekintve kevés számukat, nem oly veszedelmes. (Itt magyarországi vonatkozásban.)

A gazdasági kártevés onnan származik, hogy mint építő erők nem használhatók fel az állam, a közösség életében s abból kifolyólag kár éri a társadalmat.

Fokozódik a kár azzal, hogy a cigány mint termelőmunkát nem végző élősködik a magyar népen, azaz: ellátásáról a közösség gondoskodik: ingyen orvos, gyógyszer, kórházi ápolás, fogház, fegyházköltség, rendőri, csendőri, bírósági eljárások, közrendészeti ellenőrzés, adót nem fizetés stb., amelyeket egészségük fenntartására, fenntartásukra kell az államnak fordítani.

a, évenként hatalmas pénzösszegre rúg.

1943 táján valamelyik napilap közlése szerint egy cigány évente átlagosan ötven pengőjébe került az államnak. Ha ezt az összeget csak 20.000 cigányra számítjuk is, 1 millió pengő veszteség éri az államot, amelyért viszontszolgáltatást nem, vagy csak igen keveset kap. Több évre számítva, az összegből egészségügyi épületeket lehetne építeni.

A cigányok által okozott erkölcsi kár az, hogy leplezetlen, laza erkölcsi és családi életével metelyezi főként a falusi családokat. Csúnya beszédmodorával rontja a magyar nyelvet, (éppúgy, mint a zsidó zsargon!). S a veszély annál nagyobb, mert a magyar lélek mindenre könnyen fogékony.

A biológiai veszély onnan származik, hogy a cigány fajta vére nagyobb átütőképességű lévén, cigány utódok születnek, a további generációk pedig rendszerint magzattalanságban végződnek.

Számát a mai kommunista kormány mintegy 220.000-re teszi.

A budapesti kommunisták először "nemzeti kisebbségnek" ismerték el a cigányokat. 1962 -ben azonban megszüntették a cigány - autonómiát és feloszlatták a Központi Cigány Szövetséget. Egy Budapest környéki maszek alapon működő cigány - kovács szervezetet feloszlattak.

A kommunisták ravasz módszerekkel próbálták őket bekapcsolni az ún.; szocialista munkarendbe. Az 1956 -os forradalom előtt a hírhedt Államvédelmi Hatóságokba, majd a forradalom után az újjászervezett karhatalmi alakulatokba csábították őket busás fizetéssel. A kommunista ravaszkodás, hogy a cigányt szembeállítsák "fajidegen elnyomójával", mindig kudarcha fulladt. (Ilyent nem írhatunk zsidó kisebbségünkről.)

Nagy ügygyel - bajjal befogták őket a termelőszövetkezetekbe, de csak szezon munkát végeztek. "Télen valamennyien munkanélküliek, — írja a Népszabadság

1966-ra azonban a "felszabadított cigányság" társadalmi és faji térhódítása annyira veszedelmessé vált, hogy a hazai lapok egyre sűrűbben foglalkoztak vele. A Hídfő szeptember 24 - i számában foglalkozik e kérdéssel. Idézi, hogy a cigánykérdésről szóló hazai cikkek mind azzal kezdődnek, hogy "a régi világ nem becsülte meg kellőképpen a magyarországi cigányság jótulajdonságait és így nem csoda, hogy a cigányságból az lett, ami."

A régi hibán, — mint a Hídfő írja —, úgy iparkodtak segí-

teni a kezdeti időben, hogy "vezetőállásokkal enyhítették bánatukat: megtették őket bírónak, főbírónak, sőt főispánnak is. Az eredmény azonban lesújtó volt. A cigányság nomád természete győzött és újra csavargókká lettek." Van azonban e kérdésnek egy súlyosabb oldala is: a cigányság, — ahol tömegesen letelepül, gyors szaporodásával kiszorítja a falvakból az egykező, egykező magyarságot.

Ez a baj is szaporítja a magyarság százféle baját és a nemzet felszabadulása után sürgős rendezésre vár. A cigánykérdés humánus módon való megoldásáról c. mű szerzője készített egy tervet, amelyet a törvényelőkészítő bizottság tárgyalásra el is fogadott, de a pár nap múlva bekövetkezett összeomlás, menekülés miatt nem kerülhetett parlamenti tárgyalásra. Megoldása azonban elmulasztathatatlan.

A szovjetnek nincsenek cigányproblémái. Sztalin a kényszermunka táborokba "telepítette le" a cigányokat akik ott nagyrészt éhenhaltak.

Nem vonható az elmondottak alá a kultúrcigányság, amelynek tagjai már a társadalomba helyezkedtek.

A világ közhiedelmében a magyar dalkultúrát a cigányok teremttették meg. Nagy tévedés! Kétségtelenül sok régi nótát átvettek a néptől és részük van a népdalok megőrzésében. A dalkultúra fejlesztéséhez azonban kevés közülük van. Még a nagy cigánymuzsikuskok is sokszor rontottak népzeneinken azzal, hogy csupa virtuozitásból agyoncifrázták dalainkat. Akik igazán a magyar dal lelke szerint játszottak — Rákóczi Ferenc cigány hegedűs Cinka Pannájától kezdve a nagy prímásokig, Magyar Imréig, Berkesig stb. — és játszanak, azokat tisztelet illesse!

A magyar dalköltészet egyébként is sokezer éves és nem a pár száz éve közöttünk lakó cigányság alkotása.

Alighogy nyugaton tudomást szereztek arról, hogy Bartók és Kodály összegyűjtötték a magyar falu valódi paraszti dallamkincsét, amely stílusában, zenei jellegzetességeiben lényegesen különbözik Liszt magyar rapszódiainak dallamanyagától, egy angol orgonista, Evans Edwin azonnal levonta a következtetést: tehát Liszt Ferencnek tökéletesen igaza volt, a magyar rapszodiák dallamanyaga kétségtelenül cigány.

Evans Liszt könyvének mondatait gondosan összedarabolva, azokat önkényesen szövegezett új fejezetekbe, alfejezetekbe csoportosította. Az így "angolított" eredményt azután az eredeti monografikus cím mellőzésével új, általánosító ("The Gyp-

sy in Music" — A cigány a zenében) főcím alatt két terjedelmes kötetbe foglalta. A londoni kiadó mint Liszt Ferenc könyvének első angol kiadásával (a megtévesztő alcím szerint: Liszt F. egy emberöltőn át folytatott kutatásainak összefoglaló eredményével) 1926 -ban elárasztotta a világpiacot.

Ez az "angolított" (meghamisított) Liszt könyv lett a XX. század nyugati társadalmának tudatában a cigányzene fogalma körül észlelhető zavaros elképzelések főforrása.

Két évvel Evans könyve után újabb ködösítő "forrásmunka" szállta meg a "művelt nyugat" könyvespolcait: Berkovici Konrád, oláh származású amerikai (USA) újságíró vaskos kötete: "The Story of the Gypsies". ("A cigányok története", New York, 1928.) Szerinte Közép - és Kelet - Európában nincs más, mint cigány eredetű zene. Állítja, hogy Reményi Ede a múlt század világhírű hegedűművésze "minden hangversenykörútja után visszavonult a pusztába cigány törzséhez, hogy megtisztítsa magát a civilizáció salakjától.) (Reményi Ede magyart kereskedő szülők gyermeke, a szabadságharc után az USA-ban élt; San Franciscóban halt meg.)

A zenetörténeti valóság elködösítéséért legkevésbé a muzsikuss, a cigány okolható. Ő csak azt muzsikálta amit odaát tanult.

Bartók Béla posthumus cikkére (Musical Quarterly, 1947) a nyugati zenetudósok bizonyára ugyanolyan figyelmesen felhúzták a szemöldöküket, mint az első folklóre kongresszuson (London, 1891) megjelent lelkes etnográfusok, amikor Leland elnök felolvasta a magyar Hermann Antal pontjait. Mindketten Bartók is, Hermann is világosan megmagyarázták, hogy az ún.; cigányzenekarok nem cigány dallamokat muzsikálnak, hanem mindenkor környezetük zenéjét. Mindezek ellenére "nyugaton a helyzet változatlan" marad.

Mikor fogja a világ megtanulni, hogy a magyar népdalok nem cigánynóták? . . . Aligha előbb, mint amikor már minden magyar, akit érdekel tudni fogja azt, hogy Nyugat miért tartja cigánynak. . . Ezért kell külföldön időnként meggyújtani a magyar zenetörténet minden ködön átvilágító lámpását! . . .

A horvát nép

a. Megszületése: Milyen népekből állt elő a horvát nép?

Történetírásunkban ma már határozott vélemény, hogy Magyarországon a késő kőkorszaktól kezdve napjainkig magyarral rokon népek vagy a magyar nép egyenes ősei éltek megszakítás nélkül, amely népek részben a Kaukázusból, részben a Szumér birodalomból eredtek. Van olyan elmélet is, hogy ősföldközi tengeri (atlantiszi eredetű) népek is települtek hazánkba. Ilyen ősnép volt az etruszkkal rokon és chus népekkel keveredett pelazg nép is, amely a kőkorszak végén települt hazánkba. Az ősnépek után kaukázusi néprajok érkeztek oda, mint: kalotaszegiek, palócok, barkók is. Egyik legrégebben ott lakó népnek tartják a torockóiakat is.

Ft. dr. Szelényi Imre kutatási eredménye szerint Kr. e. mintegy 200 évvel szumér eredetű néptörzs települt Magyarországra, amely előbb Ethiopiában lakott, majd onnan Észak-Afrikába Karthágóba került és egy része a Hannibál seregében harcolva Róma alá jutott! Onnan a győzelmes hadjárat után a Dunántúlra, Pannoniába vándorolt, ahol "carpi" törzsként telepedett le. Ez a nép a rómaiak hódítása folytán Kr. u. 9-ben római alattvalóvá lett. Belőle szervezték meg a rómaiak hadseregük egyik legkiválóbb légióját.

A "carpi" néphez Kr. u. 400 táján kelták települtek, akiknek zöme azonban nemsokára nyugatra vándorolt onnan. Majd a hunok érkeztek hazánkba. A hunokat Kr. u. 560-ban követték az avarok, akik 800-ig uralkodtak ott, de birodalmuk összeomlása után is csak egy részük vándorolt el onnan. Az avarokkal szórvány szlávok, szolganépek is érkeztek oda és elkeveredtek a régebben odaköltözött carpi néppel, valamint a Balkánról odatelepült paionokkal (pannonokkal) és az avarral.

A keresztény vallás felvétele után a szláv papok nemzeti érzelme és szívós térítő munkája azt eredményezte, hogy a velük közösségben élő és összeházasodott turáni népek (pannonok, avarok) átvették a szláv nyelvet, a mai horvát nyelvet. A honfoglaláskor odatelepült magyarok szintén átvették a szláv nyelvet és a horvátokba olvadtak. A Szerémségben még a kiegyezés korában is több, mint 200.000 magyar élt. Az ismertetett népekből állt

elő a horvát nép fajisága.

Zajti Ferenc történétíró szerint a mai Horvátországba, — így a Szerémségbe is — már az avar birodalom fennállása idejében települtek avarok, akiknek a számát mintegy 10.000-re teszi Magyar évezredek című művében. Azokhoz később, — 800-ban, amikor Nagy Károly a Dunáig meghódította az avar birodalmat —, még több avar települt, akik szintén átvették a szláv nyelvet. Eszerint a mai horvát nép — nem is számítva a többszázezer beolvadt magyart —, kétségtelenül turáni fajú.

Nem vitás, hogy a Balkán nyugati részén élt illir népelemből is jutott a horvát népbe, — amely Kr. e. 1200 táján települt oda —, az a nép azonban szintén keveredett a szomszédságában "Kis-Moeziában" élő 'myz' néppel, amelyet némely tudós atlantisi eredetűnek tart. A myz nép zöme a Nagymoeziában lakott, amely a Balkán északkeleti felén, a Duna alatt, a szittyák szomszédságában feküdt. A myz nép tulajdonképpen azonos volt a paion vagy pannon néppel.

"Hekateos szerint 'Dalmátiában a darsi törzs lakott, amely thrák eredetű volt (St. B. s. v.), akiket később illireknek mutatnak be. Úgyszintén thrákoknak jelzik az istriaiakat is, thrák frigeknek vagy azok rokonainak (Scymn. 434)." A thrákokban pedig több volt a turáni elem, mint az árja.

A horvát nép névadója valószínűleg az a szláv törzs volt, amelyet a görög császár hozott az északkeleti szláv területről és telepített a Duna jobb partjára az avarok ellen.

E névadó törzs Krakkó vidékén élt és a régi történétírás "chrobát"-nak jelzi.

Ezt a szláv törzset később a keletről áramló népek Nyugat felé szorították Dalmácia területére, ahol akkor nagyszámú avar élt az illir és paion nép mellett. Hosszú háborúskodás után legyőzte az avarokat és elfoglalta egész Dalmáciát. Az avarok átvették nyelvét, elszlávosodtak, megszületett a horvát nép. Nyelvüket azonban még Bíborban született Konstantin görög császár idejében is őrizték, akitől bizonyos kiváltságokat is élveztek. Később azonban győzött a szívós hittérítés és kereszténnyé válva a horvátokba olvadtak.

Önállóságát, államiságát a horvát nép éppen úgy, mint a morva és szlovén, az avar szervezési módszernek köszönheti.

"Az avar birodalom fennállása idején avar főúr igazgatása alatt állt. Legmagasabb méltósága a "bán" megjelölésére használt szava is valószínűleg a Baján avar khán nevéből származik."

b.) **Területe kialakulása:** A mai Horvátország területe vagy annak magva a Khinin-Bihács térsége volt. Utána Szlavóniát nyerte el 1054-ben Szent László horvát sógora trónralépésekor. Ez a terület főként Zágráb, Varasd és Körösd megyéből állt és a honfoglalástól kezdve egészen az említett korig csak laza szálak kötötték a khinin-bihácsi térséghez. Utána 1745-ben Mária Teréziától megkapta Szlavónia Dráva-Száva közti részét is. A királynőt az készítette az adományozásra, hogy ott igen megcsökkent a magyarok száma a hosszú török-magyar háború alatt és helyükbe szlávok települtek. E területet hajdan Szerémségnek hívták. Ösmagyar föld volt az sokáig a Koppány család birtokában.

Az ilyenféle bűnösen gondatlan területadományozás egyébként is Habsburg szokás volt: A máséból adni. Az osztrák területekből nem adtak olyan könnyen, bőkezűen az idegeneknek. Példázza azt a Ferenc József esete, aki — amikor az olaszok az első világháború előtt a háborúba való beavatkozást vagy be nem avatkozást ahhoz a feltételhez kötötték, hogy Déltirolt és Triesztet megkapják-e vagy nem —, azt válaszolta nekik kérdezve, hogy "Akkor én hová megyek majd nyaralni? Vigyék az Alföldet! Azt megkaphatják."

A Szerémség eladományozása a horvátok megjutalmazása volt, hogy az 1848. évi szabadságharcban — elvakítva a pánszláv propaganda által —, a magyarok ellen harcoltak. A horvátok remélt barátsága azonban — az adományozás ellenére se született meg, hanem inkább romlott olyan mértékben, amilyen mértékben területi éhségük növekedett.

A szélsőséges horvát nacionalisták azonban a Muraközben lakó vendekre és a Bácskában lakó bunyevácokra, illetve területeikre is igényt tartanak már. Folyóirataikban már a megalkotandó állam térképére rajzolják e területeket. A Muraközbe pedig csak a törökök elől elmenekült horvátok települtek szórva, nyosan, a Bácska területén pedig a törökök elől elmenekült szerbek és magyarok élnek, illetve éltek az összeomlásig, azért nincs joguk e területekhez. Így teszik próbára a szélsőséges horvátok a horvát-magyar barátságot!

A bunyevácok az első világháború alatt még büszkén valottak magukat magyaroknak és becsületesen küzdöttek a magyarok oldalán, míg végül a pánszláv propaganda őket is kikezdte.

c.) Magatartása.

A horvátok nemzettudata — bár látszólag a legnagyobb barátságban éltek a magyarokkal —, már igen régen fejlődésbe indult, és megnyilvánult. Sándorfalvi Török Mihály írta 1521-ben Kanizsai Lászlónak, hogy “Korbovai János horvát bán azon mesterkedik, hogy a magyar nyelv ne terjedjen azon a vidéken.” Ha pedig az olyan “mesterkedés”, vagyis a magyar nyelv terjedésének megakadályozása folyt valamely vidéken, annyit jelentett, hogy nemcsak “megakadályozták”, hanem lassú és folyamatos munkával, mesterkedéssel a magyarság beolvasztását is folytatták a szláv és más idegen papok.

A horvát nemzettudat erőteljesebb fejlődésnek a napóleoni háborúban indult, amikor a franciák megszállták Dalmáciát és ott rövid időre megalakították az “Illir köztársaság”-ot. Akkor támadt fel bennük az elszakadási törekvés, az új horvát nacionalizmus, amelyet a pánszláv Strossmaayer zágrábi püspök s később Gay Lajos pánszláv agitátor a végsőig fokozott s a magyar nép ellen uszította őket a szabadságharcban.

1848-ban a mai Horvátországban: Eszék, Verőce, Szerém, Vukovár lakossága magyar és horvát, amelyben a magyarság még tekintélyes számot tesz ki. Posega horvát és német.

A Szerémségben élő magyarság számát az első világháború előtt még mintegy 200.000-re tették. Ma egyesek szerint nem éri el a százezret sem s az is rohamosan apad a horvátok sovínisza beolvasztó politikája folytán. E magyar népcsoporttal 1900-ig semmit se törődött a hivatalos magyar politika és a magyar társadalom 1745 óta, az “elajándékozás” óta éppen úgy nem, mint a moldvai és egyéb romániai magyarsággal. Sorsukkal csak 1900 táján kezdtek foglalkozni és számukra magyar iskolákat, egyesületeket felállítani.

“Az 1900-as évek közepén gondoskodás történt magyar iskolák, egyesületek, magyar sajtó rendszeres létesítéséről s az oly mértékben sikerült is, hogy az évtizedeken át magára hagyott és majdnem a teljes elnemzetietlenedés lejtőjére jutott magyarság a világháború kitörésekor már eléggé megszervezve foglalta el helyét a magyar korona társországaiban. Körülbelül 750 olyan helység volt, ahol magyarok laktak.” (Katholikus Magyarok Vasárnapja 1959. aug. 19. száma.

Ahogy az idézett lap írja, a Julian Egyesület, az egyes református egyházak és a M. kir. Államvasutak tartottak ott fenn magyar iskolákat. Az eredmény a rövid idő ellenére is szépnek

mondható: A Julian Egyesületnek mintegy 116 könyvtára volt. Megjelent a Szlavoniai Magyar Újság. Volt 94 tanítója 6000 tanulóval 1918-ban. A reformátusok és evangélikusok 1 elemi iskolát tartottak fenn. Az államvasutak körülbelül hasonló számú iskolát tartottak fenn 1918-ban, mint a Julián Egyesület. 136 tanítóval és 4470 tanulóval. Ezeken kívül tanonciskolák is működtek. Középiskoláik voltak: Eszéken, Zágrábban és Indián 539 tanulóval, 24 tanárral.

E szépen megindult kultúrfejlődést, magyarmentést azonban a háború után megszüntette a szerbek vad nacionalizmusa.

“A szerb hatóságok az összeomlás után a MAV iskolák tanerőit távozásra szólították fel úgy, hogy csak 3 tanár és 1 tanító maradt vissza Jugoszláviában, ahol elhelyezkedést is talált.

Az iskolából semmit, még a tanári, tanítói és ifjúsági könyvtárak magyar könyveit se engedték elhozni. (Idézett lap)

A horvátok pedig már jóval a második világháború előtt megkezdtek a magyar kultúrintézmények megsemmisítését, amelyet a második világháború után, az összeomláskor betetéztek: A magyar iskolák túlnyomó részét azonnal bezárták, a többi kultúrintézményt állandó hatósági zaklatással működésre képtelenné tették.

A horvát-magyar ellentét azonban — ha nehezen is — kiküszöbölhető s a két nép közösen teljesítheti történelmi feladatát a Duna-térségben, mint eddig, illetve azelőtt is tette.

A MAGYAR - HORVÁT UNIÓ TÖRTÉNELMI TANULSÁGAI

— Homonnai Elemér —

A magyar-horvát unió 866 évvel ezelőtt, 1102-ben jött létre Kálmán király horvát királlyá történt koronázásával. A két nép államközössége csak 1918-ban szűnt meg, tehát több mint 800 évig állott fenn. A horvát-magyar unió felbomlása nemcsak a horvátság tragédiáját váltotta ki, de a Duna-térség felbontásával megbontotta az európai hatalmi egyensúlyt s a dunai népeket a nagyhatalmak önkényének szolgáltatta ki.

Ma, amikor mindkét nemzet a yaltai politika áldozata, bizonyára nem lesz érdektelen felállítani az együtt átélt nyolc évszázad történelmi mérlegét, mint az eljövendő újjárendezés egyik elemét.

I. Külön horvát államiság a magyar-horvát unió keretében.

Bár az 1102. évi királykoronázás elsősorban a Szentszék hozzájárulását jelentette a magyar-horvát egység megvalósításához, mégis már maga az a tény, hogy e koronázás szükséges volt, jelezte, hogy Zvojnimir örökségét nem lehetett egyszerű hatalmi eszközzel birtokba venni. A több évszázados történelmi múltra visszatekintő horvátság továbbra is igényt tartott külön államiságának fenntartására. Ennek az igénynek az elismerését jelentette a külön horvát koronázás, mely egészen Zsigmond király koráig megmaradt. Csupán a XV. század elejétől kezdve jelentette a Szent Koronával való koronázás egyben a horvát királyi méltóságba való beiktatást is.

Kálmán és utódai annál is inkább elismerhették a horvátság belső függetlenség igényét, mert ez teljesen megfelelt a keleti steppéről örökölt birodalomépítő elvvel. Éppen ezért Árpád-házi királyaink a Dunamedencének az adriai kijáráthoz fűződő érdekeit, valamint a Duna-medence déli védelmi vonalának a Duna vízrendszerének a Közép-Balkánon végighúzódnó vízválasztóvonalig előre tolását nem a horvátság elnyomásával, hanem annak megnyerésével kívánta biztosítani. A Duna-medence egységéből folyó gazdasági és hatalompolitikai előnyöket tehát a horvátság részére is biztosították s a horvátság hagyományos politikai és kulturális törekvéseit magukévá tették.

Ennek a politikának első írásba foglalását a diokleai pap XII. századbeli krónikájában találjuk, mint Kálmán király és a horvát törzsek vezetői közt létrejött megállapodást, a Pacta Conventát. A krónika elbeszélésének tárgyi helyességét nemcsak Sufflay Milán dr., a nagy horvát történész, de Deér József dr. magyar történetíró is megállapította "A magyar-horvát államközösség kezdetei" c. tanulmányában. Történelmi tény tehát, hogy a horvát nemzet az államközösség első pillanatától kezdve zavartalanul tovább élhette a maga sajátos horvát nemzeti életét.

Az unió tényét Horvátországban a közös király horvátföldi képviselője, egy-egy királyi herceg, sokszor az ifjabb király, később a legtöbbször horvát vérből származó bánok biztosították a horvát érdekek legmesszebbmenő figyelembevételével. Így a Duna-medencei politika horvát vetületben mindig, mint a középkori független Horvátország horvát nemzeti politikájának egyenes továbbvitele jelentkezett.

Így a Duna-medence horvát politikájának továbbra is a horvát népi területek összefogása, Dalmácia, a horvát tengerpart e-

országának birtoklása, Nyugat felé a horvát kereskedelmi érdekek elgáncsolására törekvő Velencének visszaszorítása, Kelet felé a nyugati kereszténység és életstílus védelme a bogumilizmus és ortodoxiával szemben, a horvát nép és a horvát föld védelme a keleti imperializmusokkal szemben.

Csakis ez a politika tette lehetővé, hogy a horvátság kitarított a magyarsággal való unió mellett akkor is, amikor a magyarságot a tatár már elgázolta (1241). Ugyancsak ez tette lehetővé, hogy az unió az Árpád-ház, majd az Anjouk és a Jagellók kihaltával is fennmaradt, bár a dinasztikus kapcsolatok megszűntével a horvátság minden esetben visszanyerte szabadságát, hogy a magyarságtól függetlenül dönthesse további sorsa felől. A magyar-horvát uniónak ez az állandó megújulása egyben azt is bizonyította, hogy Kálmán műve szilárd bázisra épült: a Dunamedence és a Horvát-térség geopolitikai egymásrautaltságára.

Ez az egymásrautaltság századok múltán sem öltött fölé- és alárendeltségi viszonyt, hanem megmaradt a közös érdekek szolgálatába állított szövetségnek. A magyarság oly szilárdnak tekintette ezt a barátságot és szövetséget, hogy a külön horvát királyság helyreállításától sem féltette. Ez a felfogás teszi érthetővé, hogy a vaskvári békét (1664) követő Wesselényi-féle szövetség magyar közjogi méltóságai semmi ellenvetést sem tettek Zrínyi Péter horvát bánnak a horvát koronára emelt igényével szemben.

A külön horvát államiság fennmaradásának egyik legfontosabb megnyilatkozása a külön horvát országgyűlés, a horvát sabor, mely a horvát nemzet külön akaratának és külön érdekeinek biztosítására az unió egész tartalma alatt megszakítás nélkül működött. Igaz, e sabor hatáskörének egy — sokszor jelentős — része a magyar országgyűlés hatáskörébe tolodott át, de csakis akkor, amikor azon a horvátság képviselői is teljes joggal részt vettek. De a horvátság még ekkor is fenntartotta magának azt a jogot, hogy Horvátországban csak oly törvényt ismerjen el hatályosnak, melyet a horvát sabor külön is kihirdetett. (1.) A horvát országgyűléseknek a magyartól független királyválasztása is a Pragmatica Sanctionnak a magyar országgyűlés döntését 11 évvel megelőző elfogadása a horvát szuverenitásnak kétségtelen megnyilatkozásai.

II. József germanizáló és a rendiség érdekeit veszélyeztető uralkodásának reakciójaként a horvátság a magyarsággal való legszorosabb együttműködéstől remélte érdekei és régi kiváltsá-

gai biztosítását. Ezért az 1790-es országgyűlés csak a horvát sabor kívánságának s a horvát közfelfogásnak tett eleget, amikor az 1790. 58. és 59. t. cikkekben törvénybe iktatta Mária Teréziának 1779-i rendeletét, melynek értelmében a horvát-bánság, tehát horvát állam ügyei a magyar-helytartótanács jogi hatáskörébe tartozik s kimondotta, hogy a két ország közös ügyein a magyar országgyűlés, mint a két ország közös törvényhozása egyszerű szótöbbséggel határoz.

Amíg 1790-ig a magyar-horvát unió két, egyenjogú nemzet szabad társulásának tekinthető, addig 1790 után a horvátság keze már bizonyos mértékig kötve van, mert a közös országgyűlésen a magyar többség a horvátság akarata ellenére is keresztül-viheti a maga akaratát. Nyomban hozzáfűzhetjük, ez a lehetőség egyáltalában nem merült fel az 1790-es törvényhozók előtt, hiszen a magyar-horvát unió addigi 700 esztendő történetében még nem volt komoly összetűzés a két nemzet között. Hogy a nacionalizmus ébredésének korszakában, a XIX. század első felében mégis ezek a törvények váltak a magyar-horvát ellentétek kiindulópontjává, azt e törvények azon hibájának kell tulajdonítanunk, hogy elmulasztották pontosan körülhatárolni a közös ügyek területét. Az így megindult hatásköri vitát tényleges elmentétté növelte az a körülmény, hogy mindkét nemzet a nacionalizmus francia megfogalmazását tette magáévá s mindkettőjük előtt az egységes nemzetállam megvalósítása lebegett, mint végső cél. Végül Bécs politikai gyakorlata gondoskodott arról, hogy ezek az ellentétek teljesen elmérgesedjenek és így a horvát nacionalizmust a maga centralizáló törekvéseinek szolgálatába állíthassa.

A horvátság természetesen ily körülmények között nem érhetette el nemzeti törekvései megvalósulását. Zágráb sorsa 1849 után semmiben sem különbözött Budapestétől, Sőt, amikor az 1859-es, majd az 1866-os katonai vereségek következtében Bécs számára a magyarsággal való megegyezés életkérdéssé vált, a bécsi kormány magára hagyta a reá számító horvátságot s a horvát kérdés megoldását az 1867-es osztrák-magyar kiegyezésben Magyarország joghatáskörébe utalta, annak ellenére, hogy a horvát sabor feltétlenül ragaszkodott az 1860-as 42. törvénycikkéhez, melyben kimondotta, hogy a király személyének és a koronázás tényének közösségén kívül semmiféle más közjogi köteléket nem hajlandó elismerni, s Horvát- (Magyarországgal) országnak a Monarchia keretébe való beilleszkedéséből folyó kér-

déseket közvetlenül az uralkodóval kívánja rendezni.

A magyar kormány, elsősorban Andrássy Gyula gróf, mindent elkövetett, hogy a horvátsággal még a koronázás előtt meg-egyezésre jusson, ez a törekvése azonban nem járt eredménnyel. Így az 1867-es koronázás a horvát nemzet részvétele nélkül folyt le.

E zsákutcából Rauch bán úgy vélt kiutat találni, hogy a köz-igazgatási apparátus igénybevételeivel a horvát saborba uni-ónista többséget hozott be s ezzel elfogadtatta az 1866-os magyar-horvát kiegyezést. E kiegyezés a külön horvát államiság újbóli elismerését jelenti, amikor bevezető részében elismeri, hogy a két ország közötti viszony rendezése az egymástól független magyar és horvát országgyűlés feladata. A törvény következetesen Horvát-Szlavón és Dalmátországról, mint Magyarország "társ"-országaról, tehát mint Magyarországgal egyenrangú országról beszél. A horvát saborról a kiegyezés magyar szövege állandóan, mint a horvát "országgyűlés"-ről tehát, mint a magyar országgyűléssel egyenrangú törvényhozó testületről tesz említést. A koronázás alkalmával kibocsátott királyi hitlevelet horvát szövegben is el kell készíteni s ebben a királynak a horvát állam területi épségének biztosítására külön kötelezettséget kell vállalnia. A kiegyezés szövegében benne foglaltatik Horvát-Szlavónországnak Dalmáciával való egyesítése, vagyis ismételten magáévá tette a horvátság ősi törekvését: a horvát tengerpart birtoklását. (2.) Igaz, a közös ügyek intézését újból a közös magyar-horvát országgyűlés joghatáskörébe utalták, de azon a horvátság képviselői nemzeti szuverénitásuk hangsúlyozására horvátul szólalhattak fel, a jegyzőkönyveket horvát nyelven is vezették s a törvényeket horvát szövegben is megszövegezték. A közös ügyek tárgyalásakor a két állam egyenjogúságának dokumentálására a budapesti országgyűlés épületére a magyar zászló mellett a horvát lobogót is kitűzték.

A kiegyezés a horvát államiság kétségtelen elismerése és hangsúlyozása ellenére a horvátság kizárólagos joghatáskörébe csupán a belügyi közigazgatást, az igazságszolgáltatást és a közoktatást utalta. Ez természetesen nem elégíthette ki a horvátság igényeit, melyek minimálisa olyan viszonyt kívántak teremteni Horvátország és Magyarország közt, mint ahogy ez utóbbi helyzetét a 67-es kiegyezés szabályozta Béccsel szemben.

Az 1868-as magyar-horvát megegyezést követő időkben a magyar kormányzati körök végzetes tévedést követtek el akkor,

amikor a megegyezéssel teremtett jogi helyzetet változtathatatlannak tekintették s a magyarság érdekeit e kiegyezés fenntartásával azonosították. Csakis így következhetett be az a helyzet, hogy a magyar kormány mereven elutasította a horvát nacionalista álláspontot képviselő horvát jogpártnak Horvát-Szlavonország, Dalmácia és Bosznia-Hercegovina egyesítésére vonatkozó nagyhorvát tervét, amely egyúttal a dualisztikus államberendezés trializmussá fejlesztését feltételezte, de a délszláv kérdést a Monarchia keretében s a reális magyar érdekek sérelme nélkül oldotta volna meg. Ugyanakkor a kiegyezés teremtette helyzet fenntartása céljából a horvátság rovására a horvátországi szerbség politikai súlyát növelte s ezzel végeredményben a délszláv kérdés nagyszerb megoldását segítette elő, ami nemcsak a Monarchia bukását, de a magyar állam területi megcsonkítását is feltételezte.

Horvát részről kettős hiba történt:

1.] A magyar nacionalizmussal szemben a horvátság zöme nem a maga horvát nacionalizmusát állította szembe, hanem a pánszlávizmus déli vetületeként a valamennyi déli szláv népet összefogó délszláv eszmét. (3.) Mivel nyilvánvaló volt, hogy ez a délszláv elképzelés túlhaladja a Monarchia és így Magyarország kereteit is, s következésképpen centrifugális tényezőt jelent, (Gaj folyóirata, a Danica már az 1840-es években leközölte Carasanin Illés szerb külügyminiszter első nagyszerb tervét) s mivel Strossmayer diakovári püspöknek, a délszláv-mozgalom irányítójának a moszkvai szláv kongresszushoz intézett távirata után joggal lehetett attól tartani, hogy a megalakítandó délszláv állam Moszkva pánszláv imperializmusának szolgálatába fog állani, joggal hívta ki a magyarság ellenállását, hiszen a magyarságot a pánszláv, pánorosz imperializmus nemzeti létében fenyegette. De a magyarság ellenállásán túl a horvátság ezen eszme szolgálatába állva, önmaga alatt vágta a fát, amint ez az 1918 utáni eseményekből kiderült.

2.] A horvát nemzeti alapról letérni nem kívánó jogpárt pedig akkor követett el hibát, amikor a maga törekvéseinek kivívása érdekében túlzottan hangsúlyozta bécsi kapcsolatait s így azt a látszatot keltette, mintha a trializmus egyetlen célt, a magyarság sakkbantartását szolgálná.

A taktika tévességét maga a jogpárt is felismerte és a világháború végső fázisában tett ajánlatával: Nagy-Horvátország megmarad a Szent Korona közösségében Magyarország számá-

ra a délszláv kérdés optimális megoldását jelentette. Sajnos, e javaslat realizálására már nem kerülhetett sor.

Ezen mindkét részről elkövetett tévedések eredményeképpen következett be a Horvát-Szlavonországnak Magyarországtól való elszakadása. A magyar kormány, amely ifj. Andrássy Gyula külügyminiszternek az Egyesült Államokhoz intézett különbéke javaslatában elismerte a népek önrendelkezési jogát, a horvát sabor határozatát, mint a horvát nemzet akaratának megnyilvánulását tekintette s a Zágrábi Délszláv Nemzeti Tanács elismerésével s a diplomáciai kapcsolat felvételével az évszázados magyar felfogáshoz kanyarodott vissza: a Magyarországgal közjogi kapcsolattal nem bíró független Horvátország is természetes barátja a magyarságnak. Sajnos a magyar kormánynak ez a gesztusa már nem tartóztathatta fel az eseményeket s a Délszláv Nemzeti Tanácsnak 1918. nov. 24.-én hozott határozata több mint ezer éves horvát állami lét után a horvát gondolatot a nagyszerb önkénynek szolgáltatta ki.

II. Területi kérdések a magyar-horvát unióban.

Amikor Horvátország 1102-ben unióba lépett Magyarországgal, földrajzilag egészen más területet foglalt magába, mint az unió végső fázisában ismert Horvát-Szlavonország. A középkori független Horvátország súlypontja a mai északnyugat Dalmáciában volt s nagyjában a mai nyugati határvonal, a Száva, a Verbász és Narenta közti területet foglalta magába. Egy-egy rövid időre Horvátország északon egészen a Dráváig, keleten a Drináig s délen egészen a mai Cattaroi öbölig kiterjesztette befolyását.

A Szávától északra eső terület csak lazán kapcsolódott Horvátországhoz. Ez volt Zvojnimir, az utolsó nagy horvát király családi birtoka, melyet halála után felesége, Ilona, Szent László húga örökölt. Mivel Zvojnimir halálát követő általános káoszban Ilona veszélyeztetve volt özvegyi örökségében, következett be Szent László 1095-ös horvátországi hadjárata, hogy a kor szokásjogának megfelelően birtokba ültesse hűgát, az özvegy királynőt. Így került már 1102 előtt ez a terület magyar befolyás alá, hiszen Szent László unokaöccsét, kiszemelt trónörökösét, Álmos herceget csapatokkal hagyta vissza Szlavóniában Ilona jogainak biztosítása céljából. A katolicizmus védelmére így Szent László alapíttatta Zágráb püspökségét s ezzel megvetette a jövődó horvát főváros fejlődésének alapjait.

Az élénk magyar - horvát politikai, gazdasági és kulturális e-

gyüttműködés következtében természetesen a Magyarországgal közvetlenül szomszédos Szlavonia jelentősége egyre növekedett s a horvát politikai és szellemi élet centruma egyre inkább Szlavonia, Zágráb felé tolódott át. Hogy IV. Béla a tatárjárás után a horvátság iránti hálájának kifejezésekképpen Zágrábot emeli szabad királyi városi rangra, már ennek a folyamatnak az eredménye.

A Dráva-Száva közének keleti fele — a mai Szlavonia — a honfoglalás idején közvetlen magyar uralom alá került, azt ethnikaileg is birtokba vette, sőt még a Száva vonalát át is lépte.

1102-ben Kálmán a tulajdonképpeni Horvátország koronáját szerezte meg. Ebben a dalmáciai horvát katolikus egyház nagy segítségére volt Kálmánnak abban a kettős reményben, hogy a katolikus Magyarország Horvátországban is meg fogja védeni a katolicizmust Bizánc állandó nyomásával szemben, másrészt, hogy a Duna-medence hatalmi erejének latbavetésével végre megvalósítható lesz a horvát területek egysége, Bizánc és Velence kiszorítása a horvát tengerpartról, Dalmáciából.

Kálmán be is váltotta ezeket a reményeket s Dalmáciát már 1106-ban birtokba vette. Ettől kezdve szinte állandó a harc Velencével Dalmácia birtokáért s megállapíthatjuk, hogy a Duna-medence térségének hatalmi kiteljesedése mindenkor biztosítani tudta a horvátság részére Dalmáciát, de valahányszor a Duna-medence, a magyarság hatalmi ereje aláhanyatlott, Dalmácia is mindig elveszett. A történelem folyamán tehát az erős Magyarország horvát érdeknek bizonyult, viszont a horvát népi területek politikai egysége magyar érdekeket is szolgált.

A horvát hegyvidéken tért hódító bogumilizmussal szemben a magyarság katonai erejének igénybevétele már kevésbé bizonyult szerencsésnek, mert a bogumilizmus egyben a politikai függetlenség szimbólumává vált s így Boszniának a horvát politikai egységből való kiválásához vezetett. Ugyanakkor a vallás a politikai hatalom függvényévé válva elvesztette belső lelki tartalmát s az így kialakult vallási közömbösség tette lehetővé a török térhódításakor a mohamedánizmus felvételét, a horvát vallási egység tragikus törését.

A török uralom egyébként is döntően befolyásolta a horvátság területi elhelyezkedését. A boszniai horvátság kivételével a horvátság zöme nem volt hajlandó megalkudni a törökkel. Válla az élet-halál harcot s ezzel népi állományának állandó megtizedelését. A török uralom alá került területekről a horvát la-

kosság északnyugat felé húzódott s így az ősi horvát település területek elvesztésével a horvát ethnikum súlypontja mindinkább északnyugatra toldott át. A horvát menekülők rajai a töröktől meg nem szállt nyugati magyar határsávbán egészen Pozsony vonaláig felhúzódtak, míg a zöm a volt Szlavóniában helyezkedett el. Ekkor toldódik át az egykori Szlavóniára s az Adriáig elterülő keskeny nyugati területsávra, a "Reliquiae Reliquiarum" -ra a Horvátország elnevezés, s Szlavon pedig ettől kezdve a Dráva-Száva közének török uralom alá került nagyobbik felét jelentette, tehát azt a területet, amelynek nagy része azelőtt közvetlen Magyarországhoz tartozott, s tiszta magyar lakossággal bírt.

Az elmenekült horvátság helyébe a töröknek bizánci lélekkel behódolt szerbség szivárgott. A szerbség tehát a horvátsággal ellentétben a török uralom alatt még növelni is tudta terület-állományát, sőt a határsávbán letelepített középbalkáni eredetű vlah martalócoknak a pravoszláv szerb egyházba való beszerzésével, elszerbesítésével még népi állományát is.

A szerb elem megerősödését azonban nemcsak a török uralom, de Bécs katonapolitikája is elősegítette. A mohácsi vész után ugyanis a Habsburgok Horvátországra is kiterjesztették a határőrvidék rendszert s amikor Bécs számára kényelmetlenné vált a horvát-bánságnak ragaszkodása ősi szabadságához, e határőrvidékek területét kivonták a bán hatásköréből s a gráci haditanács alá rendelték. Ez nemcsak a horvát területi egység megbontását jelentette, de mivel az osztrák katonai hatóságok szívesebben látták a török oldalról átszökött könnyen kezelhető vlahokat, mint az elégedetlenkedő horvátokat, így a zárt horvát településterület népi megbontását is.

Amíg tehát a középkori, nemzeti Magyarország készséggel vállalta a horvátság nemzeti törekvéseinek szolgálatát, az alpesi tartományok befolyása már a maradék horvát területek közigazgatási és ethnikai megosztásához vezetett.

A török uralom megszűnése után a felszabadult területek zöme a katonai közigazgatással bíró határőrvidékhez került, így a Dráva-Száva egykor magyar keleti fele is. A magyar lakosság itt néhány kis szigettől eltekintve éppúgy elpusztult, mint a déli és keleti horvát területeken. A magyarság helyét itt is az elszerbesedett vlah elemek foglalják el, mint Horvátországban. Ennek a megváltozott ethnikai helyzetnek következményeit vonta le Mária Terézia, amikor ezt az elszlávosodott területet, a volt magyar Szerém, Pozsega és Kőrös megyéket a horvát bán alá

rendelte, azaz Horvátországhoz kapcsolta. A magyarság egyáltalában nem tiltakozott történelmi jogainak e kétségtelen megsértése ellen, sőt a horvátság iránt érzett barátságául 1790-ben, majd az 1868-as kiegyezés 30. tc.-ben maga is lemondott e területekről Horvátország javára.

A napóleoni háborúk idején, végérvényesen a bécsi kongresszus döntése alapján a XV. század vége óta Velence birtokában volt horvát tengerpart: Dalmácia a Szent Korona ősi jogán a Habsburg Birodalom részévé vált.

A horvát városok a horvát tengerpartnak középkori virágzására emlékezve, rendre a Szent Korona országaihoz való visszacsatolásukat kérték e területet birtokba vevő Rukavina tábornoktól. Bécsnek ez a természetes megoldás korántsem volt inyére s Dalmáciát, mint külön koronatartományt közvetlenül Bécshez kapcsolták. A horvátság óhajának megakadályozására Dalmáciában oly politikát kezdeményezett, mely a velencei hagyományok továbbvitelét, az olasz elem támogatását jelentette. Így az 1861-es dalmát tartománygyűlésen ismét sikerült a Horvátországgal való egyesülés ellenzékének többséget biztosítani. Igaz, az 1867-es osztrák-magyar kiegyezésben Bécs elismerte a Szent Korona kétségtelen jogát e területre, s így az 1868-as magyar-horvát kiegyezés is kimondta Dalmácia és Horvát-Szlavonország egységét, azonban gyakorlatilag a helyzet változatlan maradt egészen az összeomlásig.

A magyarság és a horvátság közt a történelem folyamán egyetlen területi vita merült fel: a Muraköz és Fiume kérdése. A Muraköz elhorvátosodása a török háborúk eredménye, éppúgy mint a vlah-szerb elem előretörése egészen Károlyvárosig. Éppen ezért horvát részről 1848-ig fel sem merült e terület igénylésének gondolata. 1849-ben a horvátság 1848-49-es szolgálatait jutalmazandón következett be Muraköznek Horvátországhoz való csatolása, éppúgy mint Jellasicheknek a dalmáciai kormányzósággal való megbízatása. Amíg az utóbbi rendelkezés gyakorlatilag nem jelentette Dalmáciának Horvátországgal való egyesítését, addig az előbbi rendelkezés jogosságát maguk a horvátok is kétségbe vonták s az 1860-as alkotmányos kísérlet során Vараzd megye közgyűlése Muraközt, mint jogtalanul Horvátországhoz csatolt területet visszaadta Zala megyének. A sabor ugyan tiltakozott a megye ezen eljárása ellen, de Muraközt már csak erőszakkal lehetett volna visszaszerezni. Erre 1860-ban már nem volt lehetőség.

Fiume hosszú évszázadokon át nem Horvátországhoz, hanem a friauli, isztriai osztrák tartományhoz tartozott. Fiumét 1779-ben Mária Terézia kapcsolta Magyarországhoz, hogy Magyarország részére adriai kikötőt biztosítson. E rendelkezés gyakorlati kiaknázására azonban a csakhamar bekövetkezett háborúk miatt nem kerülhetett sor, majd kirobbant a magyar-horvát vita s így a kikötőhöz vezető út biztonsága kérdésessé vált. 1849-ben Fiume is Horvátországhoz került. Az 1868-as kiegyezésben a magyar országgyűlés elismerte, hogy Fiume kérdésében csakis a horvát nemzettel egyetértésben lehet dönteni, amikor megállapította, hogy Fiume kérdésében a magyar és horvát országgyűlés külön megegyezése szükséges. 1869-ben a két országgyűlés között ideiglenes megállapodás jött létre, a provizórium; értelmében Fiumét a magyar miniszterelnök horvát jogfelfogás szerint egyben horvát miniszterelnök kormányzata alá rendelték. Így a fiumei kormányzót a magyar miniszterelnök ellenjegyzésével nevezték ki, nem pedig a belügyminiszterével, mint a többi főispánokat. Ez az ideiglenes állapot egészen 1918-ig fennmaradt, bár a horvát sabor fenntartotta Fiuméra emelt igényét és a horvát saborban két helyet tartott fenn Fiume képviselői számára. Fiume városa azonban nem élt ezzel a lehetőséggel s csakis a magyar országgyűlésbe küldte ki képviselőit.

III. MAGYAR - HORVÁT TÖRTÉNELMI SORSKÖZÖSSÉG

A magyar-horvát unió a katolikus egyház támogatásával, annak jóváhagyásával jött létre. Ezzel eleve adva volt az unió első hivatása: a kereszténység nyugati formájának, a nyugati kultúrának a védelme a kelettel szemben. Ez a nyugat felé fordulás mindkét nemzetnél nemcsak a belső szellemi habitusának megfelelő szellemi és erkölcsi értékrendszer elfogadását jelentette de reális nemzeti érdekeinek tudatos figyelembe vételét is. A Duna - mdencét a Kárpátok akkor még őserdővel borított gerince határozottan lezárta Kelet felé, míg a Duna ősi kereskedelmi útján át szervesen kapcsolódott nyugathoz, annak szellemi közösségéhez, míg a katolicizmus egyben a magyarság számára a bizánci kultúr és hatalmi befolyás kiküszöbölését jelentette, éppúgy a pápától nyert Szent Korona a Német - Római császárság hatalmi aspirációival való szembehelyezkedést.

A horvátságot is az Adria minden szárazföldi útnál szorosabban kapcsolta a kor szellemi és kereskedelmi góciát jelentő Földközi - tengeri medencéhez, Itáliához és Rómához nem is be-

szélve arról, hogy települési területén a dalmát partokon még elevenen élt a latin kultúra és civilizáció. A keletet jelentő Bizáncból és a bizánci kultúrát befogadó testvérnemzetétől a Balkán nehezen járható haránthegyei választották el és így velük alig volt kapcsolata.

De a katolicizmus elfogadása Cirill és Method keleti-szláv kísérletének kezdeti sikere ellenére is a horvátság számára jelentette a dalmáciai katolicizmusában szilárd horvátsággal való kulturális-egyházi egységet, mint a horvát népi területek politikai egységének első állomását.

A nyugati kultúrához való idomulása tehát mindkét népnél annál teljesebb lehetett, mert ez egyben a nemzeti törekvéseik megvalósítását egyengette. A Nyugathoz való tartozás tudata éppen ezért egyben a nemzeti törekvések melletti állásfoglalást a nemzeti függetlenséghez való ragaszkodást jelentette. Mindkét nemzet úgy érezte, hogy minden nyugati kultúráját fenyegető veszély egyben nemzeti érdekeit, sőt sokszor nemzeti létét fenyegeti. Kultúráját: Európát védve önmagát védte. Ezért nem ismert egyik nemzet sem alkut sem a tatárral, sem a törökökkel szemben, sem pedig Bizánc vagy Moszkva értékrendszerével szemben. A harcot tehát életre-halálra vállaltuk, vállaltuk az ezzel járó véráldozatot, népállományunknak egy töredékére való lecsökkenését, ősi településterületeink jelentékeny részének elvesztését. Tettük ezt, mert nemzeti függetlenségünkről volt szó, de tettük ezt azért is, mert a nyugati népekre jellemző idealizmussal, tudtuk, hogy egyben az emberi kultúrának egy nagyobb szintézisét is szolgáljuk: Európát és egy egyetemes kereszténységet: Büszkén vállaltuk a kereszténység védőpajzsának áldozatos szerepét.

Ebben az életre-halálra menő küzdelemben századokon át ott állt egymás mellett a magyar és horvát. Nincs közöttük félreértés, taktikázás, nincs rigómezei árulás. Együtt vannak a győzelemben és együtt vállalják a vereség áldozatát. Hunyadi János és Kapisztrán János közös győzelme az egész kereszténység ünnepe. De ki tudná felsorolni a Zrinyi Miklósok és a Losonczyak, vagy Szondyák közös önfeláldozását, vagy a Dobók és Jurisicsek hősi helytállását. Ebben a százados küzdelemben kovácsolódik valósággá a magyar-horvát sorsközösség, melynek alapjait Árpád-házi királyaink horvát politikája rakta le s amelyről a horvát nép már a tatárjárás alkalmával bizonyosságot tett. A horvát és magyar nemzet valósággal egy lélek és egy test-

te vált ebben a küzdelemben, melyről a Zrinyiek magyarsága és horvátsága tanúskodik. Mindkét nemzet magáénak vallja őket, mert ők valóban jó magyarok és jó horvátok voltak aszerint, hogy a történelmi sors hova állította őket: a magyar fegyveres erő élére, avagy a horvát báni székbe.

Amikor a horvátság menekülni kénytelen ősi földjéről a horvát menekültek testvéri fogadtatásban találnek a még szabad magyar földön. Nemcsak menedéket, de új otthont kapnak, földet, a katona fegyvert, s a szellemi elit a magyar közéletben talál tudásához, képességeihez méltó elhelyezkedést. A XVI. században a magyar élet valóságos elhorvátosodásáról beszélhetünk. Szapolyai János, a magyar nemzeti király horvát eredetű, éppúgy mint a független Erdély megteremtésében oly nagy szerepet játszó nagy magyar államférfi Fráter György.

Amikor e véres küzdelemben legyengülve országaik nyugati szegélyére szorulnak vissza, keserűen kell tapasztalniok, hogy a Nyugat nem méltányolja hősi helytállásukat, nem érti meg, hogy nemzeti függetlenségük biztosításáért vállalták ezt az óriási erőfeszítést, hogy Nyugat gyengeségüket arra akarja felhasználni, hogy megfossza ősi alkotmányukból, szabadságuktól s hogy maradék erőiket egy tőlük idegen hatalmi érdek szolgálatába állítsák. Így válnak a magyar és horvát országgyűlések állandó témáivá a közös sérelmek s ez ösztönzi a horvát sabort, hogy közel egy évszázados szünet után újból kiküldje képviselőit a magyar országgyűlésbe (1608). Panaszaik meg nem hallgatása, s a nagy felszabadító harc állandó halogatása készteti aztán a vasvári béke után a magyar és horvát állam legfőbb méltóságait, hogy közös erővel, Bécstől függetlenül kíséreljék meg sorsuk megjavítását.

A magyarságnak és horvátságnak tehát nemcsak kelettel szemben kellett megvédeniök függetlenségüket és nyugati kultúrájukat, de a nyugattal szemben is készen kellett állaniok szabadságuk védelmére.

Nyugat olykor kísérletet tett, hogy a két nép közé éket verjen, de minden ilyen kísérlet végső eredménye bebizonyította, hogy minden belső viszálynak csak a dunai népek látják kárát. Külső befolyások érvényesülése elsősorban a horvátság esetében mindig a horvát nemzeti érdekek súlyos veszélyeztetését eredményezte, származzék e befolyás akár Velencéből, akár Bécsből, vagy legújabban Rómából, vagy Berlinből.

Az igazi veszély azonban ma is Kelet felől fenyegeti mind-

két nemzetet, mindkét nemzet nyugati kultúráját, nemzeti létét, állami függetlenségét, lett légyen az Moszkva, vagy Belgrád imperializmusa, a kommunizmus moszkovita, vagy titoista formája.

Az a tény, hogy mindkét nemzet csak lélektelen alku tárgya volt a yaltai nagyoknak s hogy az itt hozott döntés tragikus következményeit ma mindkét nép oly heroikusan viseli, ma a magyar-horvát unió megalakulásának 850. esztendő évfordulóján arra kell figyelmeztetnie mindkét nép emigrációját, hogy a dunai térség újjászervezését, együttesen vegyék kezükbe, e nyolcszázéves közös múlt tanítása szellemében, a dunai népek összefogása jegyében, mert függetlenségünk és boldogabb jövőnk biztosítását a közelmúlt súlyos tapasztalatai után csakis önmagunktól várhatjuk.

Jegyzetek:

- 1.) Így például Horvátország területén a magyar országgyűlésen hozott mindazon törvények, melyek a protestántizmus szabadságát kívánták biztosítani, sohasem nyertek megerősítést. Hogy a horvát nemzet jóváhagyása nélkül Horvátországban a horvátságot érintő kérdésekben nem lehet dönteni, ez az 1868-as magyar-horvát megegyezés szövegéből is kiderül, amikor a Monarchia jogviszonyait rendező 1867-es törvényeket utólagos hozzájárulás céljából a horvát sabornak megküldi.
- 2.) Hogy Dalmáciának Horvátországhoz való csatolása mégsem következett be, ez nem Magyarországon múltott. A délszláv kérdés megoldását célzó valamennyi elképzelésben az benne volt. A valóságban Ausztria attól tartott, hogy Dalmáciának tényleges átengedésével a Szent Korona országai részére, a Monarchián belüli hatalmi egyensúly a keleti fél javára tolódna el.
- 3.) A délszláv eszme első megfogalmazását Gáj Lajos adja illyrizmus elnevezéssel a pánszlávizmus nagy költőjének, a szlovák Kollár Jánosnak hatása alatt.
A délszláv gondolatot különben csakis a horvátság és a szlovénység tette magáévá, a szerbek mindig megmaradtak nagyszerb alapon: valamennyi délszláv szerb.
Strossmayernek e táviratáért maga Ferenc József is szemrehányást tett, amikor a Horvátországban tartott hadgyakorla-

tok alkalmából fogadta a horvát közélet vezető egyéniségeit. Általános feltűnést keltett, hogy Strossmayer visszautasította a szemrehányásban rejlő vádat s elhagyta a fogadási termet.

- 1.) Így például, amikor a magyar kormány 1869-ben felvetette a katonai határőrvidékek felosztásának kérdését, Albrecht főherceg, a katonai kamarilla feje nyíltan megmondta Andrásynak, hogy az ő felfogása szerint Horvátországból, Dalmáciából, a katonai határőrvidékből Bosznia-Hercegovina hozzácsatolásával egy délszláv Venicét kellene alkotni. Andrassy erre így válaszolt: "Csak bízsa ő fensége a dinasztia védelmét nyugodtan a magyarokra, akik e feladatot jobban fogják teljesíteni, mint a délszláv konfederáció. A jellaciádok már idejüket múlták."
- 5.) Kállay Benjámint mint belgrádi konzult igen jól felismerte a nagyszerb gondolatban rejlő veszélyt, s erre "A szerb felkelés története" c. munkájában a szerb történetet áttekintő bevezetésében igen élesen rá is mutat. Bosznia-Hercegovina vezetője a szarajevói hadtestparancsnok volt. A civil adlatus az ő vezetése alatt álló polgári közigazgatási szervezet vezetője volt.

Források.

Bajza József: A horvát kérdés.

Deér József: A magyar-horvát államközösség kezdetei.

Bajza József: A magyar-horvát unió felbomlása.

Werheimer: Gróf Andrassy Gyula.

René Gonnard: Entre Drave et Save.

Nemzeti mitoszunk hiánya

A mitosz hitrege vagy monda, amely a néppel egyidőben születik meg, fejlődik tovább, míg végül hitté alakul; nemzeti vallás, amely a nép ősi isteneiről, hőseiről szól. Ezek a személyek félig istenek, félig emberek; hősök, akik a hitregében vagy mitoszban csodálatos dolgokat követnek el és a nép istenekként tiszteli őket. Ilyen személyek voltak szumér őseink mitoszában, — amelyeknek eredete visszanyúlt az özönvíz előtti korbá — Dammuz (később Tammuz) isten és felesége Inanna istennő, akik minden tavasszal újra feltámadtak a megújuló természetben és a feltámadást és születést személyesítették meg.

“A mitosz a mibenlét felismerése; a “honnan és hová” kérdésekre kialakított és hitté vált nézetek együttesen teszik ki a mitoszt, amely ellenállhatatlan erővel veszi birtokába a nemzet lelkét. A mitosz tehát sorsdöntő tényező a népek életében.

A nemzeti mitoszt nem pótolja semmilyen vallás.

Ha valamely népnek nincs saját mitosza, hősökkel teli története, lelkesítő hagyománya, a szent hazugsághoz folyamodik. Kölcsönvesz más népektől és gyárt magának sajátosat a nemzeti öntudat és hivatásérzet ápolása végett; arra építi fel hitvilágát, nemzeti történetét, jövőjét.” (dr. Baráth Tibor: Magyar Történet, 37. old.

A mitosz menti át a népet története nehéz korszakán. Annak dicső szereplői adnak neki erőt, buzdítást, hitet nagy tettek elkövetésére. Nem lehet tartós egy nemzet élete, ha nincs mitosza; ha nem áll előtte istenített hősök nagy tetteinek számtalan példája.

A zsidók mitosza a Kr. e. évezred közepén kezdett megszületni az előttük évezredekkel korábban élt szumér fajú népek történetéből, és teljessé a Kr. u. hetedik században, a mazaretic-biblia megszerkesztésekor vált.

Az a mitosz, amely a Talmudban — de főként a Torában — van írásba foglalva, az egységes lélek és akarát mentette át a szétszórtnan élő zsidóságot az üldöztetések korában évezredekken keresztül. Az teremttette meg neki az “ígéret földjé”-t és tette lehetővé, hogy azt kétezer év után újra vissza szerezhette és tovább építheti, bővítheti tervszerű hódítással.

Mitosz a szerbek története is, amely szerencsésen ágyazódik nemzeti hitté lett orthodox vallásukba. A mitoszon kereszt-

től viszik leszármazásukat ötezer évvel ezelőttre, mint "belső-ázsiai eredetű és hajdan hatalmas nagy nép". Holott a tizenharmadik században még csak mint többféle népből összeverődött pásztor néptörzs élt a Duna alatt, Belgrád táján mintegy 20 négyzetkilométer területen. A mítosz mondatja velük, hogy "őseik építették a Bábel tornyát". Az aztán már mindegy, hogy e történeti eseménynek van-e vagy nincs magva. Az eredmény megvan: Leigázták a Balkán nagy részét, elfoglalták Dél - Magyarországot és építik az egységes balkáni Nagyszláv államot, további hódítási célt tűzve ki maguk elé a magyar nép kárára.

Lopott mítoszuk vagy történetük van az oláhoknak is, akik Erdély hajdani őslakóját, a dákot és azokat meghódító rómaiakat tették meg őseiknek. Azok hőseit a magukénak, mítoszukat pedig saját mítoszuknak. Az oláh nép pedig — éppúgy, mint a szerb —, alig pár százada, hogy megszületett. Népi összetétele is hasonló a szerb népéhez. Hatalmas fejlődése szintén bizonyítéka a nemzeti mítosz nagy megtartó és fejlesztő erejének.

"Scheffel nemességet és szobrokat kapott azért, mert Ekehard című regényében németeknek sohasem létezett múltat tudott teremteni és bár rég meghalt és könyve kis irodalmi értékű, még mindig fogy s ma már 300. kiadása előtt áll. Schillert nemzeti hősként tisztelik a svájciak, mert élő alakká tette egyik mesebeli hősüket. Pirenne grófságot kapott, mert ezer éves múltat adott Belgiumnak, mely nincs 140 éves. Franciaország Nagy Károlynak szobrot emelt, csak hogy franciának állíthassa, bár német volt és XI. -nek nevezte el I. Lajosát, messzebbre visszanyúló múlt illúziójának keltésére, stb., stb." — Rudnai Eglyed. Szittyakürt, 1968 nov.-dec. száma.

Igy sorolhatnánk több nagy népet, amelyeknek fejlődésében a nemzeti mítosz játszotta a legfőbb szerepet.

Galeotti írta Mátyás királyunk udvaráról: "zenészek és hárfások vannak ott, akik az asztalnál a hősök tetteit honi nyelven, lant kíséretében éneklik. Az ének tárgya mindig valamely jeles tett és nincs e tárgyban hiány, mert Magyarország különféle nyelvű ellenségek közepette fekvő, a hadviselésre az ok kifogyhatatlan. . ." Vagyis ez a kép ugyanaz, mint Attila udvarában volt. De hol van a magyar nemzet legősibb mítosza?

Csak a Hunor és Magor nemzeti mondával, a csodaszarvas regéjével kezdődött volna? Messzebbi korba nem nyúlt volna vissza? Az Árpádok történettudata — amely a Hunortól és Ma-

gortól való eredetben él és a Turul mondában összegeződik —, nem minden, nem lehet a legősibb!

Ugor - kus őseinknek szumér műveltségük és mitoszuk volt. Az urali Nagy hazába költözve vehették át keleti testvéreik műveltségét és mitoszt, de azzal még nem halt meg ősi szumér mitoszuk sem. Elpusztulása csak a kereszténység felvétele korában indult még és lassan feledésbe merült. Csak az igricek lelkében maradt bizonyos nemzeti mitosz, amelyből azonban a szumér eredet és Dammuz isten és Inanna istennő mondája már hiányzott. A germán és szláv hittérítő papok egyik legfőbb törekvése volt a magyar nemzeti mitosz megsemmisítése, hogy térítésük könnyebb legyen, a magyar derék megroppanjon s a magyar ellentmondás nélkül fogadja el az új vallás idegen nyelven hirdetett hideg és értelmetlen tanait, szertartásait. Habár e törekvésük nem sikerült teljesen, a szumér eredet feledésbe merült.

Az ősi írásokat az európai műveltségű keresztény papság semmisítette meg. Kezdődött az alexandriai könyvtár fölégetésével. Zenodotus, Aristarchus, Apollonius Rhodius írták, hogy a könyvtár 490.000 könyvet és 200.000 másolatot, közöttük több ezer pótolhatatlan történelmi okmányt őrzött. Kr.e. 391-ben Nagy Theodosius, miután minden templom fölgújtására parancsot adott, Theophilus érsek vezetésével egy csoport hitbuzgó keresztény lerombolta az ősi indiai és egyiptomi íráskincseket őrző Jupiter Serapist. Kétszáz évvel később Landa püspök amerikában az összes ősi maya stb. írásokat összeszedette s mint "ördögi termékeket" elégette. (5 megmaradt írás közül a Kr.e. 3482-ben írt Troano kéziratot a British Museum őrzi.)

A nyom eltüntetés ma is folyik, vagy a már megfejtett kérdéseket "magasabb érdekekből" nem teszik köztudattá.

Krónikáinkat kétségbe vonják, kiforgatják, tagadják és pl.: a német Prof. Ernst Klebel és Prof. Mitscha-Mährheim forrásaiból kell "megtudnunk" a hunokkal való rokonságunkat, akik Kézai Simonunk krónikájának szövegét egyeztették a Pilgrin püspök által feljegyzett Attila mondával. Pilgrin pedig regőseink sok évszázados szövegeit jegyezte föl.

Dr. Fehér Jenő: Képek a magyar sámán-inkvizíciók történetéből c. műve bevezetőjében írja: "... A hitvédelemre rendelt inkvizíció, amely később sokszor egészen más érdekek eszöze lett, magyarai földön is aratott emberéleteket. Rakott mágyát a Felvidék bányavárosaiiban és Budán, ácsolt bitófát a sá-

mánoknak, a templom kulcsát tüzesre izzítva bélyegzőként használta, az elitáltak homlokát a legszentebb jellel, a kereszt jelével torzította el. Ostorozott lemeztelenített asszonyokat és klastrombeli szűzeket, ismerte a pellengért, ahol "lazsna" -ba öltöztetett "kacérokat" bámulhatott a piac népe és gúnyolhatta őket a "Judenhut" miatt, amelyet, mint hosszú süveget a fejükre raktak. Vesszőzött csonkított és még Zsigmond király idejében is kitepte azoknak nyelvét, akiket veszedelmesnek vélt a 'keresztény hit érdekében.' . . . ha voltak áldozatok, majdnem mindig a nemzettestől idegen hóhérok, javarészen germán érdekek vitték őket a vesztőhelyre.

A "milicia Christi", hazánkat behálózó kémszervezet eretnekvadászó működése alatt minden, a múltunkkal kapcsolatos tényezőt lerombolt; egyben előnyökhöz juttatta az erdélyi szász-ságot s a felvidéki németeket. A magyar vádlottak "az ellenük valló tanúkat nem láthatták és nem hallhatták; védőjük nem lehetett; s fölmentésük esetén is legalább a "Judenhutot" vagyis szégyenfát kellett viselniök a közbotrány levezetésére és nekik kellett a bírósági eljárás minden költségét viselniök. . . Béla király még leányát, a 'Nyulak szigetén' lakozó Domonkos-rendi apácát is sorsára hagyta, mert az közbe lépett az igaztalanul elítélt ősi, 'pogány' hiedelmeket valló békásmegyeri és hansági mágusok érdekében, szemrehányva János fráter kegyetlenségét és Bánza magyar bíbornoknak pedig a fajtájával szemben való érdektelenségét." — Fehér M. Jenő.

Pusztították a magyar mese -és énekmondákat, szertartásokat, hagyományokat, regösöket.

"Őseinknek a Nap tiszteletére gyűjtött földi "öröktüzei" kies források, folyóvizek mellett lobogtak. Az áldozást a sámánok, a Samas isten nevét viselő emberek, tehát a Nap-isten szolgálai végezték. A sámán gyógyított, mindig jót akart, s bár az ősi hit szerint a szellemvilágból nyerte ennek tudását és erejét, de sohasem a rossz szellemek segítségével végezte munkáját, hanem inkább harcban állt az ilyenekkel, s Samas segítségével igyekezett elűzni őket. Vámbéri Ármin megállapításában: 'a sámán hitre való emlékezés a magyar népben magában határozottabban jutott kifejezésre és elevenebben maradt meg, mint a régi Perzsia vallásának emléke, jöllehet, a ker. vakbuzgóság évszázadokon át vérrel és tűzzel dühöngött ezen emlékek ellen.

Bálint József leírja, hogy 'a csiki havasok székelyei ősi szo-

kás szerint versben üdvözltek a Napot süveg és kalap levéve:

Üdvözlég Nap, ég királynéja, aki nekünk világosságot hozál, földünknek meleget adál. Áldott légy Nap, aki széjel oszlatod a fekete fellegeket, kalászaikat megérleled. Légy dicsőítve Nap, aki megöntöződ vetéseinket, virágainkat felékesíted. Ádott légy Nap, ég királynéja üdvözlég.'

Ősvallásunkban erősen ki volt fejlődve a nőkultusz (Nagyboldogasszony, Boldogasszonyok, Kisasszonyok, Tündér Ilona stb.). Tündéreink az ősvallás Nagyasszonyának lányai, maga a tündérkirálynő; Tündér Ilona vagy Magyar Ilona is.

"Őseink nem sokat törődtek az abszolút rossz megszemélyesítőjével. A jó és rossz dualizmusa csak a kereszténység behozatala után terjedt el, de a szumérok és káldeusok körében rángagadt nemes természetkultuszunk nem engedte, hogy természetvallásunk ördöggkultusszá váljék." — Tordai Vilmos

Asztrológiánkban igen sok ősi magyar neve van a csillagoknak.

A palócok azt mondják: "apáinkról maradt reánk, hogy minden jónak teremő apját, a napot tiszteljük." Pintér Sándor szerint a palóc házak homlokzatán látható háromszög is a Napisten jelvénye, valamint a kerékdísz is.

Hogy milyen erős lehetett őseinknél a csillagkultusz, annak jele az a félig pogány, félig keresztény himnusz is, amelyben az első keresztény hittérítők össze akarták egyeztetni a régi vallást az újjal azaz katolikussá uniformizálták ősvallásunkat:

"Légy magasztalva, te nagy Isten, a mi testvérünkkel, a nappal. Ó, mily szép, mily ragyogó, ő a te jelképed, Uram! Légy áldva a mi asszonynénénkkel, a Holddal és mi hugainkkal, a csillagokkal, akik oly szépek és fényesek! Légy áldva a mi süvünkkel, a szélllel, aki a felhőket és derült időt hozza! Légy áldva a mi ángyikánkkal, a vízzel, aki oly hasznos, jóízű és tiszta! Légy áldva a mi urunkbátyánkkal, a Tűzzel! Ó, mily szép, mily vidám mily erős és hatalmas ő! Légy áldva Uram, a mi nagyasszonyunkkal, a Földdel, aki minket táplál és megtart!"

"A világ népei úgy tudják, hogy az első magyar írás a "Haltti beszéd" és a löveni "Mária Síralom". Voltak magyar írók és könyvek korábban is: Árpád-házi Margit koporsójában talált jegyzőkönyv elmondja, hogy az apácák a Margit szigeti kolostorban és Veszprémben ősi idők óta magyarul olvasták Urunk szenvedéseit. Olasz, francia szerzetesekhez is került ma-

gyar nyelvű biblia, és az inkvizíció 1242-ben máglyahalállal járó tilalmat hozott a vallásos szövegek magyarítására. A Domonkos rend tilalmazta, hogy a tanulók anyanyelvükön jegyzeteket készítsenek. 1235-ben már hivatalosan ellenőrizték a tanulók jegyzeteit. Pl.: Benedek, tatai pap magyar nyelvű Bibliáját a templom mellett égették el; Gergely veszprémi 'magister scolae' magyar Bibliájának és több iratának ugyanaz lett a sorsa; Pécsváradon 'lombardus' eretnekek egész sor magyar könyvét semmisítették meg; ugyanaz lett a sorsa a Debrecen melletti Jósika faluban talált könyveknek, melyek a jegyzőkönyvek szerint szép díszes kötésűek voltak és sok kép is volt benne festve. Egy Smaragdus nevű Liptó megyei 'prépost özvegyének' a birtokában Alexandriai Szent Katalin magyarul írt legendája mellett volt egy Biblia, amelyet őseitől örökölt és abból szokott fölolvasni az 'egyszerű népnek.' A vágsellyei Rado fia Sama birtokában — jegyzőkönyv szerint — a Barlam és Jozafát legendája nagyon régi példányát találták, amelyet egy magányosan elhalt 'pogány halász' házában találtak. Az igazi ok, a magyar írás kiirtásával a magyar műveltség visszaszorítása volt. Csillagászati könyveket is elégettek, szerzőjük Mizse fia Tarko, akit 1290-ben Kelemen fráter, a budai Szent Miklós kolostor perjere 'vizsgált meg'. Tarko többek között Kun Lászlónak is udvari horoszkópusa volt, és Aleppóban szerzett tudását sikeresen kamatoztatta. Más írása madár- és más állathangok jövődöléseit tartalmazta magyar nyelven. 1274-ben a székeljudvarhelyi Domonkos rendi kolostorban egy Sardus nevezetű 'magister bevallotta,' hogy vannak könyvei, amelyeket a salernói egyetemen szerzett, és többek között megemlít egy 'kenőcsökről' írt könyvet, amelyet arabból fordított magyarra. Körmöcbányán Gotfridus de Cremnica német származású 'civis eruditus' birtokában volt egy magyar receptkönyv, amelyet egy magyar alkimista özvegyétől vásárolt; 1256-ban beperelték. Firenzébe lopták és lappangott sokáig egy ősi magyar krónika, amelyet a Domonkos rendi Antonin, Firenze érseke "átdolgozott" (!) és amelyből később Thuróczi János "Chronica Hungarorum"-ja született, amelyet első ízben 1488-ban nyomtattak ki Augsburgban. Hogy az ősi magyar krónika már 1270 előtt olaszföldön volt, mutatja az a tény, hogy II. Frigyes híres és gögös epigrammáját, "Stella cadunt . . etc." Attila epigrammájából vette. Hogy ez a könyv is az inkvizíció előtt lehetett, sejteti velünk, hogy ez Attila családfája miatt történt, amely egé-

szen Noéig van visszavezetve.

Fábián nevű szerzetes kun nyelvtant és szótárt szerkesztett amit a misszionáriusok segédeszközüül szánt. Hogy a híres "Codex Cumanicus" megmenekült, — természetes ez is egy olasz könyvtárban (!) — annak köszönhető, hogy magyarról fordították le a vallásos himnuszokat. A négy oldalas "Kun Találóskérdések" úgy megmenekült meg, hogy egy Himnusz gyűjteményben meglapult.

Az Árpád - házi királyok egész sora Szent László leányának, Piroskának, görög császárnőnek és a IV. Béla feleségének a görög Laskaris Máriának a révén állandó kapcsolatokat tartottak fenn a keleti műveltséggel. Akkor már Európát lázba hozta a keleti kéziratok roppant nagy szellemi fölénye a skolasztika felett. Petrarca panaszkodik, hogy Olaszországban akkoriban — 1360-ban — a görögül tudókat tíz ujján meg tudja számolni. Paulsen német történész írta, hogy Németországban még száz év múlva sem volt a fele, ugyanakkor Magyarországon fordítottak 'haszontalan' görög írásokat magyarra.

A tatárveszedelem elől nyugatra menekült magyar papság és világi személyek magukkal vitték a Magyar Birodalom fölbecsülhetetlen értékű könyveit és kézirateit. A Brenneren, ahol a magyarok átkeltek, Enzio, a császár törvénytelen fia őket foglyulejtve kirabolta. Amikor a tatár magyar földre ért, a magyar püspökök már II.Frigyes fogságában voltak. Nagyon sok jel arra mutat, hogy Julián barát is akkor pusztult el valamelyik börtönben.

Magyar anyanyelvűségünknek sokkal több értékét pusztította el a "művelt Nyugat", mint amennyit megsemmisített a "barbár Kelet".

A mohácsi csatavesztés után szekérkaraván és dunai hajók hurcolták Bécsbe a Magyar Birodalom még megmaradt kincseit. Hogy a budaiak meg ne akadályozzák a rablást, hajnali 3 órakor futottak ki a várból Habsburg Mária és német-cseh népe. A budai könyvtár páratlan értékéről tanúskodik az is, hogy pl.: Kolumbus éjjeli kalauzként a Budán élő Johannes Regiomontanus a Mátyásnak dedikált "EPHEMERIDES"-ét vitte magával Amerikát fölfedező tengeri útjára.

1551 -ben Ferdinánd levélben utasította Martinuzzi György gyilkosait: " . . . a kancellária iratai, értékes könyvei, a pénztár állománya és egyéb dolgai, amiket hátrahagyott a te szorgoskodásod folytán kell, hogy Hozzánk kerüljenek. . . "

II. József német császár 1785-ben a kassai kolostort sok más kolostorral együtt felosztatta, és vagyoni állománya; könyvtár, a nagy értékű kódex és inkunábulum gyűjteménye a konfiskáló császári biztosok adminisztrációs tengerében "nyomtatlanul eltűnt".

Otrokocsi Foris Ferenc gályarabságot szenvedett magyar kálvinista prédikátor Kassán a magyar múltra rámutató történeti adatokhoz jutott, amelyekből megírhatta a "Origines Hungaricae"-t. Majd a kassai lelet rámutatásaiból a Vatikánba ment hogy ott a könyvtárban levő adatokat megismerje. Ezért hitét megtagadva, katolikussá lett, azonban nem engedték céljához. Azt akarta, hogy a magyart, akit a Habsburg német-római császárok az embertelenség legborzalmasabb eszközeivel kiűrtani igyekeztek, a valódi értékében mutassa be a világnak. Fel akarta tárni a világ előtt a vatikáni könyvtárban sejtett adatokat is hogy azokból a pápán keresztül az egész világ megismerje a valóságot, meglássa a magyar értékeket és ne folyjon tovább a magyarság írtása a "vezérelv" alapján: "Jobb, ha farkasok és rókák lakják Magyarországot, mint eretnekek." — Rev. Kúr. G.

"Az esztergomi Bazilika lelkesítő, magyar tárgyú falfestményeit lekaparták, egyes darabjai láthatók a sekrestyében, és oda rejtették azt az oltárképet is, mely Szent István átkeresztelését ábrázolja a kereszténység keleti szárnyáról a nyugatira, amihez a hét magyar vezér szolgáltatja a szentséget." — Rudnay Eged. (Szittyakürt, 1968 nov.-dec. sz.)

A keresztény egyháznak nem sikerült a magyar nép lelkében az elveszett mítoszt pótolnia. Lelke üresebb lett, életéből kimaradt az öncélúság. A "honnan" hiánya nem tudta megalkotni és megszilárdítani a "hová"-t. Már nem önmagáért, hanem idegen eszméért és érdekért küzdött; élt és halt, többnyire kényszerből.

Az ősi mítosz hiányából eredő bajt fokozta a nemzeti pápáság és egyház hiánya is, amelyek éppen olyan fontos nemzetmegtartó erők mint a nemzeti mítosz.

Igazolásul elég csak a magyarországi nemzetiségek megszületését és erőteljes fejlődését ismertetni. Lehetett volna-e belőlük, szórvány népekből oly gyorsan önálló nemzet, ha a magyarságnak nemzeti mítoszt ápoló magyar egyháza és papjai lettek volna? . . . Soha!

Összegezve az elmondottakat; megismertük nemzetiségeink betelepülését, történelmi szereplését, nemzetné alakulását, a pángermánizmust, a pánszlávizmust, amelyek együttesen Magyarország összeomlását, a magyarság pusztulását eredményezték; a kisebbségi népekbe 'nagybirodalmi' vágyakat plántáltak és szüntelen harc csíráját vetették el a Duna-medencében.

Megismertük a keleti orthodox egyházak tudatos terjeszkedését, más egyházak elleni kíméletlen harci módszereit.

A nemzetiségekről felsorolt vádak ellen leghamarább szlavofil íróink és politikusaink fognak szót emelni és ellenérveket hozni. Fölszólalnak majd akik egyoldali frigyét kötöttek Nyugattal. Tény, hogy a hivatalos Európát máig sem érdekli Magyarország. De fölsorakoznak majd nemzetiségeink írói és politikusai is. A legfőbb érv az lesz, hogy "a nép nem hibás azért, amit vezetői a magyarságon elkövettek."

Meglehet. De csak akkor nem hibás, ha az esetek csak szórványosan fordultak volna és fordulnának elő. Mihelyt azonban a más népeken gyakorolt — a kiírtásig menő és állandósuló — kegyetlenkedések és üldözések tervszerűséggel folynak, ez a nemzetpusztítás azt bizonyítja, hogy a nép és vezetői vagy izgatói egyhúron pendülnek!

Egyik nép a másik fölé csak úgy kerülhet, ha a nép és vezetői a kitűzött tervben és végrehajtásban megértik egymást, a célt mindketten látják, tudják és óhajtják. Ha az eszközökben nem válogatóság. Ha a vezetők előírását a nép végrehajtja!

Volt -e a közel ötvenévi magyarüldözés alatt csak egyetlen szlovák, oláh vagy szerb író, politikus, aki erélyesen szót emelt volna a jogtalan elnyomás ellen?

A felelősség tehát mindkettőt terheli!

A Hora és Kloska -féle öldöklésben, a Janku -féle paraszt-lázadásban (a szabadságharc alatt) vagy a délvidéki szerb ellen-ségeskedésben ha a nép maga is nem lett volna telve vak gyűlölettel hanem emberbaráti érzelmű lett volna, ha nem a vezetők által fűtött sovinizmus vezette volna, akkor ma béke és boldogság honolna a Kárpát - medencében. De nemzetiségeink fiai mindig elégtétellel nézték a magyarpusztítást. Ilyesmit a magyar nemzetre — bárhogyan akarnak is —, rá nem foghatnak.

Legközelebbi bizonyíték az, hogy még a parazitaként élőködő, a háború alatt az ellenséggel cimboráló és egy iszonyú kommunizmust a magyarságra hozó zsidókat is bujtatta, men-

lette a jogos bosszú elől.

A magyar nemzet a legválságosabb időben is megőrizte emberiségét, méltóságát; háborúban éppúgy mint békében.

1938 -ban és 1940 -ben a területek részleges visszacsatolása idején a bevonulási parancs úgy szólt, hogy: "a nemzetiségekkel emberségesen kell bánni." És a parancsot sehol sem szegték meg katonáink. Megtörtént az egyik oláh faluban, hogy a falu előljárója, — miután a szokásos hódolati jelképet; kenyeret és sót a parancsnoknak átadta —, megjegyzete, hogy a falu lakossága szegény és a katonákat nem tudja megvendégelni. A parancsnok elrendelte, hogy a katonai konyha a falu lakosságának is főzzön. Arra az elbűjt oláh lakosság is előjött rejtkehelyéről. (Szemtanú.

Miután az oroszok a második világháborúban megszállták Besszarábiát, az oláh lakosság karavánokban menekült át Erdély déli sarkán Dél - Romániába. A székely falvakban élelmisszerrel fogadták őket a székelyek s minden tekintetben a segítségükre voltak.

Ugyanabban a korban történt, hogy az oláhok — az orosz kormány parancsára — szabadon engedték a fogságukban lévő oroszokat s útnak indították őket a Szovjetunió felé. Megelőzőleg azonban nagy részüket alsóneműre vetkőztették. A székelyek egy ilyen nagyobb meztelen csoportot elláttak ócska ruhával, habár nekik sem volt bőségesen. A moszkvai rádió megdicsérte őket emberbaráti cselekedetükért. Külön kiemelte Szárhegy község nagylelkűségét, mondván: "Nem felejtkezünk Szárhegy népéről!" A szegény székelyek azonban jótettükért hála helyett — úgy az orosztól mint az oláhtól — a legszörnyűbb üldözést és emberi méltóságot megcsúfoló sorsot kapták.

Ha végeredményben úgy tartják és hiszik, hogy "a nép nem felelős azért, amit vezetői más népeken elkövetnek," miért vonták a magyar nemzetet felelősségre, kínpadra a történelem folyamán?! Miért darabolták fel országát igaztalan vádak alapján az állítólagos nemzetiségi elnyomásért?! . . .

A Nürnbergben 1948-ban hozott nemzetközi "genocydium 1948, I. törvény" nemzetközileg büntetendőnek minősíti: a népeknek lakóhelyeikről való tömeges elűldözését, a tömeggyilkolást, népirtást. E törvény értelmében nemzetközi bíróság elé kellene állítani — ha az nem kizárólag a zsidók védelmére szolgálna —, Cseh - Szlovákiát, Szerbiát és Romániát, mert a trianoni békeszerződés határozata alapján uralmuk alá került ill. kényszerített, 1910 -ben még 3.320.000

lelket kitevő magyar lakosságból több mint egymilliót és közel 1.5 milliót kitevő német lakosságból mintegy hétszázezret részben haláltágeretekbe, börtönökbe, részben Szibériába kényszermunkára küldtek, részben a romániai Duna - csatorna építésénél elpusztították, részben elűldözték otthonaikból.

A szaporodás törvénye szerint — ha nem történt volna tömeges genocydium —, az említett utódállamokban ma legalább hatmillió magyar élne. Így azonban alig éri el a hárommilliót.

E törvény alapján ugyancsak felelősségre kellene vonni a magyarországi volt és jelenlegi kommunista vezetőket is, akik a háború összeomlása óta a legkegyetlenebb módon írtották és ma is elnyomják a magyar nemzetet. Azonban azt látjuk, hogy azok, akik a nürnbergi törvényt hozták, inkább kollaborálnak a nemzetek elnyomóival és gyilkosaival. A nürnbergi törvényt csak a zsidók érdekében készítették és alkalmazták. . .

A szuverén magyar kisebbségi politikában ismeretlen fogalom volt: a gyilkolás, deportálás, internálás, kiűzés, vagyonrablás stb., amit — az osztrákok kivételével — egyetlen szomszédunk sem mondhat el kisebbségi politikájáról. . .

Nincs Európában egyetlen nemzet sem, amelynek saját kisebbségi politikai szennyesét tekintve, joga volna a magyarságot felelősségre vonni.” (Emigrációs Sajtóarchivum, 1. sorozat.

A magyar nemzetet állítólag sovinizmusból fakadó elnyomó politikája miatt büntették meg a nyugati győzők. Tették ezt anélkül, hogy ismerték volna a magyarországi helyzetet, a magyar alkotmányt és a magyarországi népek történetét. Soha ily ártatlanul nem ítélték és nem büntettek meg népet, mint a magyart! Mert “ha voltak is kisebbségpolitikai téren hibák, kisebbségpolitikai bűnöket a magyar kormányzat soha sem követett el!

Az eddigiekben röviden megismertük a magyarországi nemzetiségek betelepülését, térfoglalását, egymáshoz való viszonyát. A következőkben megpróbáljuk bebizonyítani, mily alaptalan és rosszakarató a magyar nemzetre szórt “elnyomás” vádja, amely kizárólag a pánszláv propaganda eredménye s amelyet ma már a magyarországi nemzetiségek józanul gondolkozó fiai maguk cáfolnak meg.

Az elnyomás vádja elleni ilyen történeti valóság maga a magyar államszervezés különleges módszere is: a legyőzött vagy betelepült népek szabadságban hagyása, az úgynevezett; “nomád államszervezés”.

Minden nemzet családokból, rokonságból, azaz nemzetségekből és több nemzetség összefogásából áll elő. Az összegyűlt emberek előbb rokonsági alapon szervezkednek. Úgy alakul meg a nemzetség, amelynek feje — a tekintély - tisztelet alapján — rendszerint a nemzetség legidősebb, legtapasztaltabb, legkiválóbb tagja, aki szinte korlátlanul uralja a nemzetséget. A nemzetségek együvé zárkózásából azután megalakul a törzs, amelynek feje ismét csak a nemzetségfők legkiválóbbja.

Egy - egy ilyen kiváló törzsfő vagy fejedelem másik vagy több más törzset hódít meg vagy azok csatlakoznak hozzá önként, elismerve kiválóságát. A nép azután az ilyen kiváló fejedelemnek rendszerint különös elhivatottságot tulajdonít s megszületik a karizmatikus dinasztia s vele a nemzet, az állam.

Az ilyen nemzet - és államszervezésben hajdan nagy liberálizmus és humanizmus rejlett, mert bár a győző nép a legyőzöttek fölött helyezkedett el, minden egyes előtt nyitva állt az út a felemelkedéshez, a felsőbb rétegbe való jutáshoz, — ha arra képességei voltak —, mint például: vitézség, hűség, megbízhatóság, becsületesség. Másik nagy liberálizmusa volt, hogy a győző nép meghagyta a legyőzöttek vagy csatlakozottak nyelvét, népi szokását. Mivel az ilyen nomád népek állandóan mozgásban voltak, nem is lett volna ideje a győzőnek vagy uralkodó törzsnek a legyőzött vagy csatlakozott nyelvével, szokásával tördölni. Így maradtak meg a szláv törzsek a nagy turáni térségben a turáni népek között, bár a mongol birodalom bukásáig csaknem mindig mint legyőzöttek éltek közöttük.

Ez a szervezés a közösség tagjaitól csak egyet követelt meg szigorúan: a vitézséget és helytállást.

Az ilyen birodalmat a fejedelem tekintélye tartotta össze. Mindenki az ő népe volt, a legyőzöttek vagy csatlakozottak is. A viszony közöttük nem megegyezésben, hanem a tekintélyben alapult, amelyet azonban bárki megszerezhetett, akinek képessége volt rá.

Ezt az államszervezést "felülről rétegezett"-nek nevezzük, mert a társadalmi szerkezetben emberréteg áll emberréteg fölött, amelyek egyre szaporodnak az új hódításokkal. De ugyanúgy szaporodnak a felső rétegek is az alsóból felemelkedőkkel.

Az önként csatlakozó nemzetségekből vagy törzsekből való megegyezés szerint a fejedelem szabja meg a csatlakozó nemzetségek, törzsek helyét, rangját és köteleességét.

Így szervezkedtek a skitha-hun-magyar népek évezredek

mindig ugyanazokat a népeket egyesítették más és más erőre kapott nép hatalma és neve alatt. E sokszínű és gyakori hatalmi átcsoportosulás azonban sohasem jelentette a benne élő népek létének gyökeres megváltozását. Az egymást váltó uralkodó nékerezstül, de csaknem mindig azonos vagy rokon népekből alakultak a különböző neven ismert nemzetekké.

“Az újabb és újabb hatalmi érdekszövetségek nagyjából pek úgyszólván csak átvették a szükségyszerű vezetést és nevet adtak neki.” (László Gyula id. m. 7. old.

Az ilyen társadalmi felépítés lehetetlenné tette a kaszt kifejlődését, az egy nép uralmát a többi fölött, mert mindegyik fölemelkedhetett a vezetői sorba. . .

Mielőtt honfoglaló őseink a mai hazánkba érkeztek, Árpád fejedelem a hét törzs és a kabar nép együvé csatlakozásából megvetette a jövődő magyar nemzet, illetve állam alapját.

A törzsek rokonok lévén egymással, a csatlakozás önként történt. A csatlakozás feltételeit, a törzsek szállásait és feladatait a fejedelem szabta meg. A csatlakozó törzsek elismerték a magyar törzs elsőbbségét, azaz vezetői jogát. Fogadalmat tettek, hogy “Amíg az Árpád-ház él, fejedelmet mindig abból választanak.”

Ezt a szervezést mellérendelő szervezésnek nevezzük. A mellérendeltség azonban itt nem jelentett alárendeltséget vagy hátrányt. A fölemelkedés mindenki számára nyitva állt.

A magyar nemzet — akár ázsiai, akár későbbi életét nézzük is —, mindig türelmes volt más népekkel szemben. Az erényt elismerte és jutalmazta, a csatlakozók — és a Magyarországra később betelepültek — nyelvével, szokásával, életmódjával nem törődött. A megbízhatóságot és hűséget azonban megkövetelte és nagyrabecsülte új hazájában éppen úgy, mint korábban keleten, bár abból új hazájában a történelem folyamán kevesebbet kapott. Népi közösségét mindig a régi szokáshoz hasonlóan “befogadás útján” is éppúgy fejlesztette, mint a vérség és származás útján.

Szent István államszervezési módszere rokon volt az ázsiai nomád nemzetszervezési módszerrel azzal a különbséggel, hogy nála a keresztény egyetemesség elérése volt a főcél és nem a harci kiválóság és megbízhatóság. "Benne az ősmagyar politikai magatartás öltözködött keresztény univerzalizmus köntösbe." (Jóó Tibor: A magyar nemzeteszmé 30. old.

Nyugaton ugyanakkor már faji egységre törekedtek. A germán törzsek lassanként egybe kovácsolódtak. A középkor második felében pedig már az Aristoteles-féle államesszmét fogadták el, amely szerint: "Az idegenek a maguk szokásával, életmódjával, törvényével megrontják az állam egységét, azért előnyösebb a kis autarchikus államforma."

A szentistváni államszervezési, ill. telepítési módszerben nem volt akadály a külön nyelv és etnikum. Annak folyamánként alakultak ki a királyi területekre bebocsátást kért idegekből az erdélyi és szepesi szászok elkülönített jogállású teleppei, amelyek ugyanolyan határszéli elhelyezkedést nyertek, mint a székelyek. Úgy alakultak ki a flamand, vallon, német elemek apró szórványai, amelyeknek különállási helyzete a bese nyökhéhez volt hasonló.

A betelepültek számára a nagy vagyonnal és teljes politikai hatalommal rendelkező uralkodó szabta meg a feltételeket, miként hajdan a fejedelmek tették. A telepítés célja a határszéli területek benépesítése, a királyi jövedelem fokozása volt. Szokásuk és joguk megcsorbítását már a szentistváni "Intelme" is tiltották:

"A király nem kormányozhat a szokások és jog ellen, amelyek Istentől erednek és öfölte állanak. Azon a király nem változtathat, csak erősíthet." De bizonyos föltétel mellett a "jövevények" is rendelkeztek e jogokkal, nemcsak a betelepített "vendégek".

"A jövevények is rendelkeznek ilyen jogokkal, amelyeket életük berendezésében mindaddig alkalmazhatnak, amíg azok a keresztény állam alapelveivel összeegyeztethetők." (Deér József: Pogány magyarság, keresztény magyarság. 189. - 191. old.

A keresztény állam alapelveivel össze nem egyeztethető tetteikért már évszázadokkal azelőtt felelősségre vonhattuk volna őket de elmulasztottuk, pedig akkor másként alakult volna történetünk!

A szentistváni fölfogást a későbbi uralkodók is vallották,

amiről a kiadott szabadságlevelek is tanúskodnak. Ez a fölfogás biztosította nemzetiségeink nyelvi és etnikumi megmaradását. Az idegenek e jogait az Aranybullában is megerősítették királyaink: "... a bármely nemzethez tartozó "vendégek" kezdetől fogva nekik biztosított szabadságaikban megtartassanak." Még az új "jövevények" befogadását is helyeslik, ha azok "jó emberek". De az Aranybulla 1231. -i megerősítése szerint az ilyenek "csak akkor jussanak tisztséghez ha bennlakók akarnak lenni, mert az alkalmi jövevények kifosztják az ország kincseit." (Deer J. id. műve, 192. oldal.

Az ellenszenv tehát az olyan idegenek ellen szól, akik nem a karnak állandó országlakók - és építők lenni, hanem csak átmeneti lakosok és az ország haszonélvezői.

Ez az államszervezési módszer tette lehetővé, hogy a szászok, — akik a Királyföldön II. -ik Andrástól 1224 -ben kapták kiváltságlevelüket —, már a kezdeti időtől fogva ellenséges politikát folytattak. A nagyszzebeni gróf irányítása alatt éltek. Földjük közös volt. Ha a szász parasztnak nem volt fiúgyermek, halála után birtoka a közösségre szállt vissza. András király még arra is ígéretet adott nekik, hogy földjükön nem ajándékoz birtokot senkinek, ami lehetetlenné tette, hogy arra a területre a magyar nemesség befészkelődjék. Ez az állapot szülte a szászok külön törzsi életét, magyargyűlöletét s azt, hogy oda idegen mint különálló tényező, nem települhetett.

"A falvak a XIV. -ik szd. -tól kezdve — függelékeivé válnak a nagy szászvárosoknak: Nagyszebennek, Brassónak, Besztercének, ahová azután már azok az idegenek sem tudnak befurakodni, akiknek esetleg sikerült lábukat a vidéken megvetniük. A városok a tilalmak sorozatával védekeznek az idegenek beözönlése ellen. E tilalmak azonban messze túllépi a szokásos városi elzárkózás mértékét, amennyiben csak a magyar és székely, nem pedig a német származásúak ellen irányulnak. A szászvárosok még a szerzetesrendeket is csak azzal a föltétellel fogadták be falaik közé, ha kolostoraikba kizárólag németeket vesznek fel. A magyarság iránti ellenszenv, — amely nem állt arányban sem a király, sem pedig a magyar rendiségeknek irányukba tanúsított jóindulatával —, odáig ment, hogy még a magyar szokások terjedését is tűzzel - vassal írtották. Erre kitűnő alkalmat szolgáltatottak a késő - középkor egyházi vizsgálatai, amelyek a szászérzelmű papság számára a hívek magánéletébe szeszemenő beleszólást biztosítottak. A magyar haj -és ruhaviselet oly bűnnek számított, amely még a szentség egy ideig tartó

megtagadását is maga után vonhatta. A magyarság tehát, — aki országában minden népnek megengedte a maga egyéni haj- és ruhaviseletét —, elnézte szokásainak a szászok köréből való kiirtását. Mindez a magyar királyok és rendek asszisztenciája mellett történt.” (Deer J. id. m., 201. old.

A szászok hűtlenségéről írja a Hármaskör 1848 -ban:

“A szászok közül többen jelenleg furcsa álomban ringatják magukat feledvén azt, hogy századok előtt jötevőjük magyar király vala s hogy magyar védelem alatt még most is magyar földön laknak.”

Mi, magyarok kilencszáz éven át büszkélkedtünk a szent-istváni államszervezési módszerrel, — ma is dicsekszünk vele! — ahelyett, hogy annak idején úgy jártunk volna el, mint a nyugati államok: a beolvasztást alkalmaztuk volna. Ma ha valahol jogaink alátámasztására megemlítjük e “bölcshállamszervezési rendszert”, nevetségessé válunk vele elsősorban azok részéről, akik létüket e kormányzási rendszernek köszönhetik. És visszatekintve ezeréves európai életünkre s látva nemzetünk maréknyira való zsugorodottságát és életkörülményeit, akaratlanul is a szentistváni kormányzási módszert kell érte okoznunk, akár követünk el vele kegyeletsértést, akár nem: akár ő írta az intelmeket, akár későbbi hamisítvány is az. Annak végrendeletszerű megtartása okozta, hogy a Duna völgyében nem él egységes nép, hogy a betelepített vagy betelepült néptöredékekből mind önálló népekké lehettek és ellenségeinkké válhattak, ahelyett, hogy “A tenger elmossa a szigetet” természeti törvény alapján mi olvasztottuk volna be őket. A sokat emlegetett antiszociális állapot csak másodlagos okozója a széthullásnak, mert a magyar nemzet sem élt jobb viszonyok között, mint a nemzetiségek.

A magyar királyok az említett nomád szervezési elvnek megfelelőleg több ízben is telepítettek hazánkba idegeneket, mint: szászokat, elszász németeket, szerbeket, ruszinokat az üressé vált területekre. A betelepítetteket “hospesek”-nek nevezzük. Azokat, akik később és nem állami engedéllyel települtek be, “jövevények”-nek nevezzük.

A betelepítetteknek és betelepülőknek a magyar állam messzemenő támogatást nyújtott, kultúráját biztosított. Elmagyarosításukkal nem törődött. Nyelvüket inkább a magyar nép fiai tanulták meg, néha több nyelvet is egyszerre. Úgy maradtak e népek idegenek és alakultak belőlük a mai nemzetiségek: szlovákok, románok, ruszinok, szerbek, zsidók.

A tárgyilagosság kedvéért a lehetőség szerint fel kell sorolnunk mindazokat a ténykedéseiket is, amelyek a közös hazára nézve előnyösek voltak.

A munka terén segítettek: a vizek lecsapolásában, erdők irtásában, bányászatban, utak, vasútak építésében, a mezőgazdaság fejlesztésében, állattenyésztésben, iparban, kereskedelemben, egyszerűen: segítettek az országépítésben. Segítésük azonban nem állt arányban azokkal a javakkal, amelyeket a magyar állam nyújtott nekik, mert munkájuk nekik gyümölcsözőbbet legőbbit. A honvédelem, — amelyben egyformán kellett volna résztvenniök a magyarsággal —, főként a magyarok vállán nyugodott mindig. Eltekintve a horvát, német, ruszin és keleti tótság katonáskodásától, különösen kifogásolható, amit a honvédelem terén teljesítettek a pánszláv propaganda megindulásától kezdve. Attól kezdve fegyvereiket inkább a magyarság ellen fordították.

A haza földjének megműveléséből és egyéb országépítő munkából azonban — amellet, hogy a honvédelem terhe főként az ő vállán nyugodott —, a magyarság is kivette a részét, mert a magyar nemzet nemcsak kardforgató nemesekből állt, hanem földművelő parasztokból is.

“A nagycsaládok (faluk) az egyház részére szolgáltnak a hozzájuk csatlakozott, elszegényedett rokonságot adták. E szolgálk kivétel nélkül magyar nevűek. A magyar paraszti rend kialakulása tehát nem úgy történt, ahogy egyes délibáblátó emberek gondolják. A honfoglaló magyarok utódai csak kis töredékben lettek nemesek. Parasztságunk nem az itt talált avar és szláv tömegekből származik.” (László Gy. idézett m. 191. old.

Hazug és propagandisztikus a szászok ama beállítása is, hogy Erdély vadonjából ők teremtetek kultúrterületet. Amire ők odatelepültek, a magyarság már előrehaladt a terület használatóvá tételében.

“A magyar föld a honfoglaláskor úgynevezett nyers föld volt, amelyen a természet a saját törvénye szerint uralkodott. Ezt a földet a magyar ember teremtetten olyanná, amilyen ma; tehát a föld az ő nevelése és ő a föld neveltje. A magyar ember és a magyar föld elválaszthatatlan egység lett s így e föld még akkor is a magyar nép kizárólagos és megválthatatlan tulajdona, ha esetleg nem neki ad is most kenyeret.”

Erdély földjének megtermékenyítéséről továbbmenőleg írja; “A magyar munka abban a sorrendben gyúrta át a nyers

földet, őstáját ismét az ember képére, a saját képére, amilyen sorrendben az előtte elnéptelenedett. Már egészen az egykori legnagyobb kiterjedésű területek határáig nyomult előre, amikor segítséget kapott északon és délen az odatelepített százságban. Akkortájt jelennek meg Erdély ember által nem lakott hegyein a hegyi pásztorkodó rumének.” (László Gyula id. műve, 61. - 63. old.

Milyen javakat kaptak nemzetiségeink a magyarságtól

Felelet a rászórt vádakra

A magyar nemzet nem vár hálát és elismerést azért, hogy a honvédelemben aránytalanul többet vérzett, mint nemzetiségei, sem azokért a javakért, amelyeket nekik juttatott, de az igazságot minden tekintetben megköveteli, megvédelmezi, a hazugságot pedig elítéli és megveti, bármilyen szép propaganda-szólamokba csomagolják is.

Nem vitás, hogy a közös haza sírját nemzetiségeink gyűlölködésében, hazudozáson, nagyhatalmi ábrándokon alapuló politikája ásta meg. Most tehát, — amikor az elszámolás óráját éljük, amikor új történelmi útra lépünk akár egymás mellett, akár egymás ellen —, felelnünk kell a tisztázatlan kérdésekre. Bevádolás alapján immár kétszer állt a magyar nemzet a nemzetközi ítélőszék hamis és megfizetett, — vagy a történelmet nem ismerő — bírái előtt s minthogy nem volt bűnös, meg is felelt a hazug vádakra, — ha jogorvoslást nem is kapott.

Az ellene emelt nemzetiiségi vádak egy mondatban összesűrithetők: nemzetiiségi elnyomás.

1. Kultúrtéren való elnyomás.
2. Gazdasági téren való elnyomás.
3. Közigazgatási és politikai téren való elnyomás.

Mit kaptak nemzetiségeink kulturális téren

Szabadságot, békés fejlődést.

Amióta a kultúraterjesztés megindult Európában, a magyar állam minden nemzetiségének saját anyanyelvén tanító népiskolákat, középiskolákat engedélyezett vagy épített. Egyetemlein magyar államköltségen tanulhattak nemzetiségeink kiváló fiai. Közülök nem egy igen jeles, híres ember lett. Közülök kerültek ki a magyar nemzet ellen folytatott ellenséges propaganda vezérei is. Mondhatjuk, hogy a zsidóságnak is nem egy kiváló, világhíres embert neveltünk.

A kisebbségi iskolák ugyanannyi — néha még több — állami segélyben részesültek, mint a magyar iskolák.

“A népiskolai oktatás kötelezővé tételében Magyarország megelőzte a nyugateurópai államokat.” (dr. Málnási Ö. id. műve.

Az oláh népnek Bethlen Gábor erdélyi fejedelem nyomatta az első oláhnyelvű bibliát. Az volt az első oláhnyelvű könyv!

Báthori István fejedelem pedig (1572 - 1576) oláhnyelvű könyvek kiadásával indította meg az oláh kultúra fejlődését.

Még Ó-Romániában is egy erdélyi főúr, Lázár György gróf építtette az első népiskolákat.

Amikor az oláhok kultúrelnyomásról beszéltek, maga az oláh nemzeti érzésű dr. Moldován Gergely kolozsvári egy. tanár felelt nekik, mondván:

“Több mint háromezer iskolánk van.”

Ez a szám pedig 1857 óta a világháborúig 1500-al emelkedett Erdélyben. Hozzájött még 15 kollégium és teológia.

“Az oláh propagandagyártók gyakran érveltek azzal, hogy amíg a magyaroknál minden 560 ifjúra egy iskola esett, addig az oláhoknál csak 1370-re jutott egy. Nem vették tekintetbe, hogy az iskolák nagy részét nem a magyar állam, hanem az egyház építtette. Ugyanúgy az oláhok is szaporíthatták volna iskoláik számát de ők nem igényeltek annyi iskolát. A hamis propaganda azonban külföldön megtette hatását. Azt sem tárták a világ elé, hogy Ó - Romániában 1912 -ben hétmillió lakosra csak 4.453 iskolájuk volt. A magyarországi oláh arány szerint 5.369-nek kellett volna lennie.

Az állami és felekezeti iskolák száma tekintetében még 1914-ben is a felekezeti vezetett: A 15.020 elemi iskolából 10.317 felekezeti volt.” (Szalay Jeromos: Igazságok Középeurópa körül, 231. oldal.

“A magyar felső táblán már 1792 óta helyet foglalhattak és szerepelhettek a szerb főpapok is.

Minden szerb könyvet a kir. magyar könyvnyomda nyomattott ki. A napoleoni háborúk után ez a nyomda 1300 könyvet adott ki szerb nyelven. Újvidéken szerb gimnázium, Pest mellett Szentendrén szerb papnevelde és tanítóképző volt, amelyet magyar anyagi támogatás tartott fenn. Pesten a magyar Thököly-intézetben magyar államköltségen nevelkedtek a szerb megújulás vezető férfiai.” (Dr. Málnási Ödön: A magyar nemzet őszinte története I. kiadás.

A szerbség azonban nem volt kivétel. Hasonló elbánásban részesültek a többi nemzetiségek fiai is. A magyar állam nem mért

kétféle mértékkel, mint teszik önállósult nemzetiségeink a magyarsággal szemben. Ezt igazolja a sok nemzetiségi eredetű pap katonatiszt és politikus történelmi szereplése. Nem egy püspök és hercegprímás került ki közülük. A hadsereg pedig telve volt nemzetiségi származású tisztekkel.

Nemzetiségeink fiai a magyarral egyenlően elnyerhették a legmagasabb hivatali állást is, képességükkel. Bejuthattak a „gens hungarieaba”, a magyar nemességbe is, amely a 13. -ik század második felében, a tatárjárás után csaknem csupa alattvalókból alakult ki.

Nyelvüket is inkább a magyar urak és hivatalvezetők tanulták meg, ami később azt eredményezte, hogy — amikor a nyelv és nemzetiség szorosabb kapcsolatot kapott —, sok, eredetileg magyar család elszlávosodott, románosodott, a városi nemesség pedig elnémetesedett.

A török korszak alatt és után erőteljesen folyt az idegenek betelepülése és betelepítése, de a magyarság akkor sem háborgatta azok nyelvét, nemzetiségét. A magyarság ellenszenve — mondhatjuk — csupán az erdélyi százszok ellen nyilvánult meg mindig, ami azok viselkedését tekintve, érthető is.

“Azokban az érzelmi közösségnek egy cseppje se fejlődött ki évszázadokon keresztül, hanem kifejlődött bennük a törzsi-vérségi eredetű, elkülönülő, másokkal szemben ellenséges nyugati nacionalizmus, amely minden ott élő néppel szembeni ellenséges mozdulatokban nyilvánult meg.” (Joo Tibor id. műve.

Igen nagy vád ellenünk az is, hogy a magyar nyelvet általános nyelvvé akartuk megtenni hazánkban. Nemzetiségeink ezt “magyarosítás”-nak nevezték. A magyar államvezetőket azonban e tekintetben is nemzetiségeink túlzott nacionalizmusa, elszakadási törekvése készítette, illetve vezette. Reakció volt az mozgalmukra és az ország épségének féltése váltotta ki. A magyar nyelv hivatalos oktatási nyelvvé való tételére az 1770 - 92. évi országgyűlés tette meg az első lépést: “A magyar nyelv a magyar nemzet nyelve s annak kell lennie nemcsak az állam, hanem az ország nyelvének is” — mondja az idevonatkozó törvény.

Ez a rendelkezés annál inkább érthető, mert hiszen a “magyar nemzet” fogalmába minden magyarországi lakos beletartozott.

E törvénynek éppúgy, mint a későbbi (1907 évi) Apponyi féle iskolatörvénynek is egyetlen célja volt; az, hogy az államnyelvet lehetőleg minden magyarországi lakos megtanulja. A-

mellett azonban egyik nemzetiség nyelvét és kultúráját sem érintette, megsemmisíteni nem akarta, csupán véget vetni annak az áldatlan állapotnak, melyben a magyar ember saját hazájában csak úgy boldogulhatott, ha nemzetiségei nyelvét is megtanulta. A felfogás az volt, hogy "könnyebb öt nemzetiségnek egy idegen nyelvet megtanulnia, mint a magyarnak ötöt." A magyar királyok csaknem mindegyike beszélt három-négy nemzetiségi nyelven.

Az 1907. évi XXVII. t.-c. (gróf Apponyi Albert törvénye) 18. §-a szerint az 1868. évi XLIV. t.-c.-nek az a rendelkezése, amely az egyházközségeknek megengedte, hogy iskoláikban az oktatás nyelvét tetszés szerint határozhassák meg, akkép értelmezendő, hogy szabadságukban áll oktatási nyelvül vagy az állam nyelvét, vagy a gyermekek anyanyelvét állapítani meg, fennmaradván természetesen az utóbbi esetben a magyar nyelvnek tanítására vonatkozó törvényes intézkedések föltétlen érvénye és hatálya. Ahol magyar tannyelvű iskola nincs, ott az olyan hitfelekezeti elemi iskolákban, amelyekben állandóan vannak magyar anyanyelvű növendékek, vagy olyan nem magyar anyanyelvűek, akiknek magyar nyelvű oktatását atyjuk vagy gyámjuk kívánja: a vallás és közoktatásügyi miniszter elrendelheti, hogy ezek számára a magyar nyelv használtassék mint tan nyelv; ha pedig a magyar tannyelvűek száma a huszat eléri, vagy az összes beírt növendékek 20%-át teszi, számukra a magyar nyelv, mint tannyelv okvetlenül használandó. Ha pedig a beírt tanulóknak legalább fele magyar anyanyelvű, a tanítási nyelv a magyar; de az iskolafenntartók gondoskodhatnak arról, hogy a magyarul nem beszélő növendékek anyanyelvükön is részesülhessenek oktatásban. Minden oly népoktatási tanintézetben azonban, amelyekben az állam nyelve van egyedül tanítási nyelvül bevezetve, ez az állapot többé meg nem változtatható. Az összes elemi népiskolák ismétlődő tanfolyamában a tanítás nyelve a magyar. Ezek az intézkedések érvényesek a községi elemi népiskolákban is. A 19. § szerint a nem magyar nyelvű elemi iskolákban a magyar nyelv a tanítási terv szerint s kijelölt óraszámában oly mérvben tanítandó, hogy a nem magyar anyanyelvű gyermek a négy évfolyam bevégeztével gondolatait magyarul előszóval és írásban érthetően ki tudja fejezni.

Ez azon törvényhely, amelyet a nemzetiségek annyira sérelmesnek tartottak. E szerint a magyar nyelv kizárólagos tan nyelvül az ismétlődő tanfolyamokban és azon iskoláknál íratott elő, amelyekben a tanítási nyelv addig is magyar volt. A törvény

lehetővé kívánta tenni, hogy az elemi négy osztály elvégzése után a növendék középiskolába mehessen, erre pedig szükséges, hogy az államnyelvet tudja. Ezt kényszer magyarosításnak bélyegezni nem lehet.

Vajon az Amerikába vagy más befogadó államba vándorló oláh, szlovák vagy szerb nemzetiségű ember miért nem tiltakozik a bevándorláskor az ellen, hogy a befogadó nyelvét a lehető legrövidebb idő alatt köteles megtanulni és a beolvadással számolnia kell? Miért tartja ezt természetesnek? S miért rójja fel bűnül a magyar nemzetnek a magyar nyelv tanítását, amely jóformán megvalósításra se került? Ha valaki megtanult magyarul, a maga előnyét szolgálta vele.

A magyar nyelvet csak azok tanulták meg, akik magyarok közt éltek s úgy kényszerültek akaratlanul is a megtanulásra, valamint a művelt emberek, akik szükségesnek vélték megtanulását. Tehát nem kényszerből tanultak magyarul. A Statisztika hüen példázza ezt:

“1910-ben a tulajdonképpeni Magyarországon a németek 39.8 százaléka beszélt magyarul, a horvátok közül 30.8 százalék, a szlovákok aránya 21.4, a szerbeké 16.6 százalék, a ruténeké 12.7 százalék volt.” (Szalay Jeromos id. műve, 232. old.

A százalékok közötti aránytalan különbségek bizonyítják, hogy nem történt erőszakos magyar nyelvterjesztés hazánkban.

A magyarországi nemzetiségek propagandája azt a célt szolgálta, hogy a magyarság tekintélyét aláássa nyugaton; ők nem kisebbségi védelmet akartak, hanem területeket szerezni, hogy azután könnyebben csatlakozhassanak a szomszédjukban élő fajtestvéreikhez.

A magyar nyelvmozgalomig egyébként nemzetiségeink vezetői is éppen úgy a latin nyelvet használták társalgási és hivatalos nyelvnek, mint a magyarok. A magyar nyelvet ezzel tehát éppúgy elnyomták mint a nemzetiségekéit. De azért mindegyik szabadon virult és fejlődött a liberális Magyarországon.

A szlovákok különösképpen szeretik emlegetni az “ezeréves elnyomás” vádját. E váddal hazudták tele a világot és tették el-lenszen vessé a magyarokat a világ előtt. Már pedig nem beszélhetnek ezeréves elnyomásról, hiszen őseik nagyrészen csak a tatárjárás után, a 13.-ik szd. végén de főként Giskra cseh huszita vezér felvidéki garázdálkodása idején, a 15.-ik szd.-ban települtek a Felvidékre. Ha voltak is szlovák szórványok hazánkban, a tatárjárás idejére beolvadtak a magyarságba. De nem beszélhetnek ezeréves elnyomásról azért sem, mert a nemzeti ébredés

— mely a szlovákokat is nemzeti öntudatra ébresztette —, csak a 18. -ik szd. elején indult meg. Komolyabb szláv mozgalom pedig csak 1848 után, amikor Paulskirchenben a szláv népek vezetői megszerkesztették a szláv népek egyesülési és harci programját. Az elnyomás tehát — ha szó lehetne róla —, csakis e kortól kezdődhetett. A modern magyar nacionalizmus is csak akkor indult útjára. Cselekvő formát majd csak a francia forradalom után öltött és reakció volt II. József németesítő politikájára, aki a latin helyébe a németet akarta hivatalos nyelvünknek. Akkor határozta el a magyarság, hogy a latin helyébe a magyart teszi meg hivatalos nyelvnek.

A magyar állam annyira ment a szabadelvűségben, hogy a német településű vidékeken még az oklevelekben is németül írta a helyneveket, hogy jobban megérthessék.

Az 1868. évi XLIV. -ik törvénycikk a nemzetiségek részére a jog és méltányosság következményeinek megfelelő nyelvi és jogi egyenjogúságot biztosított. A IX. -ik törvénycikk pedig külön is gondoskodott arról, hogy a szerb görögkeleti egyház évszázados önkormányzatát a magyar alkotmány kereteibe illessze s azt a magyar király alkotmányszerűen gyakorlandó felügyelete alá helyezve megerősítse.

Az elmondottak összegezése nem az elnyomást bizonyítja, hanem a magyar nemzet türelmességét. A magyar nemzet iskolapolitikája a legnagyobb emberségről tesz bizonyosságot.

Az 1848 -as népszámlálási kimutatás szerint a 800.000 német nemzetiség közül csak 10 % nem tudott magyarul.

“Német polgárok királyi városokban, akik közül alig van nyolcvanezer aki magyarul nem tud, de akinél a német nyelv divatoz akik németül társalognak; német paraszt -gyarmatosok.”

Ugyanakkor a négymilliónyi nemzetiségből 1.300.000 ember vagyis 33 % beszélt magyarul.

Száz év múlva, az ún.: “magyarosító politika” ellenére sem beszéltek többen magyarul.

Ezek után föl kell sóhajtanunk: “Bárcsak nemzetiségeink is úgy nyomnák el a hatalmuk alá került magyarságot, mint ahogyan a magyarság elnyomta őket: — amíg úr volt a saját házában! . . .

A gazdasági elnyomás vádja

A gazdasági elnyomás vádja főként abban áll, hogy nem alkottunk korszerű földreformot, szociálpolitikát és nemzetisé-

geinknek a nagybirtokok árnyékában kellett sorvadniok. Továbbá, hogy az iparban, kereskedelemben és mindenütt, ahol jobb megélhetést találhattak volna, a háttérbe szorítottuk őket.

Hogy nem hoztunk idejében korszerű földreformot és a szociális reformokat is lassan és később hajtottuk végre mint általában nyugaton, az igaz, azonban a nyugati és magyar szociális haladás között igen kevés különbség van és ahol a nemzetiségeink parasztjai és munkásai szenvedtek a késelem miatt, ugyanott szenvedtek a magyar parasztok és munkások is; talán még jobban! Panaszra csak akkor lehetne joguk, ha a magyarsággal kivételt képeztünk volna, mint ahogyan manapság tesz az azt nemzetiségeink a magyarokkal.

Földbirtokpolitikánk hasonló volt az Európaihoz.

Szociálpolitikánk még ma sem állana utolsó helyen!

Előrébb már láttuk, hogy a jobbágyság fölszabadulásakor is a magyarságnál nagyobb kedvezményben részesültek nemzetiségeink s hogy az azóta eltelt idő is inkább nekik kedvezett.

Szemléltetően igazolja azt a következő, 1910 -ben készült kis statisztika:

Az ország földművesei közül földnélküli, nemzetiségek szerint:

szerb	36 %
szlovák . . .	29 %
román	27 %
horvát	20 %
rutén	19 %
német	25 %
magyar	45 %

Ugyanakkor teljesen vagyontalan proletár volt a magyar nép 51 százaléka, míg a különböző nemzetiségek nincstelenjei százaléka csak 18 és 42 között volt.

Ha egy népet gazdasági téren elnyomnak, rendszerint biológiai pusztulás, népszaporulat csökkenés áll be és megindul a kivándorlás a jobb megélhetést nyújtó államok felé.

Míg nemzetiségeink szaporulata átlagosan 20 ezrelék körül mozgott, addig a magyarságé a második v. -háború előtti időben 6 - 7 ezrelék körül állt. Azt is főként a visszacsatolt nemzetiségek születési statisztikája emelte annyira.

Az irigyelt Alföld, a magyar "Kánaán" az árvízszabályozásig jórészt árterület volt a törökdúlás óta. Az árvízszabályozás után pedig elszikesedett és futóhomokosodott annyira, hogy az ott lakó magyarság még kenyérszükségletét is alig volt képes

megtermelni rajta.

“A Duna - Tisza köze és a Tiszavidék lősz pusztaí mintegy 6.166.000 kat.holdat tesznek ki, amelyből 5.771.000 kh. minősíthető termőnek és tartozik földadó alá. E területeknek az 1928. - 29. évek adataiból összevont egyévi, minden néven nevezendő összes termése tehát: gabona, gyümölcs, zöldség, fűszer stb., búzaértékben kifejezve 37.610.000 mázsa, vagyis holdanként 652 kg. A fenti területre eső 3 millió lélekszám mellett fejenként 12.5 mázsa búza.

Ma tehát ez az érték, a fundamentum, amelyből az Alföld lakosságának meg kell élnie; iparának, kereskedelmének, kultúrájának s minden szükségletének föl kell épülnie.” (Dr. Tuzson János egyetemi tanár: A Magyar Alföld.

Ez volt tehát a helyzet az első világháború előtt!

A hegyvidéken, — különösen Erdélyben lakó nemzetiségeinknek — bővebben nyújtott a természet megélhetési lehetőséget: tüzelő, vad, ásványi anyag mely az iparúzt elősegítik, bőven állt rendelkezésre. Állattartásukat fokozhatták, míg a síkvidékiek mindezeket nagy részben nélkülözték.

Háború esetén védelmet nyújtott nekik az erdős, hegyes vidék, míg a síkvidéki ember nem rejtőzhetett el az ellenség elől, ki volt téve az üldözésnek, pusztulásnak. Különösen úgy volt az elmúlt korszakban, a modern fegyverek megjelenése előtt.

Az összeomlás előtt az adózási politika is inkább a magyarokat sújtotta.

Az oláhok és szerbek egészen a jobbágykorszak megszűnéséig nem fizettek adót. Csak állataik után bizonyos hányadot, ötvenedet, azaz minden ötvenedik állat árát. Mivel az adózás alapja a föld volt, nem lévén földbirtokuk, természetszerűleg kiestek az adózás alól. Ez csak földhözjuttatásuk, a szabadságharc után változott meg. Azután pedig — minthogy az adózási tervet a Bach - korszakban cseh és osztrák hivatalnokok készítették —, nemzetiségeink nagyobb kedvezményt kaptak mint a magyarok. E kataszter alapján még a sziken lakó magyar is több adót fizetett mint a jó földön gazdálkodó nemzetiségi paraszt. És ez az ostoba adózási rendszer, — ostoba kormányzati nemtörődomségből — az 1945.-i összeomlásig fennállt.

Katonai, közigazgatási, ipari és kereskedelmi pályán éppúgy elhelyezkedhettek mint a magyarok. A Habsburg - ház magyarellenes politikája inkább őket részesítette kedvezményben. Tanúskodik arról a sok magasrangú katonatiszt, pap, püspök, diplomata, állami tisztviselő, nagykereskedő, nagyiparos, a sok

idegen nevű gyáros névsora.

Hogy gazdasági téren sem voltak elnyomva, tanúsítja — számtalan más tény és körülmény mellett — a birtokolt nemzeti — és magánvagyonuk nagysága is.

Még a rövid és bizonytalan idő alatt is, amikor a magyar Felvidék egy része és a Kárpátalja ismét a magyar nemzet tulajdonába került, milliókat investált abba a magyar állam.

“A visszakapott és hat éven át birtokolt területsávon Szlovákiának a magyar állam “jóvátennivaló” pusztítások és károk helyett a következő, — ma a cseh - szlovák állam — és “nép” birtokában levő — befektetéseket eszközölte: ..

A felvidéki lakosságnak ingyen kiosztott 5060 tonna búzát, 750 tonna rozsot, 830 tonna árpát, 350 tonna zabot, 180 tonna tengerit, 1930 tonna burgonyát, 2000 drb. tenyészbikát, 800 drb. tenyészkan, 25.000 tehenet, 1800 teny. kocát, 1200 kost, 2000 bányát, 25.000 teny. baromfit, 200.000 fajcsirkét, 398 fedező-mént, stb., összesen: 4.000.000 dollár értékben.

Kifejlesztett és egyenként évi 60.000 P. subvencióban részesített 130 állattenyésztő mintaközséget cca.: 2.000.000 dollár költséggel. Galántán baromfikeltető központot, Perbenyiken méntelepet állított föl. Sósón és Dunaradványban egy-egy 1.000 tonnás búzátároló telepet épített 600.000 P. értékben. Vízszabályozási munkát végzett a Dunán és Vágon. Újra szabályozta a Zsitvát, Garamot, Ipolyt, Rimát és Hernádot 3.000.000 dollár költséggel. A Felvidékünkbe investált összesen: 10.000.000 dollárt.

A Kárpátalján élelmezési segélybe és tenyészállatokba investált 750.000 dollárt. Állattenyésztő mintaközségeknek subvencióra és a csehek által kipusztított erdők betelepítésére költött 500.000 dollárt.

Vízszabályozásra az Ung, Latorca, Borza, Iza, Laborc és Kislatorca folyókra, a Felső - Tiszán 30 km. hosszú töltés építésére, 400 km. vízlevezető csatorna építésére és a Tarca völgyi hatalmas víztárolóra kiadott: 8.000.000 dollárt. Utak, hidak rendbehozatalára 900.000 dollárt. Vasúti műtárgyakra, erdőüzemi beruházásokra, iskolaépítésre kiadott: 12.000.000 dollárt.

A Kárpátaljába investált összesen: 25.000.000 dollárt.

Összesen tehát: 35.000.000 dollárt költött a visszacsatolt területekre 6 év alatt.” (Dr. Padányi Viktor, Nyugati Magyar-ság, 1953, január - februári száma.

Sokat emlegetett vád volt ellenünk, hogy közigazgatási téren is elnyomtuk nemzetiségeinket és a parlamentbe nem engedtünk megfelelő számú kisebbségi képviselőt.

Ezt a vádat megcáfolja maga az az egyszerű tény, hogy hazánkban évszázadokon át legalább annyi idegen származású hivatalnok működött, mint magyar. A felsőosztály és a főpapság nagy százaléka idegen eredetű volt, ugyancsak az volt a közös hadseregbeli tiszteké is. Ha tehát a felsorolt osztálybeliektől szenvedtek nemzetiségeink, úgy szenvedtek a magyar alsóosztálybeliek is.

Másik vád az, hogy a magyar választójogi törvény szerint nem juthatott annyi képviselőjük a magyar parlamentbe, mint amennyi számarányuknál fogva megillette volna őket. Kétségtelen, hogy a nyugati demokratikus fölfogás szerint — e téren elég hiba volt. Akik azonban e vádat a magyarság ellen Kovácsolták elfelejtették, hogy Magyarországon a magyar államszervezési módszert véve tekintetbe, nem voltak kisebbségi politikai autonómiák, mert mindenki az államnemzetbe, tehát a magyar nemzethez tartozott az egy horvát nép kivételével.

Hogy pedig a mindenkori kormányzópárt minél kevesebb nemzetiségi képviselőt óhajtott a parlamentbe, onnan eredt, hogy az állandóan növekvő nemzetiségi elszakadási törekvést nem akarta a parlamenti képviselettel is alátámasztani. A kormányzópárt egyébként — dinasztikus érdekből — az ellenzéki érzelmű magyar vidékeken sem járt el különbül, amikor úgy csökkentette a parlamentbe kerülő ellenzéki képviselők számát, hogy az olyan vidéken 20 - 25.000 választó kellett egy képviselő megválasztásához, míg a kormányhű vidéken elég volt 5 - 6000 is.

Minthogy a választójog alapja a vagyoni census volt, — amint az előrébb közölt vagyoni statisztikából kitűnik —, nemzetiségeink választójog tekintetében is előnyösebb helyzetben voltak mint a magyarok.

A felsorolt vádak csupán arra való törekvést jelentenek, hogy Magyarország fölbomlasztásának tényét igazolják a nemzetközi ítélőszék előtt.

Mind a létezett, mind a kitalált sérelmekre a vértanúhalált halt Szálasi Ferenc Hungarista Mozgalma pontot óhajtott tenni még a magyar nemzet jogainak csorbítása árán is, amikor nemzetiségeinket minden tekintetben egyenjogúsítani akarta egy birodalomban de azok elutasították a baráti kezet s csatlakozva

a pánszláv hódító törekvéshez, rombadöntötték a közön bízni

Milyen érvek szólnak a páratlanul álló jogtalan országhoz való bolás ellen?

A győző nagyhatalmak bosszújából és hibás történelmi és jogi ismeretből kifolyólag önállósághoz jutott magyarországi népeknek sem erkölcsi sem történelmi joguk nincs a magyar nemzetől elrabolt területek birtoklásához, minthogy:

1.] Valamennyien egy már teljesen kialakult államban települtek beolvadással számolva, nem pedig hódítókként vagy önálló államalapítás céljából.

2.] Helytelen volt és tudatlanságon alapult nemzetiségeink ama fölfogása, hogy önmagukat "kisebbségek"-nek nevezték. Nem kevesebb tudatlanságot árult el mindenkori támogatóik cselekedete is, amikor őket mint "kisebbségeket", — sőt elnyomott "kisebbségeket" — vették pártfogásukba. Nemzetközi jogi fölfogás szerint ugyanis, — amelyet Mello Franco és Rudesco tekintélyes nemzetközi tudós jogász is vall —, "Kisebbség csak az a néptöredék és kisebbségi jog csak azt a népet illeti meg, amelyet területtel együtt szakítanak el az anyaországtól."

Kisebbség ma az elszakított területeken élő magyarság, amelyet minden kisebbségi jog megilletne, ha igazság lenne a világon! . . .

3.] Nyelvük, kultúrájuk megmaradását a "felsőrétegeződésű" ázsiai magyar államszervezésnek és a magyar humanitásnak köszönhetik, amely háborítatlanul meghagyta a területére bevándorló vagy amerikai módszer szerint betelepített népek nyelvét. E népekből erőszakmentesen, folyamatosan, ún.: "napenkénti népszavazással" építette az államfönntartó nemzetet.

Ezt a humánus és természetes folyamatot csak a magyar nemzet idegen uralkodóháza bomlasztotta és akadályozta meg azzal, hogy — a magyarok gyöngítése céljából — a magyarországi nemzetiségeknek külön - külön is nemzeti jellegű önállóságot adományozott, ami ellenkezett a magyar államjogi fölfogással, hagyománnyal és érdekekkel s ahhoz a magyar nemzet sohasem járult hozzá.

Ezt a habsburgi politikát használta ki a nagyszláv törekvés és az ország felbomlasztása után a megtörtént eseményt jogszerűsítette a párisi béketárgyalásokon.

Az itt felsorolt érvelés a szlovákokra is éppúgy vonatkozik, mint a többi nemzetiségekre, mert az első szlovákat a magyar nemzet zömét alkotó avarok, azaz "előmagyarok" telepítették Magyarországra, akik a XIII-ik század végére már felszívódtak

a magyarságba vagy elvándoroltak onnan. A mai szlovákok ősei tehát épp olyan bevándorlók, mint a többi nemzetiségek.

Nemzetiségi kérdés tekintetében Magyarország éppen olyan, mint Amerika, Délamerika vagy Ausztrália!

Mi lenne például, ha az Amerikába bevándorolt és nagyobb tömbökben élő: szlávok, németek, olaszok vagy az ültetvényekre hajdan odatelepített és beolvaszthatatlan négerek vagy a szintén asszimilálhatatlan zsidók külön autonómiát követelnének saját nyelvhasználattal, kormányval az Egyesült Államoktól a "völkisch elmélet" alapján? Hozzájárulna Amerika kormánya és népe? . . .

A magyar nép hozzávetőleges vesztesége 1914 óta

Valamikor híressé vált és gúnytárgya volt Rákosi Viktor író "harmincmillió magyar nép" -ről szóló jóslata vagy álma. . .

Valóban álom volt, mert szaporulatunk sok millióval csökkent. Az alanti statisztikai adatok hozzávetőlegesen bemutatják veszteségeinket az első világháborútól a szándékos népirtás koráig; napjainkig.

Az első v.háborúban elpusztult	765.000	magyar
Az első kommunizmusban elp.	30.000	"
A második v.háborúban elp.	420.000	"
A második kommunizmusban kivégeztek	15.000	"-t.
— " — nem hivatalosan megölték	60.000	"-t.
— " — Szibériába hurcoltak	300.000	"-t.
1944 - 45 -ben nyugatra menekült	450.000	"
Az 1956 -os forradalomban meghalt	30.000	"
1956 -ban hivatalosan fölakasztottak	5.000	"-t.
Oroszországba deportáltak	40.000	ifjút
1956 -ban külföldre menekült	190.000	"

Összes veszteség: 2.305.000 magyar

A nemzetiségek által okozott veszteség

A nemzetiségek által okozott veszteség:

A szlovákok deportáltak	150.000	"-t.
— " — kiirtottak	150.000	"-t.
— " — elszlovákosítottak	320.000	"-t.
— " — a Szudéta - földre és Magyarországra telepítettek	170.000	"-t.
A szerbek legyilkoltak, elűldöztek	60.000	"-t.

Az oláhok jóvátételi munkára a Szovjetunióba küldtek, ó - Romániai kényszer-munkán elpusztítottak, elűldöztek és áttelepítettek mintegy	1.000.000	„t.
---	-----------	-----

Összes veszteség: 1.850.000 magyar

A kommunista magyarországi kormány művi vetéléssel 1956 -tól 1968 -ig elpusztított	2.200.000	„t.
--	-----------	-----

A szlovákiai adatok Mindszenty hercegprímás pásztorleveléből, a magyarországi adatok dr. Vágó Pál: Pekingnek ígaza van c. kéziratából, a háborús veszteségek Prof.dr. Málnási Ödön: A magyar nemzet őszinte története második kiadásából valók.

Ha a magyar népet csak a háborús veszteségek érik ha nem történt volna genocidium —, száma a természetes szaporulattal elérte volna a 15 - 16 milliót.

A népiértás hatása 1964 -ben oly nagyfokú volt, hogy a Központi Statisztikai Hivatal szerint a szaporulat csak 87.611 lélek volt, 13.033 -l kevesebb, mint a halottaké.

Az évtizede folyó népiértás tervszerű, hogy a magyarság helyét a szlávság foglalhassa el!

A magyarországi kommunista pártalkutóra az 1960. évi szabadságharc egyik megtorlásaként 1966 -ig 2.001.800 magyar gyilkosságot követtek el! "E merénylet Magyarország trónjára megcsonkításának mintegy betetőzéséül a magyar néperő megcsonkításával akarja a nemzetet mindenkorra elintézni" (Dr. Vágó Pál id. műve.

Beismerő nyilatkozatok

A magyar nemzetnek a nemzetiségekkel szemben minden időben tanúsított emberséges magatartását az emigrációban megalakult "Hűségmozgalom", a "Ruszin Szabadságmozgalom", valamint a "Szlovák Szabadságmozgalom" mint testvérek már okmányszerű nyilatkozatokkal bizonyítják. E mozgalmak tagjai hitet tettek a magyar testvériség mellett és bizonyítják a magyar nemzet mindenkor igazságos, törvényhezható kormányzását. De hasonlóképpen vélekednek a többi nemzetiségek is zánul gondolkodó fiai is. Itt, az emigrációban pedig nincs magyar hatósági kényszer! . . .

Magenheim János, a német Hűségmozgalom egyik vezetője írja a Magyar Országos Bizottság hivatalos értesítőjében

Az 1945. évi összeomlás után a cseh, román és szerb térségben bekövetkezett véres események: — az ártatlan emberek százezreinek legyilkolása vagy Szibériába való deportálása — olyan tragédia volt, amely minden időre intő példaul kell, hogy szolgáljon népünk és azok számára, akik a magyarsággal szembeállva, szakítottak az évszázados együttéléssel és a népi németiség jó részét egy szélsőséges politika önálló útjának követésére kényszerítették.

Az erdélyi szászok 800 éven át teljes polgári és kulturális szabadságban főntartott, virágzó kultúrája 1945 - ben megszűnt. Lélekszámukat mintegy 80 százalékkal csökkentették és a meghagyott 20-22 százalékot elrománosították, újabb politikai befolyás kialakítására életképtelenné tették.

A Szerbiához csatolt, volt magyarvidéki részekben élt, mintegy 200.000 népi németiség lélekszámát ugyancsak százezrek agyonéheztetésével, legyilkolásával mintegy 60.000 főre csökkentették s mint nemzetiséget megszüntették.

A cseh-szlovákiai németiség tragédiája és tökéletes felszámolása közismert. A világtörténelemben példátlanul álló emberüldözés és vagyonelkobzás lerántotta a leplet a cseh, román és szerb nemzetiségi politika igazi arculatáról és céljáról.

Amíg szükségük volt arra, hogy a népi németiség segítségével gyengíthessék a kisebbségbe jutott magyarságot, kedvezményeket adtak nekik, hogy elhitessék, miszerint náluk jobb dolguk van, mint a magyaroknál volt és így éket tudjanak verni közénk és a magyarok közé. A pravoszlávizmus igazi lényegét még Hitler és Göring se ismerte fel. Elhitték, hogy mindaz, amit nekünk adnak, "Németország naggyátétele" érdekében adják.

Az első alkalommal, hogy már nem volt ránk szükség, a magyarság után bennünket is fölszámoltak, még szörnyűbb és véresebb módon, mint a magyarokat.

A szovjet kollaborátor magyar politikusok — az oroszok ösztönzésére — a csonkaországi népi németiség mintegy 30-40 százalékát kiutasították.

Történeti igazságként meg kell állapítanunk, hogy a magyarországi kiutasításokat nem kísérte vad gyilkolási láz, sem táborokban való tömeges agyonéheztetés, mint más országokban történt, — hanem a lakosság részvétnyilvánítása mellett hajtották végre. Továbbá a vasfüggöny mögötti országok közül a magyar kormány volt az első, amely visszaadta népünk polgári jogait és utat nyitott a visszatérésnek. Ugyancsak a

magyar emigráció ítélte el elsőként a kiutasítást, amelyet alkotmányellenesnek nyilvánított és segítségünkre sietett.”

‘ A “Szlovák Hűségmozgalom” kiáltványa így hangzik:

“Mi, szlovákok ezer éven keresztül testvéri közösségben, békés jólétben éltünk együtt a magyarokkal. Ezer éven keresztül megőriztük szlovák anyanyelvünket. Senki se kívánta, hogy elhagyjuk őseink kultúráját. Ezalatt kultúránk, nemzeti vagyónk gyarapodott, a szlovákság fejlődhetett erkölcsi értékben és fiaink eljuthattak a legmagasabb állami és egyházi méltóságba is. Ki ne emlékeznék a nagynevű Csernok János és Serédi (Szapucsek) Jusztinianus hercegrímásokra, akik egyszerű szlovák szülők gyermekei voltak. Prohászka Ottokár székesfehérvári püspökre, akire valószínűleg boldoggá avatás vár s aki ugyancsak szlovák volt.

A magyar történelem még ma is sok szlovák származású ősünkről, mint a magyar nemzet nagyjairól hálával és tisztelettel emlékezik.

Népünk a szentistváni birodalomban ott létesített magának ipart, üzletet vagy vehetett birtokot, ahol akart. Boldogulásában senki meg nem akadályozta.

Ezzel szemben a csehek elvették tőlünk az évszázados szlovák birtokokat, leállították gyáraink egy részét és a magyar uralom alatt virágzó gazdaságot megnyomorították csak azért, hogy a cseh ipart fejleszthessék.

Nemzetközileg a szlovák föld ma is Magyarország szerves része és a magyarságtól függ, mikor és hogyan érvényesíti ezen jogát nemzetközi fórum előtt.

A szlovák népet félrevezették és előzetes megkérdezése nélkül önkényesen, hatalmi szóval elcsatoltak bennünket Magyarországtól.

A Kárpátok által övezett Duna-medence egy Istentől teremtetett földrajzi és gazdasági egység. A szlovák föld pedig annak szerves része. Magyarországtól való elcsatolása természetes rendet bontott meg, aminek kárát a szlovák nép érezte legjobban.

A Szlovák Hűségmozgalom célja visszaállítani Magyarországgal az ezeréves jó viszonyt.”

A “Kárpátaljai Ruszinok Szabadságmozgalma” vezetője, Pazuhanics-Páncélos Mihály írja a Ruszin Emlékiratban:

“Az 1918-tól 1939-ig terjedő idők, valamint az 1944-et követő gyászos események tanulságait levonva, a legteljesebb mér-

tékben bizalmatlanok vagyunk a cseh, ukrán és orosz politikával s azoknak vezetőivel szemben. Mivel tisztában vagyunk azzal, hogy Kárpátalja — különösképpen akkor, ha azt csakis a ruszin többségű vidékre korlátozzuk —, önmagában életképtelen volna, vissza óhajtunk térni a magyar állam keretébe, a Duna - medence természetes egységébe. Csakis így biztosítható népünk gazdasági érdekei, munkalehetősége és gazdasági színvonalának emelése. Kívánjuk ezt annál is inkább, mert az 1939. - 1944. évek közötti időszak alatt a magyar kormányzat és a magyar nép is bizonyosságot tett arról, hogy a ruszin népet kizsákmányolás helyett felkarolja s hogy számára — a magyarsággal való teljes egyenjogúsága mellett — mindazokat a különleges jogokat is biztosítani kívánja, amelyek lehetővé teszik a ruszin népi kultúra szabad fejlesztését, ápolását. Kívánjuk ezt ruszin népünk történeti hagyománya szellemében, az Ungvári Rutén Nemzeti Tanács határozott állásfoglalása szellemében.”

Nemzetiségeink egyes, tekintélyes szellemi irányítói nyilatkozataiból álljon itt néhány példa.

Hlinka páter szlovák nemzeti politikus mondotta:

“Te szlovák nemzetem! Ezer évig evezteél a magyar trikolór alatt. Hozzá kellett alkalmazkodnod a magyar nyelvhez, kultúrához, iskolához, — de azért volt kenyered a jóllakásig! Most idegen nyelvhez és kultúrához kell alkalmazkodnod —, de éhezve!”

A szerb Filipovics Kornél politikus írja a “L’espace danubien et le Federalizmus” című könyvében:

A szerbek a “Vajdaság”-ba érkezve, nyugati nevelést és kultúrát kaptak. Soha nem érhettek volna el ilyen magas műveltségi színvonalat, ha a régi Osztrák - Magyar Monarchiában az ő polgári és politikai jogaik, valamint egyéni helyzetük nem lett volna azonos a többi népekével. Lehetséges lett volna -e, hogy a vajdasági szerbek ilyen magas fejlődési fokot elérve, mégis rabszolgák lettek volna, akiket “fel kellett szabadítani”? A vajdasági szerbek, általában a Monarchiában élő összes délszlávok több szabadságot élveztek, mint új államukban, Jugoszláviában.”

Ez a szerb politikus és író pedig nem magyarbarát, mert a délvideki szerbek számára egy külön “vajdaság” megalkotásán fáradozik.

Egy hasonló beismerés a belgrádi parlamentben Boskovits Dudó független szerb demokratapárti képviselő szájából hangzott el:

“A vajdasági szerbségnek kedvezőbb volt a helyzete 1918 előtt Magyarországon, mint most 1925-ben Jugoszláviában.”

Prubicsevics Szvetozár szerb politikus, — aki egyik felbomlasztója volt Ausztria-Magyarországnak —, a következőket mondta a szerb bánásmódról:

A háború alatt — amikor Ausztria-Magyarország a létéért küzdött s amikor engem joggal tekintettek az árulók vezetőjének —, akkor sem bántak velem úgy, mint saját hazám kormányja, amelynek megalapozására életem legszebb éveit szenteltem.”

Egy bánsági német mondja:

“Gyalog, mezítláb mennék haza, ha lehetne, hogy levezeljem bűnömet, amelyet mint a Volksbund tagja követtem el a magyar nemzet ellen. . . Fiaiunk tanulhattak a magyar uralom alatt s lehettek: ügyvédek, papok, tanítók, tanárok, katonatisztek, állami tisztviselők, politikusok, miniszterek is. Egyforma adót fizettünk a magyarokkal. De a románok alatt mi 75 százalék adót fizettünk, míg a románok csak 25 százalékot. Aztán üldöztek bennünket, hogy kivándoroljunk. . .”

A beismert nyilatkozatok közül nem maradhat ki a románoké sem. (Lehet, hogy ma már szívesen letagadnák az alatt közölt nyilatkozatokat amelyeket sajtójukon keresztül tettek, amikor őszinték voltak.)

Az Universul című bukaresti lap 1911. évi augusztus 22. száma írja:

“A magyarországi román parasztok helyzete összehasonlíthatatlanul jobb, mint a romániai parasztoké; ott minden paraszt tud írni-olvasni és igen jó egészségügyi viszonyok között él. . .”

A Neamul Romanesce 1918. január 1. száma írja:

“Egy dolog megállapítható, az, hogy a románok Magyarországon gazdaságilag sokkal jobban állnak, mint a regátbeliek. A mi parasztságunk sokkal szegényebb, sokkal jobban megterhelt és sokkal képzetlenebb, mint a magyarországi román parasztság. . .”

Az Adeverul bukaresti lap 1912. évi decemberi száma írja:

“A magyarországi románok hatalmas tényezőt alkotnak, gazdaságilag és kultúra tekintetében állandóan fejlődnek. Az ott élő román parasztság szociális és gazdasági élete összehasonlíthatatlanul jobb, mint az óromániai parasztságé. . .”

“Erdélyben 1850 és 1900 között 309 magyar község vált románná!” (Táblázati kimutatás az 1906 évi bukaresti kiállítá-

son bemutatott világ-románság adatairól):

(Ruhr-vidéki Magyar Hírek, 1963. jan. száma.

Többször elismerték tehát, hogy jobban éltek, műveltebbek és gazdagabbak voltak mint az óromániaiak, ami a "magyarok elnyomásával" nem lehetett volna.

A 309 magyar község elrománosodása is egyik bizonyíték, egyben büszkeségük is az oláhok nagy szabadságára. Nekünk, magyaroknak azonban szégyenünk, hogy megtörténhetett!

A magyarsággal történt példátlanul álló jogtalan eljárásról maguk a cseh politikusok, az európai politika méregkeverői, a Duna - térség fölbomlasztói; Masaryk és Benes is beismerőleg nyilatkoztak az első világháborút követő időben. Nem lesz érdektelen hát a dokumentációs adatokhoz iktatni. . .

"... sohasem titkoltam, hogy a békeegyezmények és különösen Európa új fölosztásának műve nem minden részletében tökéletes. Bizonyos korrektúra részleteiről lehet tárgyalni. . ." (Masaryk Tamás cseh közt. elnök, 1927. okt. 28 -i nyilatkozata.

"Kisebb államterület kétségtelenül értékesebb lett volna. A magyarok mindig idegen testek lesznek az új államban. A magyar területek annexiója kedvezőtlené teszi a Magyarországhoz való viszonyunkat, ami pedig Cseh - Szlovákiára nézve gazdasági szempontból is nagy jelentőségű. Idejében jóvá kell tenni azt, ami egykor túlságosan jól sikerült. . . A tárgyalás folyamán a magyarlakta területekről való lemondás értékes kompenzációk tárgya lehet. Önkéntes revíziója egy tévesen megállapított helyzetnek." (Tusar volt bécsi cseh - szlovák nagykövet nyilatkozata dr. Medlinger szenátor előtt. Közölte a Prager Pageblatt, 1927. augusztus 3 -án és a Brünner Zeitung, 1927. aug. 5 -én.

"Nem is követeltem volna annyit jószántamból, de nekem is számolnom kellett a szélsőséges elemekkel" — mondta Benes, 1921. márc. 14. és 15. -én gróf Teleki Pál magyar miniszterelnöknek és Gratz Gusztáv külügyminiszternek. (Papers and documents II.

[Az idézetek a Kath. Magy. Vasárnapja, 1964. jan. 26 -i számából Sirchich Lászlótól valók.

Masarykot és Benest tehát a "szélsőséges erők" kényszerítették a Kárpát - medence szétzüllesztésére: a pánszláv és szabadkőműves mozgalmak. Annak szolgálatába a cseh vezetők becsapták saját népüket, a szlovákokat, a párisi békétárgyalásra kiküldött politikusokat s az egész világot.

"A túlnyomóan magyarlakta területek visszaadásáról igenis lehet tárgyalni, de természetesen megfelelő feltételek mel-

lett.” — Mondta Masaryk, Pályi Ede magyar meghatalmazott
nak Prágában, 1919. április 7. -én.

De hol vagyunk már a cseh - szlovákok e hajlandóságától,
amikor kijelentik a szlovákok, hogy “mindennek így kell marad
nia, különben újra fölfordul a rend a Duna táján.” Mily meghi
re jutott már a kommunista pánszlávizmus Európában és az a
gész viágon! Újra rendezés nélkül nemcsak, hogy nem áll hely
re a rend Európában, hanem a nyugati népeket is elnyeli a szláv
tenger. . .

A vezetés kérdése

“Wilson elnök az első párisi béketárgyalásokról visszatér
ve, a partraszálláskor így nyilatkozott Amerikában: “Ha nem
jól sáfárcodtunk azokkal a hatalmi eszközökkel, amelyekkel az
emberiség felruházott bennünket, mi leszünk a világtörténelem
legnagyobb gonosztevői.” — Berzy József: Európa Felszabadítása.

A Kárpát-medencei népek ma még külön úton járnak; nem
érkeztek el a békés együttélés gondolatának ahhoz a fokáig, a
mely a jövő elrendezése céljából a szomszédaival való komoly
tárgyalásra készítetné. Mert a magyarság kivételével mindegyik
mögött ott áll valamelyik rokon nagyhatalom mint támogató és
politikai méregkeverő, továbbá, mert a szabadkőművesség poli
tikája a szlávság uralmát segítette elő a Duna - medencében is.
Itt -ott elhangzanak ugyan az együttélésre vonatkozó javasla
tok, de mindegyik a másiktól félti az elsőség jogát és a hatalmat
és egyik sem mentes az önzéstől. E téren is inkább a magyar e
migráció jár elől a kezdeményezéssel, mintha a többi nemzeti
ségnek nem éppen olyan fontos volna a békés élet. Sajnos, hogy
nemzetiségeink e magatartása a jogtalan úton szerzett területek
birtokában és egyre növekvő hatalmuk tudatában az idő múlásá
val csak fokozódik.

A magyar nemzetnek — központi elhelyezkedésénél fogva
— a Magyarország peremén élő népekkel szembeni előnye vitat
hatatlan. Lélekszáma is — a genocydiumok ellenére — megköze
líti Magyarország összlakosságának felét. Ha pedig beszámítjuk
a határokon túlra üzött magyarok számát, talán meg is haladja
az összlakosság ötven százalékát. Ennek tudatában s a történel
mi jogfolytonosságot és a vezetői kipróbáltságot figyelembe vé
ve hangoztatták mindig és hangoztatják ma is a magyarok, hogy
az egyesített nemzetiségek legfelsőbb irányítása őket illeti meg.
Ha nemzetiségeink tárgyilagosan ítélnék meg ezt a kérdést, ha
nem volnának eltelve minden más fajon átgázoló, nagyzó hu

talmi vággyal, be kellene látniok, hogy a magyaroknak igazuk van, Mert a vezetés kérdése a jövőben mindig súlyos vitát, belső egyenetlenkedést, talán véres összecsapást is előidézhethet. . .

Az utódállamok népei mind magának követeli a vezetést már most és arra a jövőben is mindig törekedni fog. Hiszen néhány éve jelent meg Antonescu oláh generális könyve, amelyben arról elmélkedik, hogy: "Nagyrománia határának a Tisza folyónál kell lennie." Mi más ez, mint nagyhatalmi törekvés a magyar nemzet kárára. Ismeretes az is, hogy a szlovákok a Duna - Táttra — Morva — Ung közötti területet teljesen birtokolni akarják, vagyis a Dunát megtenni alsó határuknak. A szerbek törekvése sem kisebb, hiszen ők az egész Nagy - Magyarországot birtokolni szeretnék!

A nagyhatalmi ábránd tehát mindegyikben él!

A Kárpát - medencei népek szövetsége legfőbb vezetésének kérdésében Veres Péter szocialista írónk is úgy vélekedik Parasztsors - magyar sors c. könyvében, hogy: "A magyarság nem marhatja ki maga közül az idegeneket de a szellemi és politikai vezetést nem engedheti át senkinek, mert az új rendért folyó küzdelem faji síkra kerül."

Hasonlóan vélekedett már az első világháború előtt több nagy francia politikus.

"Közép - Európa ellenállhatatlan törvénye arra int, hogy e tájon abban a nemzetiségi földaraboltságban, amelyben természetlől fogva van, nem szervezkedhetik másképpen, mint a nemzetiségek valamelyik csoportjának elsőbbsége alapján." (Jaques Bainville: Les consequences politiques da la Paix." Nyugati Magyar-ság, 1953. febr. szám.

Hasonlóan vélekedik Rene Johanne francia bölcselő is: "Középeurópa mindenképpen más szervezési alapeszmét igényel, mint a nemzetiségi elv. A történelem nem szűnik meg e lényeges mozzanatra felhívni figyelmünket." (Nyugati M., ugyanott.

E kérdés mélyére hatolva, Flandin francia miniszterelnök már arra a határozott véleményre jut, hogy:

"Kár is volt a nemzetiségeknek 1919-ben teljes függetlenséget adni, mert a politikai önkormányzat kétségtelenül elég lett volna a monarchiabeli népek hő vágyának kielégítésére. Dehát — fűzi tovább — e tekintetben a szerződések mégis teljes függetlenséget adtak nekik, ellentmondva így a földrajznak és politikai közgazdaságtannak." (Nyugati M., id. száma.

Elysee Reclu mondja:

"La Hongrie est la plus parfaite unite géographique du

monde.” “Magyarország rendkívüli előnye, hogy szoros értelemben vett földrajzi egység. A magyar királyság földrajzi szempontból Európa egyik legösszefüggőbb területe. Bármint alakuljon is a közép-európai államok sorsa, bizonyos, hogy a magyarság mindig a legjelentékenyebb szerepet fogja játszani a Kárpátok által körülvett óriási arénában. A magyar állam területén a magyar faj a legkiválóbb. .”

Payot mondja:

“Magyarország csodálatra méltó földrajzi egység, amelynek egyes részei összhangzatosan egymásra utaltak és nem szakíthatók el az egész sérelme nélkül. . . Magyarország zárt egész és annak egyes részei — ha még az országot feldarabolnák is —, idővel önmaguktól csatlakoznának vissza a csonka törzshöz.” (Amerikai Kath. Vasárnap, 1959. május 13. száma.

“Ha a természet rendje szerint minden földrajzi egységnek egyetlen politikai - közigazgatási egység felel meg, akkor a Duna mentén is csak egyetlen állameszmének van helye. Következésképpen: Ha ezt a területet oktalán emberi kéz mégis szétbontja, rajta több államot alkot, az ellen az erőszak ellen a természet küzd, a helyzet tehát tartós nem lehet.” (dr. Baráth: Nyugati Magyarság, 1953. februári száma.

Kossuth Lajos, aki gróf Apponyi Alberttel és dr. Súlyom Ferkete Ferencel — és másokkal — az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület alapító — később tiszteleti — tagja, Turinból 1888 június 10.-i kelettel írta az EMKE 1888 aug. 20.-i közgyűlésére: “Magyarországot Magyarországnak írta be a nemzetek aranykönyvébe a történelem. Mint ilyen, lett többféle nemzetiségek közös hazájává. A haza, amelynek fiai, magyar haza. A nemzet, melynek mindannyian tagjai, Magyar Nemzet. Öröködjék a magyar hazafiság a Magyar Nemzet ez egysége a Magyar Haza e történelmi jelvénye felett, mely fennmaradásának feltétele.” — Kossuth Lajos s.k.

Az idézett tekintélyes tudósok, politikusok, írók valamennyie egyetért abban, hogy Magyarország feldarabolhatatlan egység, valamint, hogy a vezetés csak egy nép kezében lehetséges. Arra pedig legrátermettebb, legkipróbáltabb — mint Elysee Reclu is mondja: — a magyar. De annak van a legnagyobb történelmi joga is rá.

Az első világháború óta tervszerűen írtott és gyengített magyarság újra megerősítése nemcsak erkölcs szerint igazságos, hanem az ott lakó népek szempontjából is fontos, mert csak

úgy lesz képes a többi nép közötti egyensúlyt fenntartani, a széthúzó erőket összefogni. Különösen fontos az háború esetén.

A legfelső vezetésnek a magyar nemzet kezébe helyezése nem befolyásolná a többi nemzetiség autonómiáját.

Dr. Baráth Tibor a következő megoldást ajánlja "Dunai Doktrina"-jában:

"A dunai tájat a földrajz, történelem és a dunai népek lelkiségének állandói szerint kell újjáépíteni, vagyis olyan elsőrendű tényezők alapján, amelyek minden állam legszilárdabb tartóoszlopai.

A dunavidéki nemzeti szuverenitásokat egybe kell olvasztani, hogy akként az új állam tartósságát és szilárdságát biztosíthassuk, viszont a közösség minden népének a legteljesebb szabadságot kell adni, hogy saját belső ügyét önállóan intézhesse." (Nyugati Magyarság, 1951 júniusi száma.

E gondolattal megegyező a dr. Vágó Pál által szerkesztett és az "Európai Nemzeti Erők" negyedik kongresszusához 1954-ben benyújtott javaslat is, amely az 1910. évi területi és jogi állapotok visszaállítását követeli minden "nem európaidegen" nép számára.

Hozzáfűzi, hogy "Az elrendezés el nem hanyagolható követelménye a vagyoni kártérítés, az elkobzott javak visszaadása, az új tulajdonosok csupán az igazolhatóan saját munkájukból származó értéknövekményre tarthatnak kártérítési igényt." (Magyar Nemzeti Ifjúság, 1954. 12. száma.

Hozzá tehetjük még, hogy szükséges azoknak, valamint le származottaiknak előbbi házájukba visszatelepítése, akiket az első világháború óta az utódállamok kormányai nagyszabású telepítéspolitikája helyezett a kiűldözött magyarok helyére.

A harmadik út

Bibó István, az 1956 nov. 3-i koalíciós kormány államminisztere, az 1956 nov. 4-i orosz roham kezdetén a parlamentben történelmi nyilatkozatot írt, amelyet reggel 9 órakor az Egyesült Államok követségi titkárának telefonon lediktált.

A "Nyilatkozat" a forradalom szelleméhez hű magatartás meghatározása. Az Irodalmi Újság 1957 nov. 15-i számában Krassó Miklós elemzése: "Bibó I. munkája pontosan az volt, ami Magyarországon hiányzott; egymaga fejezte ki igazán politikai módon azt, ami a magyar kultúra uralkodó szemlélete volt, de ami csak később, októberi forradalmunkban érett poli-

tikai erővé. . . Mint Bibó I. írta: "semmi sem könnyebb, mint valamilyen rangsor nevében rendet, jogot és biztonságot teremteni; ez azonban a mozdulatlanúság rendje, joga és biztonsága, nem a szabadságé. Megtalálni a szabadság rendjét, jogait és biztonságát, a szabadságét, mely nem alázas és tekintélytisztelő, hanem zajos, mozgalmas és követelő, ez a demokrácia továbbépítésének az igazi munkája." . . . magyarországi formája csak miniatűr másolata volt a világviszonylatban végbemenőnek, "a két tábor harcának". Az "első" és a "második" út Magyarországot az egyik vagy a másik tábor függvényévé akarta tenni. Bibó egyszerre óvott mindkét úttól. . . "Nehogy utólag jöjjünk rá, — írta — hogy egy meg nem becsült boldog állapotot hagytunk el: az el nem játszott lehetőségek állapotát." . . . Révai József (Kahána Mózes. Szerk.) Bibót nem azért vetette el, mert nem tartotta igazán baloldalinak, hanem ellenkezőleg, azért, mert látta, hogy baloldalisága túlon túl igazi. . . minden adottság megvolt demokratikus-szocialista fejlődésre, de éppen ez volt az, amiről Sztalin úgy vélte, hogy minden más fejlődésnél jobban veszélyezteti a sztalinizmust.

Bibó I. emlékirata előrelép a magyar forradalom világtörténelmi perspektívájáig, amely a nemzetközi status quo átalakítására tör; szembeszegül azzal, hogy az emberiséget érdekszférákká osszák és felülről igyekezzenek "megváltani" a nagyhatalmi politikusok. Magyarország egymaga vállalkozott a status quo megmozdítására és vállalkozása a világ mozdulatlanúságán feneklett meg. 1956 október 23.-ának főjelszava (Minden ország katonája — Menjen saját hazájába) nemzetközi feladatot fejez ki.

Bibó I. neve ama nagy magyar realisták névsorába kívánczik, akik gondolkodásukban ösztönszerűen Bocskay mondatát követték: "Sem az dialektikához, sem az retorikához nem tudunk, a dolgok önmagát nézzük, csak azt, mi nemzetünk javát és magunk megmaradását, azonkívül a szók és rábeszélések minálunk semmit nem fognak."

Magyarország helyzete és a világhelyzet

1957 szeptember 8-án a bécsi "Die Presse" című napilapban német nyelven jelent meg Bibó István alanti — a börtönben készített és egy ázsiai diplomata által Bécsbe vitt — tanulmánya a magyarországi helyzetről, annak jelentőségéről s a megoldás szükségességéről.

Botránya a magyar helyzet a nyugati világnak

Idestova tíz éve tartja ez országok lakóit reménységgel, hogy előbb-utóbb valamiféle magukválasztotta más kormányformához kell eljutniok. Azt nem ígérte nekik, hogy atomháborút fog indítani érettük, sem arra nem hívta fel őket, hogy esztele-nül fegyvert fogjanak. De azt magukba foglalták ezek a bizta-tások, hogy ha egyszer a világpolitikai helyzet és e népek komoly fellépése ezt lehetővé teszi, akkor a nyugati világ teljes gazda-sági, politikai és erkölcsi súlyát beveti annak érdekében, hogy e népek ügye szőnyegre kerüljön és számukra kielégítően meg-oldódjék. A magyar forradalom megteremtette egy ilyen tár-gyú világpolitikai alku minden feltételét és jogcímét.

Kitörhet még Kelet-Európában ennél nagyobb felkelés, több fegyverrel, harcossal és áldozattal, de aligha van annak valószí-núsége, hogy a világpolitika napirendjére való tűzésnek ilyen hi-bátlan jogi, politikai és erkölcsi jogcímeit produkálja még egy-szer egy ország: hogy elsöpri a gyűlölt, elnyomó és bürokratikus diktatúrát, törvényesen uralomra juttat egy meggyőződéses kommunistát, aki számotvetve a kommunista párt magyarorszá-gi erkölcsi és politikai hitelvesztésével, elfogadja a többpárt-rendszeren alapuló parlamentáris demokráciát és bejelenti, hogy országa a katonai tömbökön kívül akar elhelyezkedni. Mi kell, ha ez nem volt elég, hogy összekényszerítsen egy olyan világha-talmi konferenciát, mely a Szovjetuniónak nyújtott kielégítő garanciák mellett kialakítja Magyarország függetlenségét és sza-badságát?

A magyar forradalomnak s leverésének legsúlyosabb követ-kezménye a Nyugat számára az, hogy tíz évi elvi és erkölcsi szempontokra hivatkozó politika és propaganda jutott arra a pontra, hogy kétségessé vált nemcsak az értelme és a kilátásos-sága, hanem sokak szemében talán a becsületessége is.

A nyugati világ demokráciája és kapitalizmusa mai, sok-szorosan megfoldszott formájában sem képes az erkölcsi elég-telenségnek azt az érzését megszüntetni, melyet az emberek nagy százalékában újra meg újra kivált.

A kapitalizmus a maga intézményeivel nemcsak hogy konzerválja a társadalmi birtokállományt, hanem új lehetőségeket nyit a nagyvagyonképződés amaz ősi formái számára, melyek messze a kapitalizmus, a szabad vállalkozás és a jogállam létre-jövedele előtt, évezredek óta ismeretesek: a jogi formákba bur-

kolt erőszak, az államhatalommal való visszaélés, közvagyon vagy közösségi vagyon kisajátítása, államhatalmi koncessziók, korrupció és politikai intrika.

A világbéke centrális kérdése ebben a pillanatban a nyugati világ és a Szovjetunió közötti feszültség és a hatalmi pozícióknak az a rendszere, melyet a két fél egymástól való félelmében egymással szemben kiépített s melyhez görcsösen ragaszkodik. A Szovjetunió e pillanatban főleg azért húzódik minden esetleges pozíciófeladástól, mert attól tart, hogy a népi demokratikus kormányok, magukra hagyva, nem tudnának megküzdeni a tíz évi sztálini politikai gyakorlat folytán létrejött súlyos népszerűtlenségükkel s egyiknek a sorsára hagyása láncreakcióként hatna ki a többinek a helyzetére.

A kompromisszum lehetősége azt jelenti, hogy Magyarországon a nyugati világ és a Szovjetunió közös garanciája mellett létre tud jönni egy olyan politikai és társadalmi berendezkedés, mely egyiküknek sem szíve szerint való, de itt az egyedüli kivezető utat jelenti. Ha valóban bele mernek vágni ebbe a kísérletbe, akkor nem is sokára ki fog derülni, hogy nemhogy nem veszélyes, de igen tanulságos a többi függő kérdés számára is és a közeledésnek olyan eddig rejtett lehetőségeit fogja napvilágra hozni, melyeknek a teljes kiéleződés jelenlegi állapotában reménytelenül kihasználatlanul és észrevétlenül kell maradniuk.

Ha annyi áldozatból, jó erőfeszítésből és olyan világos elhatározásból mégsem tudott a magyar kísérlet megszületni, ha a Szovjetuniónak érdemes volt ezt az egypárturalom és a szovjet katonai jelenlét számára teljesen reménytelenné vált országot katonai erejének teljes bevetésével az elhagyott útra visszatéríteni, ha az indiai közvetítést követő kísérletének is csődöt kellett mondania, — akkor teljes félelmetességében áll előttünk az a következtetés, hogy a harmadik út lehetetlen és nemcsak a világ hatalmainak, de a világ erkölcsi öntudatának két táborra hasadása, a teljes polarizálódás szükségszerű és elkerülhetetlen.

Lehetséges békés egymásmellett élés a legkülönbözőbb politikai, társadalmi és gazdasági rendszerek között, de nem lehetséges olyan partnerek között, akik nem hisznek bizonyos közös erkölcsi alapelvekben.

Nem azért, mintha a magyar ügy miatt kellene okvetlenül világháborúnak kitörnie, hanem azért, mert ha igaz, hogy

a magyar helyzet orvosolhatatlan, akkor organikus akadályai vannak annak, hogy a világ hatalmai közös nyelvet beszéljenek és azon egymást megértsék, s ez ellen az a pusztá értelmi fölismerés, hogy az atomháború örültség és öngyilkosság, nem nyújt elegendő védelmet.

A harmadik út erőinek azt kell tudniok, hogy nemcsak jóvendő világpolitikai súlyuk és szavuk múlik azon, hogy közvetítő szerepük fennmarad és sikerrel jár-e, de egész népüket érinti az, hogy a polarizálódás jelenleg kiéleződött folyamata megáll és megfordul-e.

A magyar népnek pedig, mely e pillanatban e történelmi szerep minden dicsőségét és minden súlyát hordozza, az a dolga, hogy akár annak az árán is, hogy életét hosszabb, vagy rövidebb időre merőben vegetatív szintre szállítja le, továbbra is utasítson vissza minden együttműködést azzal, ami hazugság és erőszak. Az nem feladata, hogy új felkelést kezdjen és új visszatorlást provokáljon ki. De feladata, hogy minden rágalommal, feledéssel és elszürküléssel szemben tisztán őrizze meg a maga forradalmának a zászlaját, mely az emberiség szabadabb jövőjének a zászlaja is.

A magyarság úgy építheti meg a maga győzelmes történelmi humanizmussát: ha idegenül áll mind a két táborral szemben. Az új magyar honfoglalás, mely megvalósítja a magyarság nagy emberi forradalmát a munka egyetemes jogrendjével, csak úgy lehet, ha a magyarság, az ország összes fizikai és pszihikai adottságaira építi meg a maga új életrendszerét.

A zsidó kapitalizmus és a proletáriátust a maga janicsárhadseregévé szervezett "forradalmi" "baloldali" zsidóság egyenlő iramban halad előre. Ez a kapitalizmus mindent megtesz, hogy legyen proletáriátus és az nagyon proletár lelkületű legyen. Viszont: ha a baloldali zsidóság valahol valami miatt bajba kerül, ez a kapitalizmus a maga roppant anyagi kényszereivel s már világhatalmi eszközeivel rögtön segítségére siet. A "baloldali" elem pedig úgy szervezi, úgy sugdossa és zajongja a maga forradalmát, hogy az a lehető legkevésbé fájjon a zsidó kapitalizmus fejének. És elvonja a figyelmet a zsidó kapitalizmus tényeitől azaz, hogy a "feudalizmus", a "kierikalizmus", a "militarizmus", a "nacionalista kizsákmányolás" egyedüli bűnének hirdeti azt, amiben tényleg ezek is bűnösök, de ami mégis 75 százalékban a zsidó kapitalizmus bűne. A két szárnyat összeköti a "liberális", "demokrata"; "radikális"; "szabadgondolkodó"; "szabadkőmű-

ves”; “emberijogligás” stb. középfront, mely fáradhatatlan szervezéssel, minden mozzanatában egységes uralkodó sajtójával, szűnhetlen propagandájával a bármily helyzetben alkalmas fedezés szolid erejét jelenti mindkét szárny számára.

Mit kell tenni, mit kell tenni, oh, mit kell tenni? Hirdetni kell az új hitet, titkon és harsányan, otthon és a nyilvánosság terén. Hirdetni kell az élet végső parancsát, az egyetlen választ a halál ijesztéseire: hirdetni kell a magyarság mindenekfölött álló vallását, a magyar életakarat egyetemes egységét. A családban, iskolában, a felekezetekben, hivatalokban, műhelyekben, a szerkesztőségekben és mindenütt: az új magyar hit hívői: titkos összebújásokban vagy nyílt, hitvalló s ha kell erőszakos fellépésben hirdessék, szervezzék az új magyar honfoglalás hitét! Hogy minden magyar életakaratban ott mozdítson minden magyar életakarat, hogy minden magyar védelem legyen és segítség minden magyar számára. Hogy magyar a magyarnak szerezzon becsülést, hírnevet, szeretetet, magyart juttasson levegőhöz, falathoz, álláshoz, befolyáshoz, hogy az élet minden mozzanatában ennek a nagy Egységnek, ennek az igazságtevő új hitnek parancsait teljesítse! Hogy minden látás, vélemény, nézet és pártkülönbségen át: összefogó kéz, egymásnak vetett váll, szétörhetetlen védő szolidaritás legyen az, hogy: magyar! — Szabó Dezső.

Nyugat dédelgetett Masaryk Tamása bántatlanul leírhatta: “Az antiszemitizmus Szlovákiában jogos. . . a népet meg kell szabadítani az alkoholtól és zsidó tőkétől. . . nemzeti papok kellenek . . . a templomoknak antiszemitáknak kell lenniök” stb., stb. Hogy a magyarokkal nem békélnek meg a zsidók, fő oka, hogy: nem tűrik a szumir eredetű magyarságnak, — de más népeknek sem —, a zsidókénál sokkal régebbi történelmi múltját. Meg kell tehát e népet semmisíteni, hogy ők, a zsidók maradjanak a “világ legrégibb kultúrnépe.” Mert főként a magyar nép tudja — nyelve és múltja alapján — igazolni, hogy; a zsidó nép, valamint nyelve és kultúrája csak “tegnapi eredetű” a magyar népéhez, és több más népéhez képest.

A Jewish Press 1967 júl. 14. - 20. száma 3. -ik oldalán olvashatjuk a próféciát melyben a Messiás eljövetele előtti háborút Gog és Magog ellen (“the enemies of G-d”) vívják.

De mi lesz ha a világ népei rájönnek, hogy a keresztény egyházak hamisan tanították a zsidóság “legrégibb múltját és Isten általi kiválasztottság” -át?!

Zárószó

E történeti adatgyűjtemény arra törekszik, hogy lehetőleg tárgyilagosan mutassa be nemzetiségeink magyarországi betelepülését és szereplését, hogy a felsorakoztatott történeti adatok megkönnyítsék a sokszor vitatott "elsőbbségi jog" megállapítását. Ugyancsak hűen bemutatja a zsidó, a pánszláv és pángermán veszedelmet, a keleti egyház hódítását amely nemcsak a magyarságot, hanem a többi nemzetiséget is veszélyezteti. Megállapítható az is, hogy a kívülről hazánkba áramlott titkos és nyílt politikai törekvések miként használták föl nemzetiségeinket saját hatalmi céljaik érdekében.

Az olvasóban fölmerül a gondolat: Miért kell ezeket a múltból előhozni? Miért kell a politikai tüzet szítani most, amikor talán a megegyezés napja közeledt?

Voltak politikai cikkírók, akik az emigráció korszaka elején az ellenkező végletbe esve, nem éppen tárgyilagosan bírálgatták a magyarság múltbeli mulasztását. De akkor még a nemzetiségek által végrehajtott kegyetlenkedések kevésbé voltak ismeretesek és hihetetlennek is tartották azokat.

E mű nem a végletekből készült, hanem mindenütt törekedett a tárgyilagosságra. Azért is van benne annyi sok eredeti idézet. Számtalan atrocitást meg sem említ. A feltárt és majd odahaza feltárandó újkori kegyetlenkedések adatai teljessé teszik a magyarság kiirtását célzó törekvés képét; nemzetiségeink végső célját.

Nincsenek említve a magyarság olyan jellembeli hibái sem, amelyek megkönnyítették nemzetiségeink győzelmét. Ilyen hiba, hogy mindenkiben becsületes embert lát, mindenkinek hisz, többet fáj a feje a más, mint a maga bajáért. Azért is bocsánatot kér, amit jóformán el sem követett. Ostorozza magában azt a hibát is ami nincs, vagy ami másokban nagyobb mértékben megvan. Akkor él igazán ha harcolhat de a jó békeévekben könnyen elfelejti nemzeti kötelességeit. Amikor nem a vérmezőkön jár, gyakran túlzott szerénységből kevesebbre értékeli önmagát másoknál. Engedi, hogy annyi rosszat mondjanak öreá, aki pedig mindeniknél jobb, nemesebb.

"Mi, magyarok idehaza csak félig-meddig merünk magyarok lenni. Mint a szemérmetes szegények, akik valaha jobb napokat láttak, szégyenkezve érezzük magunkat magyarnak. Hiszen ez nem csoda. Nem szívesen emlékezünk a magyarság ragyogó történeti korszakára, amelyhez képest mai állapotunk

szinte nyomorúságosnak tűnik fel s ha összemérjük korunkat az Árpádok, Anjuk, Hunyadiak vagy akár a Kossuthok korával, lelkünk tudattalan mélyében riadalom támad s hajlandók vagyunk magunkat gyengébbeknek, kisebbeknek érezni valóságos gyengeségünkönél és kicsinységünkönél is.” (Kodolányi János)

E könyv fő célja, hogy Magyarországon minden nemzetiség lássa meg, mit nem lett volna szabad tennie s mit kell a jövőben elkerülnie, hogy a Kárpát-medencében békés fejlődés virágozhassék. Hasonló célja még, hogy a magyarság öngyilkospolitikáját megszüntesse mert azzal csak az 'önelnyelés' művészetét gyakorolja, amelyről Szabó Dezső: Végzet című művében igen ráillőn írja: "Bizonyára a trójai faló kedves és még egyszerű találománya már sokágú művészetté lett. Ma már annyi foggal és olyan alaposan szét lehet rágni egy vigyázatlan népet, hogy maga rakja meg a tüzet amelyen megsül, maga rendez sülési toborzókat fiai között, maga darabolja s tűzdeli föl magát a villára, amelyet maga dug bele az elnyelő szájába."

Tragédiánkról köteteket írhatnak, de ez az adatgyűjtemény is elegendő ahhoz, hogy tisztán lássuk, honnan eredt elszegényedésünk, erkölcsi és biológiai értékeink pusztulása; honnan leselkedik ránk a jövőben is a halálos veszedelem.

1968 ban már több magyar történétíró és politikus a teljes szociálizmuson és népi önrendelkezési jogon épült szövetségi államformát vagy federációt ajánlja megoldásnak. Ez a megoldás — ha a magyar lélek a magyar humanista szellem hatná át mindegyik Kárpát-medencei nép lelkét s nem a féktelen sovinizmus —, eszményi megoldási mód is lenne. Azonban a volt kisebbségekből alakult nemzetek szíve nem mentes az alaptalan magyargyűlölettől. Továbbá, — mint Veres Péter véleményében áll; — megindul a hatalmi versengés ami zavart, nyugtalan állapotot és később háborút fog előidézni. A versengés amikor nem egymás ellen, — a magyarok ellen fog történni.

Ez a megoldás tehát a magyarok részéről csak úgy fogadható el, ha az első világháború előtti magyar néprajzi területek visszakerülnek a közponi országhoz és a székhelyek régi vármegei beosztása helyreáll, az elüldözött magyarok és utódaik visszatérnek szülőföldjükre, és a magyar nemzet teljes kártérítést kap az utódállamoktól.

A történelmi szolidaritások humanista iránya arra az új kort teremtő forradalmi tisztaságra teljesítse ideológiáját egész táborában, ami nélkül egészséges fejlődés és győzelem el sem képzelhető. Ez az irány: a történelmi humanizmus iránya!

MÁSODIK RÉSZ

PÁLFI KÁROLY

A Magyar Nemzet Östörténete és a zsidóság

EREDETI KIADÁS BUDAPESTEN
A MÁTÉ ERNŐ NYOMDÁBAN
1933 - BAN

Az emigrációban kiadta Szatmári István
Garfield, N. J., USA. P.O. BOX "H"
1969

Felelős szerkesztő: SZÖLLÖSY SAID

Ezt a művet Pálfi Károly protestáns pap írta, aki ezenkívül — mint volt tábori főpap — megírta az első világháborúban szerzett tapasztalait is. Pálfi műveit odahaza megsemmisítette az ellenség. „A magyar nemzet őstörténete és a zsidóság” című művéből odahaza aligha maradt egy példány is. Az emigrációban is talán csak egyetlenegy példány létezik. Kiadása ezért nagyfontosságú.

Amióta a világ fönnáll, senki sem írta meg olyan részletesen és szigorú kritikával a zsidóság eredetét, erkölcsét, hitét, mint e mű szerzője, Pálfi Károly.

Pálfi Károly kitűnően ismerte az ótestamentumot, a talmudot és más zsidó szentkönyvet, úgyszintén bírta a zsidó és arab nyelvet. Bele tudott mélyedni az ótestamentum misztikussággal teleszótt útvesztőjébe, amelynek adataiból észszerű következtetésekkel rajzolta meg azt, amelyet a zsidóság az emberiségnek jelent. Kimutatja, hogyan született meg az egyiptomi szabadkőműves klerikalizmusból a zsidó klerikalizmus és abból a keresztény. És kimutatja a szoros rokonságot, az összefüggést a szabadkőműves zsidó klerikalizmus és keresztény klerikalizmus között.

„Jézus megfeszítése óta a zsidóság csak a kereszt árnyékában virul, ellenben a keresztény emberiség között képtelen gyökeret verni vagy nagyobb hatalomra szert tenni.” — Pálfi K.

A szabadkőművességből kifejlődött zsidó és keresztény klerikalizmus kétezer év óta folytatja munkáját a civilizált emberiség között, és a zsidóság — ellentétben Pálfi felfogásával —, ma már a keresztény emberiség között is óriási hatalomra tett szert. E művet a világ valamennyi kultúrnépe nyelvére le kellene fordítani, és tanítani, hogy a tényanyag megismerése alapján védekezni tudjanak ellene, mert már odáig jutott az aknamunka, hogy befejeződéséhez csak az „Amen” hiányzik.

Németország, 1968 október.

Szöllősy S. Said

Az árják

Kr. e. mintegy tízezer esztendővel a mai Perzsia, Afganisztán és Beludzsisztán területén élt egy nép, amelyet ma árjának — vagy országa Irán nevééről — iráninak nevezünk. E nagy földrészen a lakosság sokezer évig egyhelyben lakott, aminek következtében teljesen a meglevő természeti viszonyokhoz alkalmazkodott. Irán nem alkot sem földrajzi, sem éghajlati egységet, hanem számos — egymástól elkülönülő —, hegységből, lápályából, tóvidékből és lefolyástalan medencéből áll. Ez szükségképpen hozta magával, hogy az egyes vidékek lakói — mivel egymással nehezen érintkezhetek —, nyelvben eltávolodjanak egymástól; vagyis az eredetileg kétségtől azonos nyelvük számos nyelvjárássá, idővel több külön nyelvvé alakuljon.

Mivel pedig e nagy birodalom legtöbb pontjától az államfő székvárosa messze esett, különösen a széleken, — mint Jób könyvében olvassuk —, az egyes községek ki voltak téve a szomszéd népek rablótámadásainak, amelyek ellen a megtámadottak csak saját erejükkel védekezhetek. Így módon bizonyos helyi hazafiság (lokálpatriotizmus) fejlődött ki bennük, amelyet még növelt és az államhűség hátrányára túlfejlesztett az a tény, hogy az uralkodók az udvartartás és hadviselés céljából adót vetettek az egész birodalomra anélkül, hogy a polgárság nagy része annak valamely hasznát látta vagy érezte volna.

Az árja nép tehát az apró földrajzi tagozódás és az államhatalom messzesége — sokszor lazasága — következtében már igen korán helységekben és törzsekben szervezkedett. A határvillongások és egyéb érdekellentétek miatt pedig nemcsak az állammal, hanem fajtestvéreivel is sokszor hadilábon állt. Ez az állapot rendkívül előmozdította a nép bátorságát, vitézségét és a hadtudomány fejlődését, de ugyanez vérebe oltotta a gyűlöletet, kíméletlenséget és kegyetlenkedést is.

Köztudomású tény továbbá, hogy az Indiai óceán vízpárái a felette uralkodó szelek iránya folytán az év egyik felében Abessziniában, másik felében pedig Indiában csapódnak le; vagyis Irán rendesen kimarad az esőből és csak egy-egy eltévedt vagy félresodródott páratömeg áztatja meg szabálytalan időközökben állandóan száraz és szomjas talaját. Ez a körülmény arra kényszerítette Irán lakóit, hogy a vízzel takarékosan és észszerűen bánjanak. Vízügyítőket és csatornákat építsenek és

munkáikban, valamint a földímevelésben minden található erőt — tehát az állatokét is — felhasználjanak.

A szárazföldi éghajlat, magas hegyek, mély völgyek hőfokkülönbségei, — mint Jób és a Példabeszédek könyve tanúsítják —, gyakran idéztek elő tavaszi, sőt nyári fagyokat is, aminek következtében mindig bizonytalan volt a termés, dacára a szárazság elleni sikeres védekezésnek. Ez a tapasztalat viszont arra ösztönözte az irániakat, hogy szilárd lakóházakat és raktárakat építsenek, többet termeljenek, mint amennyire egy-egy évben szükségük van és minél nagyobb készleteket rakjanak félre az esetleges sovány esztendőre. A szilárd építkezés szükségessége magával hozta az összes iparág megteremtését és a nép ily irányú ügyességének, találékonyságának állandó fejlődését. A munka pedig, — amelyet eleinte a természet és az életösztön kényszerített az árjára —, a hosszú évezredek folyamán szokásává magasztosult, ami testének is minden más faj felett kiemelkedő magasságot, arányosságot és szépséget adott. De a termelés erőltetésével és a készletek gyűjtésével természetévé vált a halmazási vágy is, amely takarékoságban, sokszor kapzsiságban, nem ritkán az egész világot felfalni akaró telhetetlenségben jutott és jut ma is kifejezésre.

A jólét és megtelepedés állandósága meghozta a szív nyugalmát, elégedettségét, örömet és életre keltette a kedélyt, amely a természet szépségének és félelmetességének bámulása közben megtalálta az isteneket, akiknek emberi otthont építve, őket szolgálkkal és élelemmel ellátva, — fénnel, pompával, a költészet és a művészet minden nagyszerűségével körülvéve —, tiszteletük örök biztosítása végett megszervezte az egyházat.

Ahol egyház van, ott hivatal és könnyű megélhetés is, oda tehát nemcsak vallásos érzés és kedély által áthatott lelkek igyekeznek, hanem még inkább a számító életművészek. És ha amazokat emezek nem túrhadják is ki teljesen, előbb-utóbb mégis föléjük kerekednek és az egyházi élet fejlődésének irányát mindig ezek, azaz a hivatlan próféták szabják meg. Ez az irány pedig a legelső egyház megalakulása óta három cél felé mutat, amelyek azonban egy vonalon egymás mögött sorakoznak, azért stratégiai szempontból rendkívül előnyösen az erők szétforgcsolása nélkül ostromolhatók meg. Ez a három cél: jólét, vagyon és hatalom. Innen aztán az olyan vallásrendszert, amelyben a papok híveik kegyességét és áldozatkészségét úgy használják fel, hogy azokból maguknak embertársaik átlagos életszínvonalától elütő jólétet, vagyont és hatalmat szereznek, klerikalizmus-

nak nevezzük. Ahol egyház van, ott mindenütt van kisebb - nagyobb klerikálizmus is de mivel a szív - és kedélyélet sehol se fejlődött ki annyira mint az áráknál, természetszerűleg a klerikálizmus is ott fejlődött ki és burjánzott legmagasabbra. Támogatva a faj veleszületett kapzsiságát, borzalmas pusztítást végzett és rengeteg nyomort, szenvedést idézett elő a földön mindenütt.

Íránt már igen korán megfertőzte a klerikálizmus, mert Zathustra, — aki Kr.e. 5.200 körül élt —, hitjavító tanait, mint régen ismert igazságokat adja elő, annyira fel van háborodva a papok ellen, hogy egyenesen megölésüket és kiírtásukat kéri a néptől és a királytól. Vistapsa király erre megkezdi a tisztogatást, amelyre nyomban megindul a népvándorlás Iránból Kelet - Észak - és Nyugat felé.

Az árák eme szétrebbenését a 6. -ik évezred elején általában légköri változásokkal és eltolódásokkal magyarázzák a régészek. E feltevésnek azonban szilárd alapja nincs, mert mint Mezopotámiáról tudjuk, úgy Perzsiáról is csak azt következtethetjük, hogy nem a terméketlenség okozta a lakosság elvándorlását hanem a háborúk pusztították el az öntözőműveket és idézték elő a föld elsivatagosodását. De ugyancsak a háborúk ritkítették meg és kényszerítették menekülésre a lakosságot is.

A kivándorolt árák ahol megtelepedtek — mint Indiában és Egyiptomban is —, rögtön a klerikálizmus legtúlzóbb alakja, a kasztrendszer szerint rendezkedtek be, ami kétségtávol igazolja, hogy ezt az elvet őshazájukból hozták magukkal, ahonnan nagy belháborúk után éppen emiatt kellett a papoknak híveikkel együtt menekülniök.

Az őshazából kelet felé menekülő árák szerencsésen behatoltak Indiába és azt hamarosan maghódították. Az északi irányba vonulók a Káspi - tenger mellett följutottak az Ural déli lejtőjéhez, ahonnan — mivel keletre erős turáni népek laktak —, a Volgán át Európába szorultak. A nyugatnak tartók azonban az Eufrates középső folyásáig juthattak, mert ott útjukat állta és dél felé, Szíriának és Egyiptomnak kényszerítette őket egy nagyhatalom, amelynek népét Manetho egyiptomi történetíró után ma "hikszosz" -nak nevezünk. Erről a birodalomról az ótestamentum is több helyen megemlékezik és azt Kus vagy Havilah néven jelöli.

Hogy a hikszoszok valóban éltek és hosszú időn át nagy birodalmuk volt, azt — sok egyéb forráson és a biblián kívül — a chicágói egyetem keleti intézetének ma is folyamatban levő ásatásai —, amelynek eredményéről Van den Osten tanár 1931. jú-

niusában Ankarában beszámolt —, minden kétséget kizáróan igazoltak.

A biblia azonban több Kus és Havilah nevű országról beszél amelyek közül egy Kis - Ázsiában az Arras, egy második a Osarak folyó mellett, egy harmadik Dél - Judeában, egy negyedik Dél - Arábiában a Vörös tenger mellett, egy ötödik Afrikában Felső - Egyiptom és a Vörös - tenger között terült el.

A magyar faj történelemelőtti viszontagságainak és a sémi népek eredetének megismerése végett rendkívül fontos és szükséges a hikszosz kérdés megvilágítása, azért a továbbiak folyamán igyekezni fogok, hogy ezt a kérdést a tudomány mai eredményei és eszközei által tisztázzam. Mint Van den Osten tanár helyesen megállapította, a hikszoszok turániak voltak és a Kaukázuson át nyomultak Elő - Ázsiába. Hogy azonban történetük további folyamatára a tudós régész helytelen következtetéseket von le és őket a hittitákkal összetéveszti, az azért van, mert ő a biblia erre vonatkozó adatait nem ismeri vagy nem érti; főképpen pedig, mert nincs tudomása arról, hogy hová tűntek el és hol vannak ma a hikszoszok.

A turániak

. Az Iránnal szomszédos és tőle északra fekvő nagy Turáni Alföldet a történelem előtti időben tengervíz borította, amit a rajta elszórt kisebb-nagyobb sóstavak igazolnak. Az irániak a fejlődésnek még igen alacsony fokán álltak, amikor a Turáni-tenger földtani változások következtében dél - északi irányban apadni és kiszáradni kezdett. A víztől elhagyott területekre akkor keletről nagyszámú mongol, délről pedig kisszámú árja népek lódultak, amelyek keveredéséből egy új népfaj, a turáni keletkezett. A mongol és árja őselem a turániak nyelvében, bőrszínében és testalkatában ma is feltűnő és kétségbenvonhatatlanul kimutatható.

A turániak a földterület sorsát meghatározó két nagy folyó által teremtett lehetőségek szerint két államban tömörültek, amelyek közül a keleti a Sirdarja medencéjét, a nyugati pedig az Amudarja folyót foglalta magában.

Valamint pedig az árják nyelvét, jellemét, szokását, sőt még testalkatát is a természeti viszonyok alakították az ismert mértékre, úgy e kettős turáni fajnak az árjákétól teljesen elütő, sőt azokéval egyenesen ellentétes — testi és lelki tulajdonsá-

gát is a földrajzi helyzet fejlesztette ki.

Turán éghajlata enyhe és meleg volt, lakóinak tehát nem kellett házakat építeniök, mert a ritka eső és erős napfény ellen sátraikban is elegendő védelmet találtak. Földművelésre és kertészetre alkalmas föld itt csak a folyópartokon volt ugyan található, de ott aztán minden évben bő és biztos termésre számíhtak a földművelők. Tehát fölösleges lett volna hosszabb időre szőlő készleteket főlhalmozniok. A hegyes és dombos vidékek vadon termik a legízletesebb gyümölcsfajtaikat; a két folyó és a sok tó bővelkedik halban; a végtelen puszták pedig kiapadhatatlan legelőt nyújtanak a juhnyájaknak, amelyek a szárazságtól és hőségtől kiaszott fűvön is vígan éldegélnek és hónapokig sem érzik az eső hiányát. Turánban tehát volt némi földművelés, halászat és vadászat de mégis — mivel az ország legnagyobb részét a füves puszták alkották —, a juhtenyésztés képezte a lakosság fő keresetforrását. Mindez a foglalkozás igényelt ugyan némi munkát de fáradságot és megerőltetést nem. Azért a turáni ma is kelletlenül végzi a nehéz munkát s azt inkább kényszerűségnek, vagy büntetésnek, mint szórakozásnak tekinti. A pásztorkodással a végtelen legelőkön velejárt, hogy a nyájak őrzőikkel együtt nagy területeket bekalandozzanak és így messze vidékek lakói egymással állandóan érintkezzenek, azért itt nem nyílt alkalom elzárkózásra, tájnyelvek kialakulására és lokálpatriótizmus kifejlődésére. Az Amudarja medencéjében és tőle nyugatra a Káspi - tengerig sok évezreden át egységes nép élt, egy - nyelvet beszélt és nagyjában egyféle foglalkozást is űzött. Mivel pedig a nép életérdeke azt kívánta, hogy e nagy területen nyugodtan kalandozhasson, — amit csak az egész nép összetartása biztosíhtott —, rokonszenvvel nézte a központ vagyis államhatalom kifejlődését.

A turáni nép nem ismert éhséget, inséget, hideget és rossz szomszédot, azért nem látott rossz szellemeket és ellenséges isteneket maga körül. Amit ő látott, az csak javára és segítségére szolgált. Azok közül is az égen kívül, amelyet "Ten" -nek nevezett és egyedül imádott, a juh és holdvilág állott legközelebb szívéhez: az előbbi azért, mert tőle nyerte élelmét, az utóbbi pedig azért, mert az oroszlán és farkas éjjeli támadását a nyáj ellen szelíd fényével elárulni és megghiúsítani segített. Ha a hold nem világított éjjel, akkor pásztortűzet kellett gyújtani ami nagy nehézséggel járt a fátlan pusztaságon. És íme! A turáni pásztor nemcsak a holdat látta ragyogni az égen, hanem a nyáj vezére és dísze, a kos is ott járt és ragyogott előtte a mennybolton. A-

zért tisztelete az ős "Ten" -en kívül e két tünemény felé fordult elsősorban és legnagyobb mértékben.

A turániak érzelmvilágát is, — mint minden népfajét —, a nemi vagy házaselet közöttük kialakult módszere szabta meg. A kisebb közösségekben élő férfi csak kevés nőt látván maga körül, nem jött arra a gondolatra, hogy nagyon válogasson és a kiszemelt nőért vetélytársával küzdelmet folytasson. Ő a nőt ott vásárolta ahol közelebb találta és benne elsősorban is segítőtársát látta, akit éppen azért nem "nőm" -nek nevezett, mint az irániak, hanem "feleségem" nek. Mivel pedig az élelem és ruházat előállításában teljesen a feleségére volt utalva, jobban megbecsülte azt, mint az árják. Családja nőtagjait becézó szavaiban az éghez és naphoz hasonlította (arám, menyem, napam, menyecske) és sohasem szennyezte be sátrát többnejűséggel. A nemi és házaselet ilyen egyszerűsége és síma mederben folyó nyugodtsága azonban eleve lehetetlenné tette a nagyobb féltékenységet: az öröm, bánat, szégyen és diadal érzésének magasra lobbanását, de egyúttal a művészetek: — főleg a zene és költészet kifejlődését is. Az árja teljesen át van hatva ezen érzésektől és azokat ráruházza isteneire is, azért az ő vallása tele van színnel, szenvedéllyel, türelmetlenséggel, kegyetlenséggel, mély belső áhítattal és külsőségekben tobzódó imádással.

A turáni mindezt nem ismeri, felfogni, megérteni nem tudja. Ő a természet jótékony hatalmát; az eget, holdat és a kos csillagot csak szereti és tiszteli, de ezeken az egyszerű érzéseken túlhaladni nem bír.

A kosiak

Kr. e. mintegy 8 ezer esztendővel Turán lakói már nagyon elszaporodtak, azért a területben és számban is erősebb keletiek — a török - tatárok — könnyebb mozgás és megélhetés végett megtámadták a nyugatiakat és kiverték őket hazájukból. A nyugati turániak akkor először az Ural folyón át a Volga felé vették útjukat, de ott a kemény telek miatt nem volt nekik kedvező az élet, azért hamarosan átkeltek a Kaukázuson és az Ararát hegy-ség körül telepedtek le. Szállásaik ott a Tigris völgyében lenyúltak Ninivéig, a mai Mossulig; a Földközi - tenger partján pedig a föníciai Tyrusig, mely várost ők alapították és azt sziklatalaja miatt Csórnak nevezték el, miként a fehérmegyei Csór

község is sziklás talajától kapta nevét, amely szó ősmagyar nyelven sziklát jelent. Csórtól északra nevezetesebb szállásaik voltak: Arad, Árvád és főleg a mai Aleppo helyén épült Árpád, amely utóbbi a Kr. e. 8. -ik században a keletről fenyegető veszedelem miatt rövid időre székhelye is volt a birodalomnak és fejének vagy vezérének.

Firduzi, a magyar honfoglalás korabeli nagy perzsa költő azt írja híres költeményében, a Sahnahme -ban, hogy a turániak szőnyegekbe félholdat és kosfejet szőnek; díszmeneteiken pedig elől kék zászlót visznek, amelyet a félhold ékesít és fejedemük trónjának lábait is kosfejek díszítik. Az Isten után tehát a hold és a kos volt a turániak vallásos tiszteletének két melléktárgya, s amikor a nyugati turániak új hazájukat az Ararát körül megalapították, azt eme két égi jelenségről a Kos és Holdvilág birodalmának, magukat pedig kosiaknak nevezték el. Tudjuk azonban, hogy a nép Földünk eme nagy kísérlőjét nem Holdnak, hanem Holdvilágnak mondja; sőt mivel a holdnap összetételét hónapra egyszerűsíti, joggal következtethetjük, hogy a holdvilágot is már ők rövidítették "Hóvilág" -ra, amelyet azután a szemiták "Havilah" -há ferdítettek el.

A kosi birodalom mintegy 7 ezer esztendeig állt fenn ezen a területen, amikor Kr. e. 728 és 722 között IV. Salmanassár assyri király megtámadta és legyőzte az árpádiakat (Kir. K. II. 18: 34), mire a kosiak visszahúzódtak az Ararát mögé az Arras és Csarak völgyébe. Minthogy azonban ezen a területen az egész nemzet nem fért el, egy része: — a finnek, esztek és zürjének — kényszerűségből átmentek a Kaukázuson is. Hogy ezek az ágak akkor szakadtak el a törzstől és nem a Turánból való kijövetelkor, azt igazolja az a tény, hogy a "manok" már szerepelnek mondáikban és vallásos fogalmaikban, amelyek lételének ismeretét csak Zarathustra után 2-3 ezer évvel vehették át a turániak a perzsáktól.

A kegyetlen asszírok által megtizedelt és az említett népek elszakadásával még tovább gyengült kosiak ettől fova nem tényezők többé a történelemben. Xerxes, Dárius és Nagy Sándor elvonul mellettük hadaival és figyelemre se méltatja őket. A Kr. e. harmadik század végén azonban még ott vannak az Arras és Csarak mellett, mert Mózes I. 2 - 11, 13 -ik verse — amely ebben a században íródott —, őket mint ott levőket említi meg. De ezen idő tájban Seleucu, Nagy Sándor alvezére nagy birodalmat alapít Elő - Ázsiában, amelybe belefoglalja és meghódítja Perzsiát és Kisázsziát is a Fekete - és Káspi tengerig. E küzdelem-

ben a kosiak ismét alulmaradnak és kénytelenek vagy meghódolni vagy új hazát keresni. Mint történetük eddigi folyamán mindig, most is az utóbbi lehetőséget választották. Száz év múlva Seleuca egyik utóda, Nagy Antiochus már üresen találta az Ararát környékét és médeket, meg szemitákat telepített oda, akiknek összeházasodásából lettek az örmények. A kosiak tehát a harmadik században végleg elhagyták Elő-Ázsiát és a Volga mellé költöztek, ahol néhány száz év múlva mint magyarok jelennek meg a történelem színpadán.

Hogy a turániak elő-ázsiai hazájukat két égitestről nevezték el, ez abban a korban természetes és szokott eljárás volt. Hiszen tudjuk, hogy a kínaiak is a menny birodalmának, a japánok pedig a felkelő nap országának nevezték hazájukat. Ezenkívül a továbbiak folyamán több néppel fogunk találkozni, amelyek szintén egy-egy égitesttel hozták magukat és országukat ilyen összeköttetésbe.

A kosiak Elő-Ázsiában is főleg állattenyésztésből éltek, mert az ottani talaj még kevésbé volt alkalmas földművelésre, mint a turáni. A pásztorkodáson kívül csak a bányászatban érték el figyelemre méltó eredményt. A biblia szerint ugyanis (Mózes I. 2-11) Csarak mellett gazdag arany és drágakő bányák voltak. Innen magyarázhatjuk meg azt a különben érthetetlen jelenséget, hogy őseink között a honfoglaláskor kiváló ötvösök voltak és hogy ők aranyban, meg ezüstben bővelkedtek, mert főembereikkel mindenütt ékszereket temettek el.

Az állattenyésztés, az egységet nélkülöző földrajzi helyzet, a föld terméketlensége, a lakosság elszaporodása és elkalandozási lehetősége képtelenné tette a központi vezetőséget, hogy az egész nemzetet ellenőrizze és összetartsa. Azért egyes rajai a Tigris és Eufrates völgyében lementek a Perzsa - öböl; mások Szírián és Palestinán át nyájaik legeltetése közben elkalandoztak Mekkáig és Adenig; egy harmadik nagyobb karaván behatolt Egyptomba és ott felvándorolt egészen Szudánig. Az anyaállam eme megszökött gyermekei a településre alkalmas helyeken az ott talált földrajzi egységek alapján azonnal államokba tömörültek, amelyeknek mindenütt a Kos vagy Holdvilág nevet adták. Ahány ilyen Kus vagy Havilah országot találunk a bibliai földrajzban, mindegyikben ott találjuk a Csaba nevű fővárost is, amelyet azonban a szemiták, — mivel nyelvük a "cs" hangot nem ismeri — Sabanak vagy Sebanak írnak. Jellemző az anyaországhoz legközelebb eső ilyen Havilah-ra, hogy fővárosa Berseba nevet visel, ami Csaba - fiat vagy Fiók - Csabát

jelent (nem eskü útját, mint a teológusok eddig hitték); tehát világosan mutatja, hogy a kosiak az anyaország fővárosát is Csabának nevezték. Erről a fővárosról azonban nem szól sem a biblia, sem az asszír-feliratok eddig megfejtett gyűjteménye; ami arra a feltevésre utal bennünket, hogy ennek a fővárosnak messze északon, valamely védett helyen, bizonyára Erzerum vagy Tiflisz vidékén kellett feküdnie.

Nagy költőink a múlt században divatba hozták, hogy egyes helynevekből költött személyneveket formáltak és köréjük regéket és mondákat szőttek. Mivel nem egy ilyen regéről kiderült, hogy történeti alapja nincs, sok tudós a bibliai Árpád és Csaba helynevekről se hajlandó elhinni, hogy a magyarsággal valamely vonatkozásban állának vagy éppen történeti személyeket jelölnek. Ezek a tudósok azonban csak azt árulják el, hogy nem hatoltak sem e kérdésnek, sem a bibliának mélyére. Firduzi a turániak egyik vezéremberét "Varasad"-nak nevezi, ami kétségtelenné teszi, hogy a Varasd szó személynév volt a turániaknál és amikor a magyarok a Dráva jobb partját megszállták, ottani főszállásukat feltétlenül vezérükről nevezték el Varasdnak. Hasonlóképpen, a babyloni emlékeken olvassuk, hogy az akkádok vezére Turdan volt, amely név kétségtellenül használtatott a honfoglaláskor is és Torda város csak egy ilyen nevű főemberről kaphatta nevét. Az irániak városnevei mögött isteneket vagy szenteket, a turániakéi mögött vezéreket és fejedelmeket kell keresnünk. A három Csaba nevű város tehát a bibliai földrajzban nem jelent egyebet mint, hogy a kosiak több nagy fejedelme, — főképpen pedig az, aki őket Elő-Ázsiába vezette —, feltétlenül Csaba volt, de bizonyára nem egy viselte közülök az Árpád nevet is.

A kosiak mintegy 3 ezer esztendeig kalandozhattak Meopotámiában, Arábiában, Szíriában és Egyiptomban, mert e területek őslakói Afrikából átszivárgott feketék voltak, akik szervezetlenségük és alacsony értelmi fejlettségük folytán a pásztorok útjába akadályt nem gördítettek, sőt nekik meghódolva szolgálkák, azaz: rabjaikká lettek. De — mint már előrébb említettem —, Kr. e. 5200 évvel Iránban Zarathustra végrehajtván a nagy hitújítást, kizárólagossá tette az egyistenhitet, a sokistenhithöz ragaszkodókat pedig papjaikkal együtt kiűzte a birodalomból. Ez esemény következtében óriási népáradat zúdult a Tigris és Eufrátes völgyére, amelynek hullámain a kosi anyabirodalom visszaverte ugyan, de a tőle elkalandozott rajok lassanként belefulladások.

A szemiták

A szétszórta élő kosiak tehát a nagytömegű árjakat viszaszaszorítani nem bírván, velük hosszantartó küzdelmet folytattak. Az ellentétek azonban lassanként kiegyenlítődték közöttük s mintegy 3 ezer év alatt egy új népfajjá olvadtak össze, amelyben benne voltak már a feketék is. Ez az új népfaj a "szemita" = napimádó nevet viseli, amelybe az árja átvitte ipari készségét, szorgalmát, telhetetlenségét, kegyetlenségét, klerikálizmusát, a kosi pedig nyelvét és államalkotó képességét és a néger a göndör haját, duzzadt ajkát, érzékiségét. Ezek voltak és ezek ma is a szemita faj jellemző tulajdonságai, amellyel a rokonságot nem tagadhatjuk de vele dicsekedni nincs okunk. (Ők mitőlünk rokonok.)

A szemita nyelv — eltekintve egyiptomi ágától, — a Kr. e. első évezred végére már oly egységesé vált, hogy két legtávolabbi tájnyelve, a babyloni és a palestinai nem különbözött jobban egymástól, mint a spanyol, a portugál nyelv vagy a palóc és göcseji nyelvjárás. Ez az egység a köztük állandóan dúló háborúknak és az élénk kereskedelmi tevékenységnek volt köszönhető, amelyet a babyloniai és ninivei, főként pedig a föníciai kereskedők kifejtettek. Erről Ezekiel könyvének 27-ik részében hű leírást olvashatunk.

A szemita nyelv jellegzetességét a turáni nyelv-elem adta meg, amely nyelvtana szabályát az új nyelv törvényévé tette, de szókincséből is bőven kölcsönzött neki, ami tisztán vagy elferdítve ma is fölismerhető.

A szemita nyelvben van magánhangzó - hasonulás de nincs benne nemi megkülönböztetés, sem merev szórend; a cselekvést minden módban és időben az ige egységes alakja fejezi ki; birtokos névmás helyett birtokos személyragokat használ és a ragozat személyragozza; névelője a magyar "a" -ból alakított "ha", amelyet nem ragoz de nem ragozza a jelzőt sem. A turáni nyelvből vett szavai közül nevezetesebbek: ani - en, atta - te, oto - öt, ze - cz, aba - apa, akbar - eger, bakar - ökör, chamor - számár, kinot - kín, kikkar - kör, stb.

Vannak turáni eredetű szavak, amelyeket a szemita nyelv a névelővel együtt vett át, ilyenek: arab - a rab, ara - a ra vagyis fiatal leány, ajal - a nyúl (később szarvas), apar - a por, assur - az úr, stb.

Vannak turáni eredetű szavak, amelyek mint magyar helynevek még használatnak ugyan de jelentésük nálunk már feledésbe ment, ilyenek: arad - vadló, atad -tüske stb.

Vannak turáni szavak amelyek a szemita nyelvben más értelemmel bírnak, mint a magyarban, ilyenek: bikre és bikra, amelyekkel a szemita a tevecsikót jelöli, a magyar pedig kissé változott alakjukkal a birgével és birkával a juhót. A sír szó a szemita nyelvben éneket jelent, a kobak sisakot, a rém bölönybikát, míg a mi "ha" feltételes kötőszóunkat a szemita kérdező szó gyanánt használja.

Érdekes az oroszlán szó története, amelyet a turániak az irániaktól kölcsönöztek "leon" alakban. Ez elé később oda tették az erős jelzöt és vele állandóan együtt használták s oroszlánná olvasztották. Még nem olvadt össze az erős és leon szó, amikor a szemita faj létrejött, azért ezt a szót úgy vette át, hogy a leont egyszerűen elhagyta, az erősből pedig arikot majd arit alakított.

A három faj és a három nyelv összeolvadását mutatja az a Babilonban talált felirat, amely a hetedik napot "jum nukh libbi"-nek, azaz a szív nyugalma napjának nevezi. E három szó közül a jum valószínűleg néger eredetű, a nukh azonos a magyar nyugalommal, a libbi pedig az árja német lebennel.

Végül álljon itt a biblia első mondata származástaniilag elemezve: "Böresit bara elohim et hassamaim vet haarec" = kezdetben teremté az Isten az eget és a földet. A böresit szóban a "b", a bö azonos a magyar ban - ben raggal, a resit pedig az árja angol raised - del. A bara azonos a latin paro igével de a magyar igeragozás félmúlt időragjával ellátva. Az elohim szóban az eloh azonos a magyar élővel.

[Jegyzet: Az "eloh" rövidítése az "Élő Bölcs" -nek, amely nem más, mint a perzsa Ahuramazda szószerinti fordítása. E szónak az Isten jelölésére való felhasználása mutatja Zarathustának a magyarok ősvallására gyakorolt hatását.

Az "im" pedig a magyar egybirtokost és több birtokot kifejező személyraggal azonos, amelyet a szemita nyelv a többes szám általános rangjául használ. Az "et" a magyar tárgyrag de a szemiták a szónak nem utána, hanem elébe helyezik. A "hassamaim" szóban a "ha" a magyar névelő eltorzítása, a "sem" pedig a latin coelum -e. A "v" nem más, mint az árja, főszláv hang amely hol v -nek, hol u -nak ejtették ki és amelyet a szlávok előljárónak vagy igekötőnek, a szemiták azonban kötőszónak használnak. Végül az "arec" vagy "erec" azonos a német erc vagy erde -vel.

Akkádok és Szumérok

Mezopotámia déli részében az Iránból kiözönlő árjak a kosiakat és feketéket már az ötödik évezred folyamán felszívták. Ugyanott meghonosították a földművelést és megkezdték a csatornák és városok építését, de államot természetük szerint nem alkottak, ezért a történelemben feltűnő szerepet nem vittek. A Tigris és Eufrates völgye világtörténeti jelentőségre csak Kr. e. 3.500 körül emelkedett, amikor a kosi anyabirodalomból — bizonyára belvillongások következtében — egy nagyobb népraj vonult le oda és ott rendezett nagy államot szervezett, amelybe belefoglalta a Perzsa öböl nyugati partvidékét, sőt Perzsiából is a Choaspes és Eulus folyók medencéjét. E hódító kosi népfajt a benszült szemiták akkád vagy szumir néven nevezték maguk között, amely két szó közül az első Jupiterben nemhívót, a második pedig szamarat, azaz műveletlent jelent.

Az akkádok — turáni természetük szerint — se ki nem vették, se le nem ölték a meghódított szemitákat, hanem mintegy ezer esztendeig nagylelkűen és emberségesen uralkodtak felettük. Ezalatt azonban a szemiták kiismerték gyengéiket, szervezkedtek ellenük és utóljára belülről megdöntötték uralmukat.

Az akkád birodalom romjaiból két szemita állam keletkezett: a babiloni és tőle északra a ninivei vagy asszír. A Choaspes és Eulus medence akkádjai azonban, — mivel köztük szemiták nem voltak —, megőrizték fajuk tisztaságát és függetlenségét, sőt kicsinységük dacára Anzan név alatt oly erős államot sikerült szervezniök, hogy 2-300 évi erőgyűjtés után, Kr. e. 2.280-ban Babilont is bevették. Mivel azonban akkorra már a szemiták a kosi elemet ott felszívták vagy teljesen kipusztították, az anzaniak régi fővárosukat megtartani és a régi akkád babiloni birodalmat új életre keltetni nem bírták. Nagy viszontagságok között a Kr. e. 6. -ik századig fenntartották ugyan országukat, akkor azonban a minden szomszédot letipró perzsa uralom elől elköltöztek és valószínűleg Szibéria és India turáni népeiben élnek tovább.

Az akkád Babilon bukásakor a perzsa öböl nyugati partján pásztorkodó akkádok szintén nem hódoltak meg a szemita Babilonnak, hanem mintegy kétezer esztendeig "sabea" azaz csabaiak néven független nomád életet éltek és lassanként az arabokba olvadtak.

Az akkádok történetére vonatkozólag több adatot találunk a babiloni téglafeliratokon, amelyeknek megfejtését azonban nagyon megnehezíti az a körülmény, hogy nem maguk az akkádok, hanem a későbbi szemiták írták őket. Így van egy felirat, amely azt mondja: "E várost az akkádok alapították és Ka - Dingir rakinak" nevezték, amely szó Babilut (Isten kapuját) jelent. E feliratból sok érdekes adatot kihámozhatunk Babilon és az akkádok történetére vonatkozólag.

A Ka - Dingirraki nem más, mint "dingirraki kapu", helyesen tengeri kapu, amely elárulja, hogy Babilon tengeri, azaz déli kapujánál volt az Eufrates partján a kikötő, vásár és minden egyéb közéleti megnyílvánulás; mint az keleten minden városnál úgy volt és részben ma is úgy van. A tengereki kapu értelme mutatja továbbá, hogy ez a szó nem volt Babilon igazi neve, hanem a szemita kereskedők a város eme rájuk nézve legfontosabb részének nevét ráruházták az egész városra, miként ma is a világereszkedelem Londont a Cityvel, New Yorkot pedig a Wall Streettel azonosítja.

A következő kérdés, — amely itt önkéntelenül felmerül —, miért tartották a szemiták a tengereki kaput isten kapujának? Azért, mert ők a magyar tenger szót az isten - szóval összetévesztették. A "Ten" ugyanis ősi turáni nyelven azonos az éggel, amelyet őseink történetük folyamán legtöbbször kizárólagosan istenként imádtak, a "ger" pedig szintén ősturáni nyelven idegent, vagy "más" -t jelent, amelyet a honfoglalás után a latin 'indigenus' -ból alakított 'idegen' szó szorított ki a használatból.

A "tengere" tehát az ég mása vagy képmása, amely azonos a víz - zel is, mert benne látható az ég képe. Az akkádok az Istent a vizek mellett imádták, mert képét a vizekben szemléltették. Azért érthetően estek a szemiták abba a tévedésbe, hogy az akkádok istene a víz vagy a tenger. Az akkádok minden kis vízben az ég képét vagyis tengert láttak, azért természetes, hogy amikor az Indiai Óceán feltűnt előttük, azt a tenger szó többes számával fejezték ki. Amit mi ma tengernek nevezünk, azt a fogalmat őseink tengerek - nek mondták. Azért adták fővárosi kapujának a tengerek -i és nem a tenger nevet.

Most pedig vizsgáljuk meg, hogy ha a tengereki kapu csak egy részét jelentette az akkádok fővárosának, mi lehetett és mi volt a valódi neve. Ezt könnyen megállapíthatjuk a birodalom felbomlása után függetlennek maradt akkádok nevéből. A Perzsa - öböl parti akkádokat ugyanis ezután a szemiták sabeanoknak, azaz csabaiaknak nevezték, ami kétségtelenné teszi, hogy

mivel azoknk sem Csaba sem egyéb nevű városuk nem volt, nevüket csakis a régi fővárostól vehették. Babilon akkád neve tehát eredetileg szintén Csaba volt, mint a törzstől elszakadt összes többi kosiak fővárosa is.

Csabán, a fővároson kívül még három magyar nevű várost találunk Mezopotámiában: Árpásd -ot (Arphaxad), Urt és Namar -ot (Nimrod). Ez utóbbi névből az tűnik ki, hogy környékén sok párdúc tanyázott. A namar ugyanis ősmagyar nyelven párducot jelentett, amelynek használatát a magyarok később, a kisázsiai görögöktől kölcsönzött hardalis szó párdúc eltorzításával felcserélték.

Az ősmagyar helynevek felismerésénél döntő fontosságú a "d" végzet. Olyan jellegzetessége ez a magyar nyelvnek, mint az "sk" az oroszoknak, a "vae" a szerbnek, vagy az "a" a latinnak.

A kereszténység neve és leple alatt uralomra jutott idegen elem igyekezett nyelvünk eme sajátságát is megsemmisíteni és minden községünket szentjeivel jelölni de eddig csak részbeni sikerrel.

Mezopotámia folyóinak akkád nevei szintén könnyen felismerhetők a szemita torzításokból. Így a Tigris szó elárulja, hogy vele az akkádok e folyó vad, rohanó és pusztító természetét, a Fáradt (szemita Frat, görög Ufrates) névvel pedig másik nagy folyójuk nyugodtabb folyását fejezték ki. Míg az Eufrates legnagyobb mellékfolyójának a Habarja -nak (Khebar) nevében örvényesül az ősmagyarok ama szokása, hogy folyóik jelölésénél lehetőleg az "ar" szót használták: (Hamuarja, Zsitarja), innen a jó termő iszapföld ma is zsíros föld. (Ar - as = Arras stb.)

Hogy országukat miként nevezték a maguk nyelvén az akkádok, azt viszont megtudhatjuk a bibliából. Mózes I. 10. és 11. részében ugyanis azt olvassuk, hogy a szumirok és akkádok országa Sinár földjén feküdt. Ez a Sinár nyomravezet bennünket. A "sin" szó mai magyar nyelven a keréktalpat szorító vasgyűrűt jelöli, a régi magyarok azonban a kereket vagy korongot is értették alatta. Ezzel kapcsolatban a hold jelzésére a Hovilágon kívül a Hosin -t is használták. A szemiták a hold jelzésére a magyar nyelvből a "Hosin" -t vették át és pedig az egyiptomiak magán az egész szavat, amelyet aztán "Khonsu" -ra fordítottak, a keleti szemiták pedig a hosin második részét, a sint vették át változatlanul. A Sinár tehát nem egyéb, mint a Hóvilág vagy Havilah szemita fordítása, amelyből kiderül, hogy az ősmagyarok itt sem tértek el eredeti szokásuktól, amennyiben ezt a hazájukat is Hóvilág országának nevezték.

Az akkád Babilon bukása — s a romjaiból született két szemita birodalom megerősödése után azonban lassanként elhalványult és kiment a divatból a kosiaknál a Kos és Hold - világ tisztelete. Az égítestek közül ezután Kámán néven a Szaturnusz tiszteelték, amelynek imádását a részben belőlük származó asszírok és babiloniak is átvették. Ezek a nemzetek azonban nem elégedtek meg Kámán istenítésével, hanem a bennük élő árja elem természete szerint áhitatukat kiterjesztették mind a hét bolygóra, azzal a sajátsággal, hogy a bolygók neveit nem az árja, hanem az akkád nyelvből vették át. Így lett Asszíria fő istene Assur: az Űr = az Ég, amelytől a birodalom a nevét is vette. Egyéb istenei pedig az Östörből alakított Istár, azaz a Vénusz bolygó, a Kámánból ferdített Keván és a Bela -ból rövidített Bel,

[Jegyzet: Bel jelzője a magyar "maró" -ból képzett "merodach" = maró, pusztító, amely a Maróth, helyesen Maród helynevekben maradt fenn. A "mar" szót azonban az árja őselem vette magával, mert bár ez a szó az árjáknál már kiment az általános használatból, a latin "mars" és az angol "mar" (elront) szavak az árja eredetet mégis eléggé igazolják.]

vagyis a Mars csillag, Babilon főistene viszont az akkád Nap -ból hosszabbított "Nabu" vagy Nebo.

A Kos vagy Holdvilág tiszteletét azért cserélték el az ősmagyarok a Kámánéval, mert a Perzsiából kivert árjakkal és később a szemitákkal évezredes harcokat kellett vívniok, amelyek folyamán az eredetileg békés pásztornép verekedő, harcias nemzetté változott és az a hit érlelődött meg benne, hogy a véresfenyű, kóbor, — a szemita nyelven kabir — csillag, a Szaturnusz segíti küzdelmében, miként az árják is bizonyára vörös színe miatt választották a Marsot hadi istenükül.

Kámán tisztelete még a honfoglaláskor is fennállt a magyaroknál. Ez volt az az újabban Hadúr néven emlegetett isten, akinek a táltosok és boncok a berkekben fehér lovat áldoztak, amit a helynevek is bizonyítanak. Így Szentgál község határában ma is van egy "Kámán" berek, Czepléden pedig egy Kámán, amely ma már szőlőhegy ugyan, de 30 évvel ezelőtt még szintén berek volt.

Mind a ceglédi, mind a szentgáli Kámán - berek egy - egy magaslaton terül el. Az utóbbi közelében egy termékeny dombháton van egy "Bonczod" nevű, mintegy 200 hold területű határrész. E tények kétségtelenné teszik, hogy ez a berek nem véletlenül vagy egyéb okból jutott nevéhez, hanem azt a honfoglal-

laskori magyarok jelölték hadi istenük tiszteleti, azaz áldozati helyéül és, hogy ugyanők Kámán papjai a boncok eltartására földbirtokot utaltak ki.

Kámánnak és előzőleg a Kos csillagzatnak, még a Holdvilágnak magaslatokon való imádása abban az időben már legalább hétezeréves szokása volt a magyaroknak, mert azt a belőlük mintegy hatezer évvel kivált héber - hiksoszok vitték Palesztinába, ahol fenntartása végett ezeréves vitát, küzdelmet és harcot folytattak az árja - hittita elemmel, amely isteneit és azok kultuszát minden időben templomokba és általában falak közé igyekeztek korlátozni. A héberek emez ősi szokásának utolsó maradványa a mai nablusi samaritanusok húsvéti áldozása.

Kámán tisztelete később a palesztinai szemiták között is elterjedt, aminek nyomai a zsidók vallásában ma is megtalálhatók amennyiben ünnepeik előestjén ezt a csillagot lesik és ennek fel-tünésekor kezdik meg az ünneplést.

Egyiptomi klerikalizmus

Az Iránból kimenekült árják bárhol telepedtek is le, természetük szerint mindenütt csak város - vagy törzsszervezetet hoztak létre, — államot nem. Kivételt ebben a tekintetben csak Egyptom képezett, ahol menekülésük után száz év múlva, — vagyis Kr. e. 5.100 -ban — már egységes, nagy államban találjuk őket. Ez a kivétel azonban csak látszólagos, mert ha nyelvük és vallásuk ottani kialakulását megvizsgáljuk, mindjárt rájövünk, hogy az egyiptomi államot nem ők, hanem a Felső - Egyiptomban már előbb megtelepedett kosiak alapították, akik azután a földműveléshez értő irániakat, mivel rájuk a Nil völgyében nagy szükség volt,

[Jegyzet: A Nil azonos a magyar nyíl szóval, amellyel az ősmagyarok a folyó páratlanul egyenes medrét és irányát kívánták kifejezni. Minden jel arra mutat ugyanis, hogy e szó eredeti formája nem a nyíl, hanem a "nil" volt; így az összes magyar eredetű szemita szavakban a gy, ty és ny hangok helyén g, t és n hangot találunk. A magyar "vagyok" szónak pl.: az egyiptomi nyelvben a "nuk" felel meg, ami azt bizonyítja, hogy e szó kölcsönzése idején az ősmagyarok nem 'vagyok' -ot, hanem 'vanok' -ot mondtak. De, hogy az említett hangzók csak a honfoglalás után és szláv hatás alatt honosodtak meg nyelvünkben, azt igazol-

ják az összes Árpádok korabeli nyelvemlékek is, amelyekben e hangok közül egyik sem fordul elő, pl.: 'etaty, ymleti ug hog ana sciluttet, de qui legen neky atia' (Königsbergi töredék). Sőt még Balassi Bálint is 'reménséget' és 'kicsint' ír 'A magyar nemzet romlott állapotáról' c. versében.]

talán egyenesen behívták de mindenesetre szívesen befogadták. A földművelés, ipar és tudomány terén működő árja olyan jólétet és kényelmet teremtettek az áldott folyam-völgyben, amelyenről a turáni őslakosságnak fogalma se volt. És azt megízlelvén, amikor az árja kultúra áldásai és a nemzeti lét között kellett választania, inkább az utóbbiról mondott le, mint az előbbiről. (1) Egyiptomban tehát a három faj összeolvadása már az első száz év alatt bekövetkezett, azért képez ennek nyelve a szemita nyelvcsaládban egy különálló, a többitől elütő ágazatot.

Az Egyiptomi államot eszerint a kosiak alapították és nevét is ők adták neki, amely nem volt más, mint a Nil folyó iszapjáról vagy hamujáról eszükbe ötlött Hamud vagy Hamuország. A hamu ugyanis ősturáni nyelven iszapot jelentett, azért nevezték őshazájuk nagy folyóját is Hamuarjának, amelyet könnyebb kiejtés végett bizonyára már maguk ferdítettek Amudarjára. A Hamudot azután az összeolvadt egyiptomiak — akiknek a nyelve az iráni és turáni nyelvből sokszor a felismerhetetlenségig rövidített és egyszerűsített szavakból áll —, Ham - má rövidítették és attól fogva országukat Ham - nak, magukat pedig hamitáknak nevezték.

A "hamud" szónak hely jelölésére való felhasználásával a magyarok őstörténetében másutt is találkozunk. Így amikor Szíriát megszállták, annak fő folyóját Aranyos - nak, helyesen Aranos - nak, iszapos völgyét pedig szintén hamud - nak nevezték el.

Hamud volt Szíriának legősibb neve, amelyet később a szemiták "Hamath" -tá ferdítettek. A Hamath nevet a biblia szerkesztésének korában háttérbe szorította az Aranos folyó nevéből alakult "Aram" szó, míg a Szíria nevet Nagy Sándor korában a görögök adták e tartománynak, amelyet Czór - ból, Tyrus szemita nevéből képeztek. Ugyancsak ők görögösítették el az Aranos nevet is Orontesre.

Az árja teológusok nem ismervén sem a magyar nyelvet, sem a vidékek történetének magyar vonatkozásait, képtelen jelentéseket fűznek e szavakhoz. Így: Hamath - ot kis erődnek vélik, Aram -ot pedig magasságnak fordítják, holott ez utóbbi fogalom jelzésére a szemiták a "homat" szót használják, az árja -

hettita "hore" (hegy) pedig nem tekinthető az "aram" tövének, mert a szemiták rendkívül kedvelték az erős "h" hangot, amelyet egy idegen szó átvételénél semmi esetre se hagytak volna el.

Az egyiptomi árja papság, amely már az őshazában korlátlan uralmat élvezett hívei fölött, most ezt az uralmat a vezető osztályra,

[1.] Pálfi Károly téved abban, hogy Egyiptomban és általában Elő - Ázsiában kizárólag az áriák honosították meg a földművelést és magasabb kultúrát, mert a mai kutatás bebizonyította, hogy előttük már évezredekkel létezett ott magasan fejlett földművesi kultúra. (Sz. S. megjegyzése.)]

a kosiakra is kiterjeszteni igyekezett. Hogy azonban ezt a célját elérhesse, őket legelőször is az árja iráni vallásnak kellett megnyernie, ami csak úgy volt lehetséges ha e vallás tartalmát és főleg formáit némileg a turániak ízléséhez igazítja. A kos lévén a turáni népelem tiszteletének egyik tárgya, ezt a papok is elfogadták és az áriák jelképes állatát, — amely törzseik szerint a sasnak valamelyik válfaja volt —, ettől kezdve kosfej-jel ábrázolták. Így lett Egyiptom jelképe vagy címere a kosfejű karvaly. Azután a turániak másik kedvencét, a holdat vették át isteneik közé és pedig annak papjával, a tátossal együtt, amennyiben ezen új istennek a tátosból rövidített Toth nevet adták, nyakára pedig — fej helyett — egy félholdat illesztettek.

Miután a két vallás között az összekötő hidat ily módon megépítették, az iráni isteneknek is olyan neveket adtak, amelyeket a kosiak is megértettek és az egyesült vallás szertartásának útvesztőjében magukat némileg kiismerhették. E célból Kronos nevét Seb-re, Uránosét Az Ur-ra vagyis Osiris-re, Apollóét Ra-ra, Poseidon-ét Ptah-ra, Hades-ét Set-re, Demeterét pedig Nü-re változtatták. E szavakat mind az ősmagyar nyelv szótárából vették, amelyben a "seb" jelenti az idő legkisebb részét, a percet, amely a sebes és sebesség alakban ma is használatos. "Az Ur" jelentette az eget, ma hatalmast, "Ra" jelentette a napot, amely ragyog és "ara" alakban ma is él, Ptah nem más, mint a patak, általában a vizek, "Set" a setétség, "Nü" pedig a nő. Ezeken kívül azonban még igen sok magyar eredetű szót találunk az egyiptomi nyelvben, azért egyptológusaink — ha olyanok valaha még lesznek —, ott a magyar nyelv és őstörténet terén még sok titok nyitjához fogják a kulcsot megtalálni.

Amikor az egyiptomi papok illő helyet adtak vallásukban a turáni elemnek, azt mindenesetre elérték, hogy a turániak bizalmatlanságának és idegenkedésének vele elejét vették. Azután

tovább haladva a sikeres megkezdett úton, nagyobb műveltségünél fogva a tátosokat a jólét és hatalom ígéretével megnyerték és magukba olvasztották. Majd a földet minden áradás után fölmérve, művelésre kiosztották árja híveiknek és a termésből bőven gondoskodtak a turániak ellátásáról is. Végül az uralkodócsaládot hízelgéssel körülvették, azután trónjától megfosztván, maguk közül jelöltek ki uralkodót, amivel az államhatalmat teljesen és végérvényesen kezükbe ragadták. Az ősturáni lakosságot azonban, — amely munkához nem szokott s azért a honvédelem ellátására vállalkozott —, eleinte saját érdekükben nem háborgatták, mert hiszen azzal belháborút kelte, minden eddigi sikerüket kockára tették volna. A föld tulajdonjogát az elégedettség megteremtése végett, egyelőre szintén a földművesek kezén hagyták de később, egy kedvező pillanatban, — mint Mózes I. 47. részében olvassuk —, azt is embertelen eljárással magukhoz kaparintották és attól fogva a harmadik kaszt embereit korbáccsal hajtották munkára, mint a fönnmaradt falfestményeken szemlélhetjük.

Mivel pedig nem teremhet annyit a Nilus iszapja, amennyit egy ilyen kitágult gyomrú uralkodó osztály megemészteni ne tudna, utóljára a katonai kaszt ellátását is úgy megszűkítette, hogy ez a Kr. e. -i hetedik szd. -ban fölkerekedett és Afrika belsőjébe költözött, ahol fájának nyomai a batucsi négekben ma is felismerhetők. A katonai kaszt előtt abban az időben valóban nem nyílt más lehetőség a nyomorból és szolgaságból való szabadulásra, mint az elköltözés, mert a papság benne az országban olyan uralmi rendszert honosított meg, amellyel szemben eleve reménytelennek látszott minden lázadás vagy ellenállás. A papi kaszt eme hatalma mélyen átgondolt és nagy ésszel, kitartással és fáradtsággal létrehozott intézményen alapult, amelyek között a vallás, a misztériumok és a tudomány titkainak megőrzése a legfontosabbak.

A vallás terén az egyiptomi papság törekvése mindig arra irányult, hogy az a nép ízléséhez és kívánságához alkalmazkodjék; annak érzés- és gondolatvilágát állandóan foglalkoztassa és szertartásainak bonyolult szövevényével a papságot nélkülözhetetlenné tegye. Evégből görcsösen ragaszkodott a sokisten imádásához, mert úgy ha valamelyik hívó kérését az egyik isten nem teljesíti, talál az illető más isteneket és nem veszíti el bizalmát a vallás és főleg az egyház iránt. Mivel azonban az egyiptomi nép helyzete ezen uralom alatt mindenképpen reménytelen volt és az istenek tehetetlenségük miatt hamar elvesztették népsze-

rűségüket, a papi kaszt sűrűn változtatta neveiket és új fogalmakat hozott divatba, hogy a nép képzelete és reménye új táplálékot találjon.

A papság ily irányú terveit azonban nagyon zavarta a turáni vér jelenléte, amely természeténél fogva itt is egyszerűsége törekedett és a sok isten közül egyet mindig kiválasztott kizárólagos imádásra. A népeknek az egyistenség felé hajló vonzalmát a papok így igyekeztek ellensúlyozni és a monotheizmus kifejlődését megakadályozni, hogy mihelyt egy isten imádása fetünöbben kezdett terjedni, azonnal három személyt alakítottak belőle. E célból Oziris mellé, — akit közben az ég ura helyett a lenyugodott vagy eltávozott (Tamuz) nap istenévé tették —, odahelyezték az ifjabb és öregebb Hórust, a felkelő és déli napot. Ra mellé Harmachist és Atumot, Chem mellé Anumot és Munt -ot, Chnum mellé pedig Satit és Anket. Amikor mindezekből kifogytak, a Szűzanya, Neith istennő csodáival, végül a bika, tehén és krokodil szentté avatásának pompáival kárpótolták a népet a kenyérért és szabadságért, amelyeket elraboltak tőle. . .

IV. Amenophis király, nejével Nefretével együtt elrendelte az egyisten imádását de a papság emiatt detronizálta őket, az előbbi valószínűleg meg is ölte.

Az egyiptomi papságnak az istenek ezen neveivel űzött játéka már magában hordta azt a később napfényre jött valóságot, hogy maga a papság sohasem hitt az istenekben. Neki egy külön, saját istene volt, akit Amon-nak, vagy elrejtetnek nevezett, és azt vallotta róla, hogy "valamikor a világot megteremtette, törvényeit megszabta, azután visszavonult rejtekébe és többé nem törődik vele." Ez a deisztikus fogalom természetesen kizárta a lélek halhatatlanságáról és a túlvilági életről szóló hit létezését is, amelyről a papság a nép számára élénk színű képeket festett és az odajutás megkönnyítése, valóságban azonban a papuralom biztosítása végett szigorú erkölcsi törvényeket hozott.

Az egyiptomi papság hatalmát mint második pillérre, a görögül titkot jelentő misztériumokra építette, amelyek Para és Memphis városokban, az Oziris tiszteletére épített templomokban vitettek végbe és általuk a papi kaszt a maga ifjait nevelte, tanította, gyakorolta és a hatalom kezelésére előkészítette. Egy ilyen templom előcsarnokában állt két rézoszlop, amelyek Ozirist és Iriszt jelképezték. Szentélyében egy oltár, amelyen ugyanezen isteneknek áldoztak. A legbelső részben, a szentek-szentében pedig egy láda, amelyet Oziris koporsójának neveztek

és benne az isten képét, valamint egy öt akácgalyat tartalmazó virágcserépet tartottak.

E templomokban hétízben azaz hét fokozatban vetették alá az ifjakat bizonyos kínzásoknak és ijesztéseknek, amelyeknek főbb jelenetei voltak a következők: Vízen úsztatták őket és tűzön ugratták keresztül. Esőt zúdíttattak rájuk és mennydörgést, meg villámlást idéztek elő körülöttük. Földre vetették és meztelen mellükre kardok hegyét szegezve megeskették őket, hogy amit ott látnak és hallanak, azt soha senkinek el nem árulják. Embert ölettek meg velük, akinek fejét le kellett vágniok és a király elé vinniök, hogy a kíméletlenséget és kegyetlenséget megszokják. Körülmetélték őket, hogy a birodalom bármely részében igazolhassák a papi kaszthoz való tartozandóságukat. Megtanították őket a kézfogásra, amelyről egymást azonnal felismerhetik; jeleik és eszközeik értelmére, amelyek közül pl. a háromszög a világegyetemet jelentette. Majd fehér kötényt kötöttek eléjük és megmagyarázták nekik, hogy az istenek csupán természeti tünemények és erők, a vallásos szertartások pedig csak a nép szórakoztatására; és a lenyűgözésére szolgálnak; hogy isten csak egy van, de az nem törődik a világgal, tehát a hatalmat irgalmatlanul ki lehet és ki is kell használniok. Végül egy utolsó szertartás keretében bekötött szemmel két oszlop közé vezették, majd a kötést levévén "látókká" tették őket, ellenében eddigi állapotukkal, amelyben csak világosság keresők voltak.

Dacára azonban a titoktartás ilyen biztosításának, idővel mégis kiderült, hogy a papoknak külön istene van, sőt az is, hogy azt Amonnak nevezik. Erre a papok Amont rögtön azonosították a napistennel és Amon Ra néven átadták a közimádásnak, istenük új, titkos jelölésére pedig a görög hitregéből kölcsönözött Io-ból az Iao vagy I-haho szót alkották.

[Jegyzet: Io Inachos argosi király lánya volt, akibe Zeus beleszeretett. Hogy szerelmét felesége, Hera előtt eltitkolhassa, Io-t tehénne változtatta. Hera azonban mégis megtudván a titkot, Io-t országokon keresztül hajszolta. Egyiptomba érve Io megszabadult az üldözéstől és emberi alakját visszanyerte. Io egyiptomi szereplése mutatja, hogy a görögök tudtak ez istennőnek az egyiptomi vallásba való átvételéről. Io-t a görögök omegával írták, amiért hosszan, iaoszerűen ejtették ki. Ez alakban történt átvétele tehát természetes.]

Nem mulaszthatom itt el megemlíteni, hogy Schiller, a nagy német költő és történetíró "Die Sendung Mozes" c. alatt e

kérdésről írt tanulmányában megállapította a mysteriumok és a szabadkőművesek között fennálló rokonságot, pedig mi minden derült ki azóta a szabadkőművesekről és az egyiptomi papokról!

Ez a kaszt azonban sokkal eszesebb volt, semhogy vallásának és mysteriumának gyenge oldalát észre ne vette volna. Jól tudták az egyiptomi papok, hogy nincs az a féltve őrzött titok, amely annyi ember kezén forogva egyszer ki ne derüljön. Azért nemcsak a vallást, hanem a tudományt is kisajátították, hogy minden hivatalt és a köz- és magánéletben is minden irányítást maguknak biztosítva, kasztjukat nélkülözhetetlenné és pótolhatatlanná tegyék arra az időre is, amikor a hitbeli kiábrándulás következtében tiszteletük és tekintélyük megsemmisül. E célból ők, maguk a tudományt nagy szorgalommal művelték és igen magas fokra fejlesztették de a másik két kasztot közelébe se engedték. És hogy az ő tudományos ismereteiket avatatlan ellesni vagy ellopni ne tudja, titkos, nehezen megtanulható betűkkel, az úgynevezett hieroglif jegyekkel írták könyveiket, miatt a népet egy könnyebb írásmódra tanították meg, amelyen törvényeiket és rendeleteiket közzölték vele.

Az egyiptomiak tudományában a legelőkelőbb helyet foglalta el az építészet, amelynek körébe tulajdonképpen az összes természettudomány beletartozott. Ezzel összefüggésben amikor az eredetileg szelet jelentő Knut isten neve a főisten trónjára emeltetett, akkor annak a papság a "világ építőmestere" címet adta. Ha azonban az istent építőmesternek nevezték, akkor magukat, mint annak szolgáit és munkásait — csak kőműveseknek mondhatták. A kőműves szó azután belső használatra bizonyára állandóan megmaradt közöttük, ha nem is maguk a tulajdonképeni papok de a papi kaszt építészeinek vagy általában tudósainak jelölésére. Ennek a feltevésnek nem találjuk ugyan bizonyítékait az eddigi egyiptomi nyelvelmékekben de a bibliában igen. Ettől eltekintve azonban az egyiptomi klerikálizmus minden pontban annyira egyezik a szabadkőművességgel, hogy az utóbbi mint mindenét, úgy nevét is csak az előbbitől kaphatta.

Az egyiptomi tudósok állandóan építették a csodás gúlákat, templomokat és városokat, vésték a kőszobrokat és obeliszeket, vagyis ők a valóságban is kőművesek voltak: tehát szerszámaikkal, jelvényeikkel, titkaikkal, istenükkel és céljaikkal együtt a nevet is csak ők adhatták a szabadkőművességnak.

Az így berendezett egyiptomi állam kerek 3 ezer évig fennállt már anélkül, hogy rajta külsőleg feltűnő javulás vagy bomlás mutatkozott volna. Kr. e. 2100 körül azonban a szomszédsá-

gában tengődő pászternép megtámadta és lassanként egész területét megszállta. Akkor tűnt ki csak igazán, hogy ez a hazugságra, istentagadásra és kevesek kiváltságos jólétére berendezett nagyhatalom a legkisebb külső támadásnak sem képes ellenállni. Mert a kosiak tudomány, műveltség, lélekszám és anyagi eszközök tekintetében oly jelentéktelen erőt képviseltek az egyiptomiakkal szemben, hogy támadásukat esztelen vakmerőségnek, az egyiptomiak kudarcát pedig túlozhatatlan gyávaság és erkölcsi züllöttség eredményének kell minősítenünk.

Az egyiptomiak a kosiak jelzésére a "hiksos" szót használták, amely úgy jött létre, hogy a kosi szó elé odatették a semi "ha" névelőt, utána pedig az árja "s" többesragot illesztették és az így alkotott "hakosis" szót "hiksos"-szá ferdítették. Mint már előbb említettem, a törzstől elkalandozott kosiak egyik raja a Vörös-tenger mellett, a mai Mekka vidékén alapított államot. Ide az árjak nem követték őket, tehát itt fajtisztaságukat megőrizhették volna, ha nem vegyülnk össze néger szolgálkával. A keveredés, — sőt mivel a négerek többen voltak —, inkább beolvadás azonban bekövetkezett s idővel csak a személynevek és az államalkotó képesség árukták el a turáni vérnek a fekete bőr alatt való jelenlétét. Az államalkotó képesség nem hagyta el e népet 8 ezer éves hányattatása alatt soha, sőt mai hazájában, Abessziniában sem.

Négyszázévi megalázás és szenvedés után lerázták ugyan az egyiptomiak a hiksoszok igáját, de önállóságukat csak addig élvezhették, míg az első közelükben kifejlődő államhatalom szemmet nem vetett gazdagságukra. Egyiptom miként a hiksoszokkal, később ugyanúgy az asszírokkal, perzsákkal, görögökkel szemben is tehetetlennek bizonyult, pedig valójában mindegyiknél nagyobb erővel rendelkezett. De — mint a történelemben annyiszor láttuk, és legutóbb a világháborúban is oly sűrűn tapasztaltuk —, hogy egy kis anachronizmussal is éljek, az élvezők Egyiptomban is a trénhez vagy a Vöröskereszthez osztatták be magukat vagy krónikus fájdalmaikat ápolták otthon, hogy meg ne gyógyuljanak, míg a háború tart; a nyomorgók pedig feleslegesnek vélték harcolni és embert ölni azért, hogy uraik és kifosztóik szerepében személyváltozás ne történjék. . .

Mikor az egyiptomi papság tudatára ébredt annak a valószínűségnek, hogy állama külső támadásnak ellenállni nem tud, elháározta, hogy kasztrendszerét és misztériumát a szomszéd államokba is átülteti és azok vezető embereit egy ilyen nemzetközi szervezetben az ő főnöksége alá helyezve, magát a támadás el-

len ily módon biztosítja. Ezirányú tevékenységének nyomait megtaláljuk Görögországban, ahol Eleusisben és Samos szigeten rövid időre meghonosodtak a misztériumok és Likurgos is egyiptomi befolyásra rendezte be Sparta kommunista államrend-szerét. Ezek a kísérletek azonban nem jártak a várt eredménnyel, mert a görög nemzet szabadságszeretete nem tűrte meg egyes kiváló emberek hosszabb vezérszerepét sem; annál kevésbé lett volna hajlandó elviselni az egész kaszt örökös zsarnokságát.

De akadt egy nép, amely hálás talajnak bizonyult e mérges növény magvának befogadására; az kikeltette, sőt Babel tornyánál is magasabbra emelte koronáját. Ez a nép a zsidóság volt.

A zsidóság származása

Mi a zsidóság? Faj, nemzet, vallás vagy mind a három együttvéve? Erre a kérdésre a zsidók sem adnak egységes feleletet, azért más úton kell megkísérelnünk a zsidók kilétének megállapítását. Hogy azonban hamis nyomra ne tévedjünk, előre meg kell jegyezni, hogy az egyiptomi feliratok és az arra az időre vonatkozó történeti emlékek, — amikor a zsidók saját állításuk szerint Egyiptomban szolgaságban sínylődtek —, semmit se tudnak róluk. Maneto egyiptomi történetíró is, — akinek adatait a hieroglifek megfejtése előtt sokan kétségbe vonták, de azóta azok megbízható forrásoknak bizonyultak —, Mózesről megemlékezik ugyan de a zsidó nép egyiptomi tartózkodásáról és csodás kijöveteléről nem szól. Hasonlóképpen nem találnak feljegyzést az állítólagos egyiptomi rabságot megelőző palestinai vagy éppen káldeai szereplésükről sem. Mindennek dacára vannak bizonyos nyomok, amelyekből nemcsak történetük fő eseményeit, hanem faji mivoltukat is tisztán megállapíthatjuk.

Mikor a hikszoszok elvesztették Egyiptomot, először a Sinai-félszigetre szorultak, ahonnan nagyobb részük visszahúzódott a régi hazába, a Vörös-tenger mellé és ott Aksun név alatt tekintélyes állammá fejlődve, a későbbi történelemben többször is szerepet játszott; kisebb részük pedig egy ideig a Sinai-félszigeten tengődött, azután pásztorkodva elkalandozott a Holt-tenger és a Jordán keleti partvidékére. Ott legalább négyszáz évet kellett tölteniök, mert Egyiptom felszabadulása 1700-ban feje-

zódott be. 1300 körül pedig II-ik Ramsesz fáraó háborút viselt Palesztina akkori lakói, a khiták, azaz hittiták ellen és az erről szóló feljegyzés nem emlékezik meg a "héberék"-ről. Kr. e. 1200 körül azonban az edomiták és moabiták megúnván a hiksoszoknak határaitokon való kóborlását, a Jordán nyugati partjára szorították őket. Az ott lakó hittiták nem akadályozták átkelésüket, sőt azt bizonyára elő is segítették, mert nagy szükségük volt rájuk.

Hogy azonban a későbbi eseményeket megérthessük, szükséges megismernünk a hittitákat és Palesztina egyéb akkori lakóit is.

A "hittita" szó csúfnév, amelyet a turániak adtak az árjáknak azért, mert hét istent imádtak. Köztudomású tény ugyanis, hogy az árják vallásának alapja és eredeti formája a hét bolygó tisztelete volt, amelyek alatt ők a: napot, holdat, merkurt, vénuszt, marsot, jupitert és szaturnust értették. E hét bolygó imádása vezette őket arra a gondolatra is, hogy az időt hétnapos szakaszokra osszák és mindegyik napot egy-egy istenről nevezzenek el. Így lett az első nap nagyság szerint a: Napé, a második a Holdé, a harmadik rendesen a Jupiteré, bár itt és innen tovább már némi eltérés mutatkozik az ég és törzsek napmegjelölése között, amiről a latin és német vagy angol naptárból meggyőződhetünk.

Ezt a hetekszerinti időszámítást a turániak is átvették és a "kedd" szó — amely azonos a semi Jupitert jelölő "gad"-dal —, meggyőzően bizonyítja, hogy a honfoglalás előtti korban a magyar nyelvnek mind a hét bolygóra voltak eredeti szavai,

[Jegyzet: Az "eredetiség" úgy értendő, hogy a hét szó nagyobb részének töveit az árja elem vitte magával Turánba, ahol azok a turáni nyelv törvénye szerint alakultak új szavakká.]

ame-lyek közül azonban csak a keddet mentette meg a véletlen; a többit a cseh papok Szent István segítségével őskultúránk és tízezeréves történetünk egész tartalmával együtt kiölték népünk emlékezetéből, hogy a lelkétől idegen és gondolatvilágától merőben ellentétes árja klerikálizmust reá kényszerítsék. A semi nyelvekből azonban még sok kincsünket napfényre hozhatjuk; így a magyar hely- és személyneveknek a semi istennevekkel való összeegyeztetéséből megállapíthatjuk a bolygóknak és a hét napjának eredeti magyar neveit. Ezek pedig a következők: Ra, Hodd, Hedd, Bela, Adony, Östö és Kámán.

A hittita szó tehát a turáni "hét" szóból származik és az

összes árját jelöli, azért találunk a régészek Elő-Ázsia minden vidékén, sőt Egyiptomban is hittitákat, akiknek mivoltukat nem tudván megállapítani, valamely régi faj maradványának gondolják és turáni népekkel tévesztik őket össze.

Palesztinában, — amelyet a Kr. e. 8-ik században az úgynevezett törött-asszirk obeliszk felírata szerint — még a "Hittiták földjé"-nek neveztek, a hittiták nyelvük eredeti tisztaságát elveszítették ugyan, de faji jellegüket megőrizték és természetük szerint egymástól független városállamokat alkottak, amelyek élén egy-egy fejedelem vagy törzsfőnök állt. A régibb turáni lakosságot részben a sároni síkságra, a tulajdonképpeni Kanaan (=sík) földjére, részben a déljudaeai pusztákra szorították és az "amellekita", azaz istentelen csúfnevet adták neki éppen úgy, mint a kaldeai szemiták, azaz ugyanazt jelentő akádoknak nevezték a hódító kosiakat.

A kánaaniták turáni voltát bizonyítja Mózes I. 10. r., amely Kánaant Kus testvérének mondja; méginkább azonban az a jellegzetesség, hogy törzsekre nem szakadoztak, városuk csak egy volt: Gezer. Őket a zsidók legyőzni soha se tudták. Szomszédaikat nem háborgatták. Függetlenségüket a babyloni fogságig megőrizték és csak azután pusztultak el véglegesen. (Ezsdrás 9.

Az amelekiták turáni fajiságát pedig igazolja nevükön kívül várostalan, nomád életmódjuk; továbbá Sám. I. 30. része, amely szerint "ők nem ölték meg sem kicsit, sem nagyot, amikor rablótámadást intéztek a filiszteus városok ellen," — sem akkor, sem ma. Végül, hogy ők még a rómaiaknak sem hódoltak meg, hanem Arábia belsejébe húzódtak előlük, ahol az arabokba olvadtak.

A hittiták egy-egy termékenyebb völgy vagy lapály szélén emelkedő dombon építették városaikat, amelyek az akkori viszonyokhoz mérten erős falakkal voltak körülvéve. Egy ilyen nagyobb, — 6-700 lakosú város a környékén belőle telepített kisebb községekkel együtt képezett egy önálló államot, amelynek lakói —, mivel a többi ilyen város lakóival együtt ugyanazon nempajhoz tartoztak, rendesen arról az istenről nevezték magukat, amelyiket az ő városukban különösebben tiszteltek. Így voltak jehuditák (judeusok), akik Jehudot, a lenyugvó napot; izraeliták, akik Elt, a felkelő napot vagyis az ifjabb Horust; perzíták, akik a romboló déli napot, az idősebb Hórust; ammoniták, akik Bal-Ammont, a Mars csillagot; továbbá amoriták vagy asemiták, akik Venust, és gaditák, akik Jupitert tartották legfőbb istenüknek.

A hittiták eme városállamokban nagy nehézséggel küzdöttek, mert egy kevés árpa, lencse, köles termett ugyan a sziklás hegyektől szűkre szabott földeiken, — gyümölcsben pedig egyesek még bővelkedtek is —, de a sok oroszlán, leopárd, farkas miatt, — amely a zegzugos, erdős vagy csalitos hegyeken tanyázott —, a földművelést csak nagyobb csoportokban és fölfegyverkezve végezhatték, az állattenyésztésről pedig le kellett mondaniook és állandóan hús- meg ruhaanyag hiányban kellett szenvedniök. Hogy mekkora csapás volt az Palesztinára, sejteti Mózesnek a Makkabeusok korában írt 5 ik könyve (7 r.), amely az akkor még mindig található de már a hegyekbe szorult hittita és kánaanita töredékek kipusztítását rendeli el de csak fokozatosan, hogy a vadállatok el ne szaporodhassanak.

A hébereknél a Jordánon való átkelése előtt történt, hogy krétei (Kaftor) görögök telepedtek le Judea fővényes tengerpartján és ott hét várost alapítottak.

[Jegyzet: Gath (gatheo -ból : vidám), Gaza (=kincses), Gerar (geraros -ból =tiszteletreméltó, Asdod (aistos -ból : tudatlan), Askelon (askeles -ból = gyenge), Ekron (akron -ból: szélső), Lachis (lakkos -ból = tóváros.

E görögök, mint haltesttel ábrázolt istenük, Dagon

[Jegyzet: a dakno ige dakon tövéből = harapós cápa.

sejteti, eleinte halászatból éltek. Később azonban, mikor kiismerték a hittitáknak az egység hiányából származó gyengeségét, nagy vitézségük és nem kisebb ravaszságuk által több hittita várost adófizetésre kényszerítettek és bennük állandó őrségeket helyeztek el. Ilyen őrségük Gibbeton városban még Zimri király korában, azaz 50 évvel Salamon halála után is megvolt (Kr.I. 16-15). E görögöket őshazájukról krétaiaknak, azaz keretiteknek vagy filiszteusoknak nevezték. A vadállatoktól és filiszteusoktól szenvedő hittitáknak tehát olyan szövetséges népre volt szükségük, amely nem városokban és völgyekben, hanem hegyeken tartózkodik és nyája megvédése végett életérdeke követeli a vadállatok pusztítását; másfelől pedig nincs törzsekre szakadozva, tehát a maga egészében felkelhető a rabló és zsaroló filiszteusok ellen. E két követelményt megtalálták a hittiták a hikszoszokban, a Jordánon át érkezett pásztornépben, amelyet mint a nevezett folyón túl kóborlót már régóta ismertek, azért azt egyszerűen folyóntúlinak, azaz "heber"-

nek nevezték.

A héber szó a "ha" "a" és "ber" szavakból van összetéve. Az "a" ős árja nyelven folyóvizet jelent, amely tisztán ebben az alakban a kulandi "Aa" folyó nevében ma is megtalálható. A "ber" szintén ős árja szó, amelynek változata a latin per és német über. Az "a" az összetételben hasonló a "ber"-hez és eber szó alakul belőlük. Az elé oda tették a "ha" semi névelőt, így a haeber-ből heber lett.

Hogy a héberek azonosak voltak a Vörös-tenger melléki feketebőrű hikszoszokkal, az magából a bibliából szintén megállapítható. "Fekete vagyok, de szép vagyok. Ne nézz rám, mert fekete vagyok!" Mondja a Salamon kora után írt Énekek éneke. "A jeruzsálemi nők bokacsörgőket és orrkarikákat viseltek." Ézs. 3. Zofonias Kusi fia volt, tehát a kusi szó, mint férfi név továbbra is használtatott a hébereknél éppen úgy, mint a turáni Csaba (Seba), Csaba leánya (Betseba), továbbá a kis és a jó jelzővel összetett számos név,

[Jegyzet: E feltevés szerint a "jó" összetételeiből képtelen értelmet nyerünk, pl. Joel=Jehova az El Isten, helyesen Jóisten, Joab az alpa Jehovája, helyesen = Jóapa.

amely utóbbit az árja theológusok, — mivel a magyar nyelv szerepét a szemita nyelvekben nem ismerik —, tévesen a Jehova rövidítésének tartják. A héberek Palesztinába költözésük idején fetisimádók voltak, igazolja Mózes III. 3: 1-19. Mózes IV. 21: 9. Bírák 17: 4-5. Ézsaiás 3: 18-25. próféta korában (770) még tudták és vallották a héberek, hogy ők a hikszoszok utódai, mert a próféta (9: 7.) a következőket mondja: "Nem mint a kusiak gyermekei vagytok nekem Izrael fiai?" (Halo kibne kusim atem li böne Izrael). Abessziniában és Dahomey-ben ma is élnek feketebőrű zsidók, akik a héberek egyenes leszármazottainak vallják magukat és az európai zsidók egy szóval se cáfolják meg ezt a rokonságot, sőt dicsekednek vele.

A héberek átkelvén a Jordánon, nyájaikkal elosztak Palesztina hegyein, bár politikai egységüket, egy-egy sofet, azaz bíró főnöksége alatt mindig megőrizni igyekeztek. Számuk e terület méretéhez viszonyítva nem lehetett felül 10 ezeren. A város lakó hittitákkal eleitől fogva barátságos viszonyban éltek, terményeiket és áruikat kölcsönösen kicserélték, sőt össze is házasodtak (Bírák 3: 5. - 6.) .A házasodás és ellenséges támadások

miatt állandóan húzódtak a városokba, de azért még Dávid korában a nép legnagyobb része a nyájak mellett, sátrakban élt (Sám. II. 20-23). Érdekük közös lévén a hittitakéval, miként azok veszély idején megnyitották előttük kapuikat, hasonló esetekben ők is siettek a városok segítségére, mint Saul Jabesgileadéra, amelynek fölmentésénél a héber vezér olyan bátorságot és hadvezéri tehetséget árult el, hogy az egész nép a papok aknamunkája ellenére egyhangúlag királlyá választotta.

Saul az első történelmi nagy alakja a héber nemzetnek, akit nem tudott kisebbiteni vagy elhomályosítani ellenségei gyűlölete, mikor történetét megírták és személyét sárba rántani igyekeztek. Bár egyszerű pásztornak született, — miként akkor valamennyi héber — mégis igazi király, hadvezér és hős egy személyben, aki mikor a nép fejévé választja, rögtön átlátja a veszélyt, amely alattvalóit fenyegeti és elhárítására azonnal megkezdí a cselekvést, amelyben életét állandóan kockáztatva fiaival maga jár elől. A Jordán vidék népeit két ellenség háborgatta akkor: a filiszteusok és a rablók. Saul e két csapás elhárításának szentelte életét. A rablóktól megtisztította Judeát és vezárukét a hittita föld elhagyására kényszerítette, a filiszteusok őrsegeit pedig szünet nélkül nyugtalanította, Geba várost tőlük elfoglalta, seregüket Michmasnál megverte, amivel véget vetett a sarcolásnak, amely miatt a két szövetséges nép annyit szenvedett.

Eddig az ideig a filiszteus városok egyenként rendezték rabló vállalkozásaikat, most azonban, amikor látták, hogy nemcsak eddigi szerzeményükről kell lemondaniok, hanem Saul az ő városaikat is megtámadhatja, szövetségre léptek egymással és közös hadsereget állítottak fel ellene. A filiszteus haderő, — mint menetirányából látható —, a jezeeli síkon akart megütközni a héberekkal. Saul azonban tudván, hogy ő e vitéz, nehézfegyverzetű és begyakorlott ellenfelét síkságon meg nem verheti, elébeállt a Gilboa hegyen, ahol serege vereséget szenvedvén, három hős fiával együtt maga is elesett.

Győzelmüket a filiszteusok ipari fejlettségüknek, azaz tökéletesebb fegyvereiknek köszönhatték, amit könnyen megérthetünk Sámuel I. 13: 20. verséből, amely szerint a hébereknél nem voltak kovácsaik, azért kapáikat a filiszteusoknak élesítették.

Saul halála után a héberék egyértelmű beleegyezésével a negyedik fia, Izboseth vette át az uralmat. A filiszteusoknak azonban drága lehetett a gilbai győzelem, mert Saul fiával szem

ben elálltak a nyílt háború folytatásától, hanem ahelyett politikai cselszövessel igyekeztek a héberek erejét megtörni. E célból a judeai rablók hozzájuk menekült és az ő zsoldjukba szegődött vezérét, Dávidot támogatták, — aki különben is az ő alattvalójuk volt, mert az általuk bírt Betlehemben lakott —, (Sám. II. 15-18), ami biztosította a filiszteusok befolyását és Dávidnak a Jordán vidék egy kicsiny, Jeruzsálem körüli részének az uralmát.

A héberek többsége azonban a nemzeti ügy árulóját látta Dávidban, azért nemcsak az északi vidékek héberei nem ismerték el őt uruknak, hanem benne, székvárosában és a filiszteusok által féken tartott környéken is törtek ki ellene lázadások (Absolon, Seba), amelyeket minden esetben a keretitek, azaz filiszteusok folytattak el. Egy ízben megkísérelte Dávid vezére Izbosette is a fegyveres mérközést de vállalkozása sikertelen maradt. Mindezen harcokban Dávid soha se vett részt és Absolon lázadása esetén is, — mikor nem maradhatott Jeruzsálemben —, egy városba bezárkózva, messze a csata színterétől várta be annak eredményét. Rabbal ostrománál szintén nem volt jelen, de amikor vezére a várost bevette, azonnal ott termett és a lakosságot elfürészeltette, fejszével darabokra vágatta és a téglaegető kemencében megsüttette. (Sám. II. 12-31). Már király volt, amikor fegyvereseit saját népe kirablására küldte (Sám. II. 3-22). Legderekabb vitézét, a hittita Uriást pedig, — kinek feleségére szemet vetett —, álnok módon az ellenséggel verette agyon. Nabal hirtelen meghalt, mikor felesége, Abigel megtetszett Dávidnak. A törvényes királynak egyezkedés végett hozzá ment vezérét, Abnert pedig katonái a vendégjog kigúnyolásával megölték. Izboseth, — akit Dávid serege legyőzni nem tudott —, orvgyilkosnagnak esett áldozatul. Végül Dávid Saulnak még megmaradt összes rokonát felakasztatta. (Sám. II. 21).

Ez a történet Dávid és jelleme felsorolt tetteiben sötétlik eloltunk. Ezt jegyezzük meg a továbbiakra, mert az ember jelleme és cselekedete között oly szigorú törvényszerűség áll fenn, mint a vegyületek anyaga és kristályainak alakja között, amit Madaich így fejezett ki: "Nem adhatok mást, csak mi lényekem."

Dávid még élt, mikor udvarában a filiszteus őrség és a papok összeesküdtek a jogos trónörökös Adoniak ellen és öccsét, Bahamont kiáltották ki királynak. Ugyanakkor megölték Adoniah hal együtt Dávid kiváló vezérét, Joabot (Kir. I. 1 és 2 v.) és valószínűleg magát Dávidot és összes többi gyermekét is,

mert ez utóbbiak sem a hivatalok kiosztásánál, sem egyéb alkalommal többé nem említetnek. E palotaforradalom és a benne rendezett öldöklés azt sejteti, hogy Joab és Adoniah meg akarták szabadítani az országot a filiszteusok befolyásától, amit azok megtudván, ily módon megelőzték. De ezzel a cselekvéssel a keretitek be is végezték jeruzsálemi szereplésüket, róluk többé nem szól a biblia, ami természetes, mert csakhamar egy új, nagyobb hatalom jelent meg Judeában, amely felváltotta a filiszteusokat nemcsak a király személyének őrzésében, hanem az ország felett gyakorolt befolyásban is. Ez a hatalom Egyiptom volt.

Az Egyiptomiak egy királylányt adtak Salomonnak feleségül és egy hadsereget szállítottak partra Ekron mellett, hogy az önálló hittita városokat Salamon előtt hódolásra kényszerítsék és így az országot megnagyobbítva, képessé tegyék a szír és asszír támadások visszaverésére, amelynek árnyképeit már feljűk száguldani látták. A terv kivitele azonban sokkal nehezebbnek bizonyult mint képzelték. Az útjukba eső első várost, Gezert bevették ugyan (Kir. I. 10 - 29), de a többi ostromát meg se kísérelték, a hittita városok Salamon egész uralkodása alatt megőrizték függetlenségűket (Kir. I. 10 -29). De nemcsak a hittita városokra nem tudta Salamon uralmát kiterjeszteni, hanem lázadozott ellene saját népe is, azért amikor az egyiptomiak látták, hogy a király az emberölésen és a hárem örömein túl más iránt nem érdeklődik, és olyan képességgel nem bír, amellyel népét megnyerni és birodalmát összeforrasztani tudná, az elégedetlenkedők vezérét Rehoboámot vették pártfogásukba, amivel útját egyengették a héber nép kettéválásának (Kir. I. 11-40) és egy egészségesebb, erősebb északi állam megalakulásának.

Saul, Dávid és Salamon korának, valamint nevezetesebb eseményeinek időpontjának megállapításánál csak Salamon halálának éve, 952 bizonyos, Sámuel és a Királyok könyve mind a három király uralkodási korát 40 évig tartónak mondja, ami már magában is bizonyítja, hogy ez a szám csak hozzávetőleges. E kor története megíratott ugyan a "Jaser, Gad, Nathan, Sámuel és Juda királyainak krónikája" című írásokban, de jóval később az események után; sőt még az utóbbi évkönyvet se kezdték el vezetni Salamon közvetlen utódai életében, hanem csak később, amit Kir. I. 12-19 igazol. Ez az időbeli bizonytalanság azonban nem érinti a fentebb csoportosított cselekmények hitelességét.

Dávid uralkodása alatt Judeában megtörtént a hittiták és

héberek összekeveredése, Salamon alatt pedig szemitává való teljes összeolvadása, amit a filiszteusok fenyegető magatartásán kívül a királyi hatalom közelségének, a papság központosító törekvésének és nem utolsó sorban a tartomány vízszegénységének tulajdoníthatunk, ami alatt a héber pásztorok nem kalandozhattak el messze a városoktól, ahol a kútak és ciszternák voltak.

Az északi Héber - vagy Izráel-országban azonban még legalább 150 évig álltak fenn önálló hittita városok, amelyekkel a héberek, mint előbb, — továbbra is jó viszonyban éltek és mint a Kir. II. 7,6 mutatja, egymást támogatták a közös veszély, a szír és asszír támadások visszaverésében. Nagyobb méretű keveredésük éppen a támadások következtében Ahab király uralkodása (896-874) alatt kezdődött, amikor a héber pásztornép kénytelen volt a hittita városokba menekülni. Mivel pedig a meglevőkben nem fértek el valamennyien, a király új városokat építtetett számukra. Megható és tiszteletreméltó az a hősi küzdelem, amelyet e kis nép kétszáz éven át szabadságáért folytatott és több derék uralkodója között bámulnunk kell Ahab vitézségét és magas erkölcsi felfogását, aki míg népéről apai szeretettel gondoskodott, maga járt elől a csatákban, addig gyermekeit alattvalóival, azok házaiban nevelteti, hogy a királyi hatalom fényében és kényelmében el ne puhuljanak.

A szüntelenül ismétlődő ellenséges támadások folytán azonban, mire a kis ország minden ereje felörlődött és 722-ben, háromévi hősies védekezés után fővárosa is elbukott, itt is bekövetkezett az összeolvadás. De Galileából azért sohasem lett Judea és az izráeliták soha se lettek valódi zsidókká, mert nagy fejedelmek szellemei továbbra is örködték felettük és nem engedték, hogy a jeruzsálemi mételey megrontsa lelküket. Ez a mételey a zsidó klerikalizmus. . .

Zsidó klerikalizmus

A klerikalizmus eszméjét és a vele összefüggő mysteriumokat Mózes vitte a héberekhez, akiről Meneto azt állítja, hogy egyiptomi pap volt. Paraból, a Napvárosból menekült az izráelitákhoz és nekik az egyiptomiakétól eltérő törvényeket adott. Hogy Mózes menekülése mikor történt, arra nézve biztos adat nem áll rendelkezésünkre de a valóságosság mellett szól, hogy kevéssel a hébereknek a Jordánon való átkelése előtt. Ő az egyiptomi papi

kaszt természet- és orvos-tudományának birtokában könnyen felsőbb, csodatevő lénynek mutatkozott a tudatlan pásztornép előtt és azzal megszerezte a főnöki hatalmat is, amelyet azután egyiptomi mintára családjában is állandósítani igyekezett. A hébereknek részben turáni vére és a nomád életmód azonban nem kedvezett a klerikálizmusnak. Az elemekkel és a pusztai népekkel vívott harcokban csak olyan egyén tudta a vezéri állást megtartani, aki vezéri képességgel bírt, azért természetesnek és igaznak kell tartanunk a hagyomány ama beismerését, hogy Mózes után mindjárt egy nem papi kaszthoz tartozó egyén, Józua állt a nép élére.

Mózes családja azonban ettől fogva szüntelenül igényelte és követelte az uralmat, amelyhez való jogát Mózes bizonyára már törvényben biztosította, bár az ő nevében a bibliában elhelyezett ilyenmű törvények ezer évvel később szerkeztettek. E jog, továbbá a papi hivatal és a Mózesből örökölt néhány orvostudományi titok által sikerült is neki az államhatalmat egyszer-másszor megszereznie, de a rátermettség hiánya, főként pedig a klerikálizmus államfenntartásra való képtelensége miatt soha se bírta azt hosszabb ideig kezében tartani.

Ez a képtelenség nyilvánult meg Éli főpap fiainak és a Dáviddal szövethető Sámuelnek kormányzásában is, amikor a héber nép végleg kiábrándult papjaiból és azok uralmát lerázva, Sault királlyá választotta.

Saul az ellene lázadó papi kasztból többeket kivégeztetett, de hősi jelleme nem engedte, hogy az egészet, az egész kasztot kiirtsa, azért halála után a papság azonnal erőre kapott és bűnbocsánat ígérgetésével, azaz hibáinak és bűneinek legyezgetésével Dávidot teljesen behálózta. Az Adoniah elleni összeesküvésben is a papság játszotta a főszerepet, hogy Salamont hálára kötelezze és befolyását az ő uralma alatt is megtartsa. Ekkor azonban — mivel a nomád élet megszűnt és a nomád héberek a hittitákba olvadtak —, olyan helyzet állt elő, amelyben a klerikálizmus nem szorult többé arra, hogy tisztán kuruzslással és a király körül való hízelkedéssel tartsa magát felszínen. Az árja hittita ugyanis, — mint az érzés és szenvedély embere —, melegágyul kínálkozott a klerikálizmusnak, amelybe mély gyökeret eresztethetett; az állandó meglepetedés és a főváros pedig alkalmat adott neki arra, hogy fényes berendezésével és a főbb hivatalok megszállásával az állami lét szerves részéül szuggerálja magát a népre és a királyra. Mindezt elősegítette még egy — talán mindennél fontosabb tényező —, a külpolitikai helyzet, amely a zsidó klerikálizmust világtörténeti jelentőségre emelte.

Elő - Ázsiában ugyanis ekkor három szemita hatalom bontogatta szárnyát: a szír, asszír és babyloni, amelyek mindegyikének végcélja Egyiptom meghódítása volt. A kasztrendszer miatt tehetetlen egyiptomi állam érezvén a veszedelmet, sietve keresett szövetségeseket az Aksumi birodalomban és főleg Palestina lakóiban.

Már II. Ramses hadjárata a hittiták ellen e célt szolgálta de — noha e hadjárat kibékülésben és szövetség kötésben végződött — az egyiptomiak nem sokat nyertek vele, mivel minden hittita város önálló államot alkotván, velük állandó, közös védelmet szervezni nem lehetett. Egyszerre megváltozott azonban a helyzet, amikor a hittiták összeolvadtak a héberekkal és egységes állammá kezdtek alakulni. Most elérkezettnek látta Egyiptom az időt, hogy Ramses kísérletét megújítsa és minden erővel egy életképes ütközőállamot teremtsen Palestinában. Ez a történeti háttére az egyiptomiak Salamon udvarában való megjelenésének.

Az egyiptomiak három eszközzel fogtak tervük kiviteléhez: hadsereggel, növel és arannyal. Az első megszabadította a jeruzsálemi államot a filiszteusok uralmától, a második hozzáfűzte királyát az egyiptomi királyi családhoz, a harmadikkal pedig azt célozták, hogy a zsidó papságnak és a mysteriumoknak állandó székházat építve, általa ezt a kasztot az egyiptomi papsággal szoros, függő viszonyba hozzák. Egyiptom tehát nemcsak a zsidó királlyal kötött szövetséget, hanem a zsidó papokkal is és pedig ez utóbbiak szövetségét fontosabbnak tartotta, mint az előbbiét. És méltán, mert ez időtől fogva a papi hatalom Jeruzsálemben nagyobb és szilárdabb lett, mint a királyi; azonfelül a jeruzsálemi királyok meggyőződésből vagy szeszélyből elpártolhattak az egyiptomiaktól, — mint néhányszor meg is cselekedték —, de a papok soha, mint a tények bizonyították, mert ők a mysteriumok révén függő helyzetbe jutottak az egyiptomi papi kaszttal szemben.

Ezek után szinte magától értetődik, hogy a jeruzsálemi templomot nem a szírusiak, hanem csakis az egyiptomiak építhették. Ezt bizonyítja: 1. hogy az építés idején Zsidóország egyiptom vazallusa volt, 2. a templom teljesen az egyiptomi Ozirisz templomok mintájára épült, 3. az egyiptomiak hármasszáma érvényesült belső beosztásában (csarnok, szentély, szentek-szente) és külső arányában (hossza háromszorosa a szélességének: 33×11 mt.), 4. az előcsarnokban felállított két rézoszlop, — amelyeket az egyiptomi templomokban a nép Ozirisz és Izisz oszlopainak nevezett —, itt Boaz és Jakim névvel jelöltetett. Az első jelenté-

se: benne az erő. A másodiké: megalapít. Maga a zsidó papság azonban az egyptomiak rejtett istenét, Amont tisztelte és a két oszlopban, — amelynek nyomait a bibliai írók elfelejtették kihagyni, amennyiben az oszlopok nevét "haamnod", azaz a "két Amon" szóval írták a Királyi Krónikák könyvében, amint éppen az ő maguk misztériumai az oszlopokat nevezték.

A Boaz és Jakim szavak ezenfelül, mint Bal isten melléknéve bizonyítja azt is, hogy ezt a templomot a nép akkori tudomása szerint nem Jehovának építették, — amelynek nevét akkor még a papok sem ismerték —, hanem Balnak. Ezt a tényt maguk a szentírók erősítik meg, amikor elbeszélik, hogy Jozsiás király uralkodása alatt Bal edényeit kihordták a templomból . . .

Az egyptomi klerikálizmusnak és kultúrájának kölcsönzését tehát a zsidó papi írók eltagadni igyekeznek, amely céljuk, — mint majd meglátjuk —, indokolt. Fáradozásukban azonban olyan túlbuzgóságot tanúsítanak, hogy maguk árulják el magukat és maguk leplezik le a célt, amelyet éppen eltitkolni szeretnének.

A Kir. könyve szerint Salamon Hiram tyrusi királyhoz fordul építésért, amire az utóbbi küld Salamonnak egy szintén Hiram nevű építész, akiről azonban kiderül, hogy nem építész, hanem rézöntő. A templomépítéssel kapcsolatban még egy embert említenek, aki a favágókra felügyel. Ez az egyén szintén a Hiram nevet viseli, csak hogy némi változattal. Ő Adomiram, azaz Hiram úr. A Krónikák könyve viszont elárulja, hogy e három Hiram tulajdonképpen nem Hiram, hanem Hiram. A templom magassága a Kir. könyve szerint 16.5, a Krónikák szerint 63 méter. A két oszlop magasságát az előbbi 12.5 méterre teszi, az utóbbi 22 -re. A favágókról azt állítja a szentíró, hogy 30.000 -en voltak; két verssel hátrább azonban már 80.000 -en vannak, akiknek fejszéi elől 70.000 -en hordják el a leejtett törzseket. Végül az egész munkára 3.300 felügyelő vigyáz.

Ennyi favágó, amennyi felnőtt férfi lakosa akkor egész Palesztinának sem lehetett, nem a Libanon, hanem Brazília őserdeit is ki tudná hét év alatt pusztítani és a kitermelt fával nem az akkor 2 - 3 ezer lakosú Jeruzsálemet, hanem egy többmillióos ország összes lakóházát föl lehetne építeni.

A három Hiram, a 30.000 favágó, meg a 3.300 felügyelő nem egyéb, mint az egyptomi, — most már zsidó klerikálizmus szent számával való labdázás, amelynek annyi köze van a valósághoz, mint a rézöntő Hiramnak a jeruzsálemi templom építéséhez.

A templomépítés által azonban a zsidó papi kaszt szilárd ta-

lajt nyert lábai alá és a klerikálizmus örök módszere szerint hozzáfogott az államhatalom birtokbavételéhez, meg az ország erőinek kizsákmányolásához. Magát a királyi méltóságot eddigi kudarcain okulva nem ragadta magához, hanem úgy igyekezett célját megközelíteni, hogy a királyt kényszerítette befolyása alá és az ő fején át uralkodott az államon. Hogy milyen módszert alkalmazott és mely eszközökhöz nyúlt e törekvés közben, arról néhány példából tiszta képet alkothatunk.

Ézsaiás próféta azt tanácsolja Hezekiás királynak, hogy ne hódoljon meg az asszíroknak. Majd mikor a király megbetegszik, mint isteni üzenetet közli vele, hogy meghal, tehát hozza rendbe házát. Mikor azonban a próféta látja, hogy a király meggyógyul hamarosan egy újabb égi üzenetben adja tudtára, hogy életét isten 15 évvel meghosszabbította. Végül, hogy a király hitelt adjon szavának, csodát tesz előtte oly módon, hogy a napot a napórán 15 fokkal visszaugratja. (Kir. II. 19, 20).

Jehoas, Juda királya helyesen cselekedett az Úr látása szerint, mert Jehojada pap tanította egész életén át (Kir. II. 12).

Hulda prófétanő azt jósolja Jozsiás királynak, hogy mivel megalázta magát Jehova előtt, békében viteti majd a sírba. (Kir. II. 22). A megalázkodás alatt a prófétanő azt értette, hogy a király hallgatott a papok tanácsára és az egyiptomiakkal szövetkezve háborút indított az asszírok ellen, amelynek folyamán — a jóslat ellenére — a megidőli csatában elesett.

E példákból világosan kitűnik, hogy a zsidó papság Juda királyait állandóan kiskorúságban tartotta. Salamonnal is úgy bánt egy ideig de ő utoljára megunta a gyámságot és új feleségek szerzésével meg több szentély építésével elárulta, hogy szakítani szeretne pártfogóival. A papság azonban erre Jeroboámot lázította ellene (Kir. I. 11), akinek vállalkozása nem sikerült ugyan de az egyiptomiak menedéket nyújtván neki, megértették a királlyal, hogy a papok üldözése, vagy az egyiptomi érdekekkel való szembehelyezkedés esetén a lázadó egy sereg élén fog viszsztatérni.

Ez az epizód Salamon életében azonban meggyőző bennünket arról is, hogy a papság őt és Juda királyát nem avatta be a mysteriumokba. Ugyanezt különben a biblia 110 -ik zsoltára is megerősíti, amikor a Dávid családjából származó királyok másodrendűségével szemben egy nagyobb és igazabb királyról jósol, — Makkabeus Simonra célozva, természetesen az esemény bekövetkezése után —, aki a Melnicidek rendje szerint jut király-

sághoz, vagyis a papi kasztból származik. Salamon szerepe eszerint a szabadkőművesség alapítása körül éppen olyan koholmány mint az egész Hiram legenda.

Míg tehát Judoorszáiban a valóságban nem a király, hanem a papi kaszt uralkodott, addig ugyanaz Izraelországban nagy erőlködés dacára sem tudott befolyáshoz jutni. Jeroboám ugyanis — bár megmenekülését a papságnak köszönhetette —, egyiptomi tartózkodása alatt megismerte, hogy hová sülyyed egy állam, amelyben ennek a rendnek az akarata dönt, ezért amikor uralomra jutott, első intézkedése volt, hogy a levitákat kitiltotta az országból és a népből nevezett ki papokat (Kir. I. 9). Jeroboam cselekedetét összes utódai helyeselték és utánozták, amivel elérték azt, hogy országuk 230 éven át meg tudta védeni magát a szír és asszír támadásoktól s így közvetve Egyiptomot és Judoországot is megmentette ezen idő alatt a biztos pusztulástól. A zsidó papi kaszt azonban nem hazája üdvét, hanem saját hatalmi érdekét helyezve mindig előre, hála és elismerés helyett Jeroboámot átkozta és emlékét gyalázta a Királyok és Krónikák könyvének majdnem minden szakaszában és mialatt az izraeliták őérette harcoltak, hátbatámadta őket, amennyiben prófétákat küldött hozzájuk és azok az izraelitákat derék királyaik ellen lázították, forradalmakat és vérfürdőket rendeztek (Kir. II. 9).

Egyiptom tehát csalogdott számításában, amennyiben segítséget nyert egy olyan néptől, amely üdvét a klerikálizmus távoltartásában kereste, ellenben semmi hasznát nem vette annak a hatalomnak, amelybe nagy áldozattal a klerikálizmust plántálta, hogy benne védőgátat emeljen az ázsiai hódítók útjába. Mert Judoország a klerikálizmus következtében éppolyan tehetetlenné vált, mint maga Egyiptom és azóta megannyi, — a klerikálizmust befogadó hatalom.

Hazael szír király ellen pl. úgy védekezett, hogy a templom kincseivel megbékítette (Kir. II. 12). Sennacherib asszír királytól a zsidók 300 ezüst és 30 arany talentumon vásároltak békét (Kir. II. 18). Jehoakim zsidó király meghódolt az asszírok előtt azért békében halhatott meg (Kir. II. 24).

Legjellemzőbb azonban a zsidók viselkedése Jeruzsálemnek 589-ben Nabukadnezártól szenvedett ostroma alatt. Akkor ugyanis a város nem volt élelemmel ellátva és az ostrom 9-ik napjának éjjelén onnan a király az őrsggel együtt megszökött (Kir. II. 25). A papok pedig, — akiknek a védelmet szervezni és a népet buzdítani kellett volna —, pincéikbe bújtak (Jer. Sir. 4: 20).

Judaország tehetetlenségét azonban természetesnek találjuk, ha a papság kapzsiságát az önmaga által nyújtott, tehát feltétlenül hiteles adatokból megismerjük.

Isten nevében hoztak olyan törvényt, amely az ő fizetésükül rendelte el: 1. minden termény tizedrészét (Mózes IV. 18 - 25). 2. Az olaj, bor és búza legjavát, az első gyümölcsöt, minden ember és állat elsőszülöttét (Mózes IV. 8: 12 - 15). 3. Csak a hivatalos napi és ünnepi áldozáshoz az államtól évente 113 tinót, 37 kost, 1093 bárányt, 6 kecskét, 18 gidát, 4424 liter lisztet, 1662 liter bort (Mózes IV. 28, 29). 4. az összes bírói és katonatiszti hivatalokat (Kron. I. 23. és Zakariás 3 - 7). 5. 48 várost 550 méteres átmérőjű körhatárral (Mózes IV. 45). 6. a fogság után ezeken kívül még 27.000 négyzetkilométer földbirtokot, holott az egész ország területe csak kb. 20.000 négyzetkilométert tett ki (Ezek. 45).

A 48 városra nézve azonban meg kell jegyeznem, hogy bár a papi írók úgy tüntetik fel Jozsua könyvében, mintha azokat a papság már az ország állítólagos felosztásakor megszállta volna. Az egy Anatothon kívül soha sem bírták, se nem lakták egyiket sem. Tisztán látjuk ezt a történeti ferdítést Gibeon (Jozs. 10 és Sám. II. 21) Gezer és Gibbeton esetében. Amennyiben Gibeon az amorita hittiták fővárosa volt, amelyben még Dávid korában is hittiták laktak. Gezer pedig a kanaanitaké, amelyet az egyiptomiak foglaltak el és romboltak le Salamon korában. Gibbeton hittita várost viszont még Zimri király életében is a filiszteusok tartottak megszállva. A 48 város eme története tehát éppen olyan koholmány, mint a 12 törzs neve és az ország felosztása.

A Jeruzsálemtől 5 kilométerre fekvő Anatothban is csak azért laktak papok, mert a kicsiny Jeruzsálemben, — amelynek kerülete Neh. 3. és Kir. II. 14., összeegyeztetése szerint 1760 mt. volt —, nem fértek volna el valamennyien. A papi kaszt ugyanis a judeai héberek letelepedése óta a maga egészében Jeruzsálemben lakott, ahonnan egyes kiküldöttei "próféta" néven járkák be az országot, vagy néhányan mint bírák és írásmagyarázók telepedtek ideiglenesen a nagyobb községekben.

Dacára azonban, hogy a papságot törvény szerint megillető 48 város és az ország területénél nagyobb földbirtok csak az ezer évvel később írt szent könyv pergamenjein létezett, a felsorolt többi forrásokból is annyi élelem gyűlt kamráikba és oly bőségesen élt, hogy a fővárost védelmező őrség élelmezésére már semmi sem jutott. Élénk színekkel ecsetelik ezt a következő a-

datok: Ti eszitek a kövérit és ruházkodtok a gyapjúval, de nem legeltetitek a nyáját, hanem erőszakkal és kegyetlenséggel uralkodtok rajta (Ezékiás 34).

A nép fejei jutalomért ítélnék, a papok bérért tanítanak és a próféták pénzért jósolnak (Mik. 3.). Jehoas király alatt a papok beszedték a pénzt a templom javítására de nem javították ki a templomot (Kir. II. 12).

Mikor Nehémiás visszament Perzsiába, a lévíták megszöktek Jeruzsálemből, mert a papok nem adták ki nekik a tizedből járó részt (Neh. 13).

A papok erőszakkal is elvitték az áldozati állat szebb részeit akkor is, ha az nem járt nekik (Sámuel I. 2-14).

Jeruzsálem pusztulása és az azt követő babiloni fogság azonban gyökeres változást hozott a zsidó klerikálizmus fejlődésébe. Előzőleg a zsidó papok abban a tudatban éltek, hogy a függőség ellenértékéül az egyiptomiak megvédik őket az északi hódítóktól, ezért most, a keserű kiábrándulás idején féktelen gyűlölettel fordultak az egyiptomiak ellen, amelynek egyelőre a velük fenntartott kapcsolat megszakításában és egy önálló zsidó világklerikálizmus megalakításában adtak kifejezést. Ennek a zsidó világklerikálizmusnak kialakulására a nagy gazdag birodalom és a könnyelmű, óvatosság nélkül kormányzó urolkodók kedvező alkalmat nyújtottak. A babiloni királyok ugyanis megengedték, hogy a judeai papság hazai szervezetét az ő birodalmukba is megtartsa, azaz hívei felett ott is uralmat gyakoroljon és az otthonmaradottakkal állandó érintkezésben éljen. Faji és nyelvi tekintetben semmiben sem különbözvén a babyloniaktól, egyházi szervezetük révén mégis teljesen elkülönültek a velük nagylelkűen bánó őslakosságtól és nemcsak államot képeztek az államban, hanem azon erkölcsi elveket, amelyeket addig a zsidó papság saját népével szemben gyakorolt, most ugyanaz a papság híveivel karöltve alkalmazta a babyloni őslakossággal szemben, illetve ellen. Nem csoda tehát, ha a világ akkor legerősebb birodalmát ez a benne mesterségesen tenyésztett szű 70 év alatt teljesen felőrölte.

Hogy a zsidóknak milyen szerepe volt Babylon elestében, az ma még nincs tisztázva de kétségtelen tény, hogy Cyrus, a perzsa hódító azonnal sok arannyal, ezüsttel jutalmazta meg őket és megengedte nekik, hogy hazájukba visszatérjenek, amely szabadsággal azonban legnagyobb részük nem élt. Ezzel kapcsolatban meg kell említenem, hogy a babyloni, perzsa és görög-mace-

dón birodalom szétmállását is a zsidó klerikálizmus önmagának tulajdonítja (Dan. 2-44).

A zsidóság perzsiai működéséről már határozottabb adatokkal rendelkezünk. Ötezer éven át Jézusig a legtisztább és legnemesebb vallás hitelvein nevelt perzsa nép ez eseményeket megelőzőleg az erkölcsi tisztaság emberi lehetőségének tetőfokára érkezett. Herodotos azt írja róla, hogy Perzsiában a hazugság a legmeggyalázóbb. Diodorus szerint pedig semmi sem biztosabb, mint a perzsa kézadása. El lehet tehát képzelni, hogy egy ilyen nép között mekkora romboló hatást végezhet egy — a klerikálizmus elvein szövetkezett társaság, ha az államhatalom szemet-huny vagy éppen szabad folyást enged működésének.

Nehémiás nem ok nélkül ment vissza kétszer is Jeruzsálem-ből Perzsiába és cserélte fel a kormányzói méltóságot az udvari pohárnoksággal. De az "Etika a talmudban" című könyv írói-nak — dr. Hevesi Simon, dr. Blau Lajos és dr. Weiss Miksa — is elhihetjük, hogy abban az időben a palesztinai zsidók önként költöztek Perzsiába. Ezsdrás és társai 458-ban 300 kg. aranyat és 2000 kg. ezüstöt vittek haza Jeruzsálembe (Ezsdrás 8-26), ami sejteti, hogy mit művelhetett Perzsiában ez az "elnyomott nép". Száma ebben az Eldorádóban természetesen rohamosan szaporodott és az Etika talmudban szerint Pumpadita környékén csakhamar annyian lettek, hogy azt a vidéket a perzsák Izráel-országnak nevezték. Községeiket saját törvényeik szerint igazgatták és saját bíróságaik voltak, amelyek zsidó törvények szerint íté-lkeztek.

Egy nagy és dicső múltú államban ilyen visszaélést természetesen csak hivatásukra méltatlan uralkodók tűrhetnek vagy védhetnek. De Eszter könyve megadja a magyarázatát. A paráz-naságot minden más bűnnél utálatosabbnak tartó perzsa nép királyai a Kr. előtti évezred közepén a szomszéd szemita államfők példájára többnejűségre rendezkedtek be, amelyhez az "árút" a Mardokájok szállították. Így elvesztvén a lelki és erkölcsi kapcsolatot nemzetükkel, a jövevények karjaiba vetették magukat, akik aztán összeszedték az aranyat és ezüstöt a nagy birodalom-ban és rendeztek olyan öldöklést a fővárosban, szerte az ország-ban, — sőt magában a királyi palotában is —, amilyenhez hason-lót csak 2400 év múlva Oroszországban sikerült megismételniök.

A tízezeréves perzsa birodalom, amely száz évvel ezen ese-mény előtt érkezett virágzásának egy újabb magaslatára, száz év múlva ezen öldöklés után, mint tehetetlen hulla omlott a porba és

a "felszabadítottak" között Jaddua, a zsidó főpap volt az első, aki — Josephus szerint — bíborba és aranyba öltözve, fehérköntösű papjai élén hódolva ment Nagy Sándor elé és megáldotta fegyvereit.

A zsidóság a babyloni fogságig nem volt önálló faj, mert származás és vér tekintetében semmiben sem különbözött a többi szemitától; nem volt nemzet, mert ugyanazon a nyelven beszélt, mint Szíria és Arábia egyéb országainak lakosai; nem volt vallás, mert ugyanazon isteneket imádta, mint a többi syro-föníciai népek, hanem csak egy, a földrajzi alakulás által elkülönített törzset képezte az említett syro - föníciai vagy aram nemzetnek.

A jeruzsálemi papság azonban, amely a Kis Judeában elengedő számmal bírt e terület áthatolására és erőinek kiszípolozására, most a perzsa, majd utána a görög - macedon világbirodalomban elveinek ápolása és hatalmi céljának elérése végett kénytelen volt nagyobb tömegeket olvasztani magába, vagyis azt a válaszfalat, amely a kaszt és leviták meg a judeai nép között fennállt, hátrább tolni és kijebbi helyezni úgy, hogy e falon belül most már helyet foglalhattak a fogságban maradtak, a hazatértek és az otthon hagyottak valamennyien, de kívül rajta "goj" néven ott rekedt az egész emberiség. . . Ez a válaszfal, — amelynek alapját a gyűlölet alkotta, tervét a képzelet rajzolta, köveit a bűvészet, a mágia illesztette össze, felületét a reklám és suggestio meszelte be, fönnállását pedig egyrésztől az önzés, másrésztől a könnyelmű hiszékenység biztosította —, ez a válaszfal: aó v..... és z.... faj.

Amint tehát látjuk, Goethe elkésett homonculus-ával, mert előtte 2200 évvel már megvalósult az első lombikban született faj és az első megrendelésre készült vallás, amelynek létrehozását, életműködését és célját magából, törvénykönyvéből, az ótestamentumból és a Zend, meg egyiptomi vallás szent könyveiből ma már tisztán és világosan megállapíthatjuk.

A zsidóság mint faj és nemzet

A klerikálizmust egy külön faj és vallás alatt elrejteni, ezt a gondolatot a babyloni zsidó papság eszelte ki és használta fel először a babyloni és perzsa állam ellen. Innen vitte Nehémiás — Xerxes pohárnoka — 444-ben Jeruzsálembe, ahova helytartóul kineveztetvén, az összeharancsolt nép előtt Ezsdrással felolvas-

tatta Jahvenak kevéssel azelőtt költött törvényét és átokkal fenyegette meg annak áthágóit. Az így felolvasott törvényekre kijelentette, hogy azok tulajdonképpen egy szerződés vagy szövetség pontjai, amelyet most Jahve köt az ő kiválasztott népével. E szerződésre Nehémiás a népet ott mindjárt megeskette, a papokkal, levitákkal és főbb emberekkel pedig ugyanazt aláíratta.

Hogy mit tartalmazott az a szövetség, azt Nehémiás könyve nem mondja meg világosan, azt azonban elárulja, hogy e törvények meghallgatása után, milyen cselekmények teljesítésére tett a nép esküt. Ezek voltak:

- 1.] Az idegen feleségek elbocsátása vagyis elzárkózás által külön fajjá leendő alakulás.
- 2.] A tized és elsőszülött beszolgáltatása.
- 3.] A szombat megtartása.

Ha e három ígélet volt a törvényolvasás következménye, akkor a szövetség pontjai is csak e három tárgyról szólhattak, nem szabad tehát Mózes jelenleg ismert könyveire és főleg a Tízparancsolatra gondolnunk, amelyek 2 - 3 évszázaddal később szerkesztettek.

Dacára azonban, hogy a szövetségi szertartás a legfőbb állami tisztviselő parancsa és tekintélye latbavetésével rendeztetett, a nép mégsem vette komolyan, mivel előtte az egész dolog akkor még idegen és érthetetlen volt. Azért maga Nehémiás panaszkodik, hogy másodszori jeruzsálemi látogatása alkalmával is talált sok vegyes nemzetségből született gyermeket, akik a zsidó beszédbe filiszteus azaz görög szavakat keverték. A szombati munkától pedig csak úgy tudta Jeruzsálem lakóit visszatartani, hogy a föníciai és vidéki árusok előtt péntek este bezáratta a kapukat (Neh. 13.). A harmadik fogadalom semmibevevését viszont elárulja az e korban élt Malakiás próféta, akinek egész profécijája egy átokban merül ki a zsidók ellen azért, mert nem adták meg Jehovának, azaz a papoknak a tizedet és barmaik elsőszülötteit.

Ez a jeruzsálemi kudarc azonban nem riasztotta vissza a zsidó papságot attól, hogy a megkezdett úton tovább ne haladjon. A perzsa királyoktól a palesztinai nép felett teljes hatalmat nyerén, tanítással, rábeszéléssel és erőszakkal, — főleg pedig az e célra koholt történelemmel és vallásos irodalommal — végre elhítette a jeruzsálemkörnyéki nép nagy részével, hogy ő az Istennek kiválasztott és minden más nép fölé helyezett népe. Ezt a propagandamunkát Nehémiás korában a papságból szervezett 120

tagú "nagy zsinagóga", Kr.e. 298 után pedig annak utóda — a 72 tagú "synhedrion", illetőleg annak felügyelete alatt a papságnak "írástudók" néven ismert része állandóan Perzsiából kapta.

[Megjegyzés.

A zsidóság történetét a zsidó írástudók vagy vénék kezdték el írni Ezsdrás és Nehemiás korában úgy, hogy a szumír történelemből és az iráni Zend Avestából kilopkodott adatokat a maguk javára átalakítottak és azt elnevezték őtestamentumnak, tal mudnak és más zsidó szent könyvnek. Utánuk — nagyság tekintetében Josephus Flavius következett; korunkban Halevy és más zsidó történetíró. Munkájukhoz oszlopos segítség a keresztény klerikálizmus és a keresztény hívősereg tudatlansága.

Ahogy jelentéktelen történeti alakjaikra a nemzsidó népek nagyjainak hősi cselekedeteit és példás magatartását ruházták, úgy hordták össze leszármazási családfájukat is. Mindez egyre jobban belekerül a keresztény köztudatba, az egyházi és polgári történetirodalomba. Ma már — lehet mondani —, teljesen befejeződött, összeállítása tökéletes: Családfájukat már nemcsak Ábrahámig, — aki nem volt zsidó —, hanem Noéig, az özönvíz előtt élt szumír királyig megrakták zsidó ősökkel. A szégyen azonban emiatt nem az övék, hanem a keresztény klerikálizmusé. — Sz. S.

Az írástudók egy új vallással szervesen összenőtt fajt akarván teremteni, első feladatuk volt megállapítani mi legyen ennek az új fajnak vagy nemzetnek a neve. A héber szót sohasem szertették, a jehuditának, — amelyhez kizárólagos jogot formálhattak volna —, a judeaiak gyávasága miatt rossz híre volt. Megkísérelték hát a "jesurun" = igazságos és "hepziba" : gyönyörűség szavakat de utoljára az izraelitánál állapodtak meg, amely néven ismert néppel nem voltak ugyan azonosak de az volt az egyetlen szemita törzs, amely hősiességével messze kimagaslott a többiek között.

Miután a nevét ilymódon megtalálták, hozzáfogtak a családja összeállításához, amelynek első rostjait a Zend Avestából kölcsönözték. A perzsák eme szent könyvéből ugyanis egyszerűen átvették az egész teremtés történetét egy kevés módosítással. Masiát és Masianát Ádám és Éva szóval helyettesítették. A teremtés ottani hat korszakát ők hat napra változtatták. A fáradságos munkával való kenyérkeresést pedig, — amelyet Zarathustra az ember legfőbb erényének és kötelességének állít —, ők — erkölcsstanukkal egybehangzóan — büntetésnek minősítették. Egyébként azonban a Mózes könyvében leírt kígyó, szabadító, as

ember teremtésének kettős változata, — sőt még az egyes kifejezések is — mint pl.: “az ő nemük szerint” — egyeznek a Zend-Avestával.

Ádám és Éva után először a földrajzból varázsolták elő a zsidó ősoket. Innen lettek ősapáikká: Ham, a Nilus iszapja; Kanaan, a Saroni föld; Mizraim, az egyiptomi nép; Kus és Havilah a hikszoszok birodalma; Eber, a perzsák országa; Assur azaz Asz-szíria és Sidon a főníciaiak halászást jelentő, valamint Seba, a kosiaknak Csaba vezérről elnevezett fővárosa. . .

Amikor az írástudók földrajzi ismerete kimerült, átcsaptak a mythologia területére. Az egyiptomi istenek közül beiktatták Sethet őseik közé de mégis inkább a főníciai istenek neveit használták fel. Itt tiszteltetett Abra, a királyi apa vagy az ég királya, aki nem más, mint a nappali ég (Oziris); felesége Sára pedig az ég királynője, vagyis Izis.

[Jegyzet: Izis azonos a görög “isos” szóval, amely egyenlőt jelent, ki akarván vele az árják fejezni, hogy a nappali ég egyenlő az éjjelivel.

Izsák azonos Jichak - kal a kacagóval, azaz a reggeli nappal; Rebeka viszont Ribka -val a kövérség, vagyis a termékenység istennőjével. A főníciai hitregében szerepel a két vándorló testvér hős: Saminrum a ravasz — szemita nyelven “Jakob” és “Usov” a szőrös. Az írástudók Saminrum helyett egyszerűen jelzőt vették át, Usov -ból pedig Ezsaut alakítottak.

Ez a Saminrum — alias Jakob — lett apja annak a 12 fiúnak, akik azonosak az égi seregekkel vagyis az állatöv csillagai-val de neveiket a bolygókéival, mint: aser, gad, juda és hittita városnevekkel, mint: Dan és Naftali cserélték fel.

A csillagokkal kötött ily szoros atyafiság láttára nem vádolhatjuk az “Etika a talmudban” íróit különösebb merészséggel, amikor azt mondják: “Az astronomia ős zsidó nemzeti tudomány” (71. l.).

Jákóbbal és fiaival elérkeztünk az egyiptomi rabsághoz, amelyet ki kellett találni, hogy a zsidóság gyűlöletre ingereltesék az egyiptomiak ellen és bosszút álljon rajtuk Jeruzsálem cserbenhagyásáért; nemkülönben azonban azért, hogy érzelmi vagy erkölcsi aggályok vissza ne tartsák ama lehetőségek kiaknázásától, amelyek számára a történet kitalálásakor Egyiptomban megnyíltak. Nagy Sándor és egyik utóda, Ptolomeus Soter (*) ugyanis sokezer zsidót telepítettek Egyiptomba és nekik ott ugyanolyan kiváltságokat adtak, mint saját nemzetük fiainak, a

görögöknek. Már Perzsia pusztulásánál láttuk, hogy mit jelent az, ha a zsidóság egy államban kiváltságot élvez azaz a törvényeken felül helyeztetik. Most a görögökkel együtt rázabadtattván a védtelen egyiptomiakra, teljes és tökéletes rombolást végeztek közöttük.

Perzsia eltorzultan, gyengén és betegen az izlám segítségével még fel tudott valamiképpen támadni de Egyiptom a zsidók és görögök kiváltságai után soha, — az meghalt végérvényesen. [Jegyzet: (*) Az írástudók ezt a két telepítést a 150 évvel később írt Mózes V. 28: 68. versében így jósolták meg: "Hajókon visz téged az Úr ismét Egyiptomba."

"Az egyiptomiak Pithon és Ramses városokat építették a zsidókkal és megölték volna összes fiú csecsemőiket, ha a bábaasszonyok meg nem könyörülnek rajtuk", — állítja Mózes nevében az írástudó. Mily naiv feltevés egy háromezer éven át a legaprólékosabb részletekig megszervezett állam rendjéről, hogy ott a bábaasszonyoktól függött volna a törvények végrehajtása! És mennyire az írástudóra vall az egész elgondolás, amely szerint a világ első kulturállama csak ilyen nemtelen törvénnyel tudott volna egy kellemetlen idegen elemtől megszabadulni! De a vád él és bosszúért kiált kétezer év óta az összes világtájak felé. Egyedül Mózes V. könyve 19-szer ismétli e légből kapott rabságot. A talmudisták aztán tovább színezik borzalmait, míg dr. Wallenstein Zoltán, pécsi rabbi tollát már vérbemártva írja az Egyenlőség 1931. április 4-ki számában. "Idefigyeljetek! Apáink gúllákat építettek Pithonban és Ramsesben. Robotoltunk Gizeben és Sakkarában. A pyramisok malterjét zsidó vérrel keverték meg Mizraimban! És lám! A fáraók ma halott emlékek de mi itt vagyunk!"

Egy igazi nemzet azonban nemcsak az ősoket, hanem a megfelelő hősöket sem nélkülözheti, ha a többi nemzet között helyet foglalni vagy éppen, — mint ebben az esetben történt —, fölébük emelkedni akar. Az írástudók most nem szálltak ugyan fel a csillagokhoz, mint előbb, de azért éppen nem jöttek zavarba. Koruk legnagyobb hőse Nagy Sándor lévén, róla egyszerűen lehúzták a ruhát és ráöltötték Dávidra, meg Salamonra.

Nagy Sándor életéből nem annyira hódításai és győzelmei ragadták meg Kelet népeinek figyelmét, mint inkább lelki és erkölcsi nagyságát hirdető tettei.

A szemiták királyai legyőzött ellenségük főembereit megnyúzták vagy elfűrészelték. Ő Dárius elfogott családját, királyo-

kat megillető tiszteletben részesítette, leányát pedig feleségül vette. Amazok megjutalmazták ellenfeleik orvgyilkosait, ő keresztrefeszítette a hűtlen szolgát, Dárius gyilkosát. Kelet zsarnokai nem törődtek vele, ha népük mind éhen hal vagy szomjaz puszta is el, csak az ő udvaruk ne lássson szükséget. Nagy Sándor ellenben szomjas katonái lábai elé öntötte ki a vizet, amelyet egyik harcosa a sivatagban nagy nehezen talált és sisakjába merítve vezérének felajánlott. . .

Mit tesz ennek hallatára az írástudó? Egyszerűen leírja, hogy Dávid is elvette ellenségének, Saulnak leányát, mégpedig nem is egyszer, hanem kétszer: először szerelemből, másodszor pedig erőszakkal. Dávid is hozott Nagy Sándorhoz hasonló halálos ítéletet, mégpedig szintén kétszer: először megölette azt a futárt, aki vele Saul halálának hírért közölte, másodszor pedig Izbo-seth gyilkosait, akik jutalomért hozzá siettek. Végül Dávid is a földre öntötte a vizet, mikor szomjazott, — de sokkal írástudóbb módon, mint Nagy Sándor. Ő ugyanis Judea barlangjában bújkált az üldöző filiszteus sereg elől, mikor megszomjazott és három társát küldte vízért a bethlehemi kútra. Azok átvágták magukat a filiszteus seregen, hoztak vizet a jelzett kútból, amelyet azonban vezérük nem ivott meg, hanem a földre öntötte Jehová-nak áldozatul.

A történelem tanítása szerint Nagy Sándor már apjától sok aranyat örökölt de mi volt ez ahhoz az aranytömeghez képest, amelyet a Kir. könyve szerint a tyrusiak csak úgy rokonszenvből egész hajókkal szállítottak Salamonnak! Nagy Sándor a világkereskedelem központjául a jeruzsálemi templomot alapította. Salamon pedig az "egyistenimádás" központjául a jeruzsálemi templomot építtette. Nagy Sándor tudósokat és korának legnagyobb bölcsét: Aristotelest tartotta udvarában. Salamon maga volt: tudós, bölcsessége pedig felülmúlta Kelet és Nyugat összes fiainak bölcsességét!

Ez azonban még nem minden! Nagy Sándor győzelmeit végeredményben csak katonái vívták ki de Dávid személyesen győzte le a 3.50 mt. magas Góliátot. Végül — ami a szemitáknál legfontosabb — a macedonok királya, mint afféle szegény ember csak egy feleséget tartott, Salamon ellenben az Énekek Éneke szerint százat, akik mire a Királyok könyvébe érkeztek, már ezre szaporodtak. . .

A zsidóság mint vallás

A zsidó papi kaszt — mint mondtam —, nemcsak új nemzetet, hanem új vallást is akart alapítani, amely munkát valódi vallásoknál köztudomás szerint egy Istentől ihletett ember szokta véghez vinni vagy legalábbis megindítani. Valamint azonban az egyiptomi vallást nem vallási hős hozta létre, úgy a zsidó vallás — amely annak utánczata —, szintén nem tud valódi, azaz nem költött alapítót felmutatni. A zsidó papságnak azonban a babyloni fogsága után nagy szüksége lett ilyen vallási hősökre, mert a Perzsiában maradt zsidóság lelkét hatalmas erővel ragadták meg Zarathustra tanai és fenyegetett az a veszély, hogy a Palesztinából elszakadt szemíták átveszik ezt a vallást és szakítanak addigi papjaikkal.

Az írástudók ezen a nehézségen is éppen olyan könnyen és vakmerően láboltak át, mint a Jordánon és a Vörös - tengeren — vagy mint a nemzeti hősök gyártásán. Egyszerűen lemásolták Zarathustra tanait, mégpedig szokásuk szerint nagyítva és két példányban. Az első példányt elnevezték "Li - jah" -nak, a másodikat pedig "Eli - sa" -nak (Illés és Elizeus). E két hős próféta nagyjában ugyanazon csodákat míveli és ugyanazon tetteket végzi, és a perzsa vallást - alapító tetteivel és tanításaival a következő összefüggést árulják el: Zarathustra reformatori működése kezdetén felhívja a népet, hogy a hazugság papjait ölje meg: Illés megfoghatja Bal 450 papját a néppel és azokat saját kezével öli meg.

[Jegyzet: Már e két név hasonlósága és mesterkéltsége mutatja, hogy mind a kettő koholt személy éppen úgy, mint a szabadkőművesek Hiram legendájában a Jubela, Jubelo és Jubelum nevek. E nevek külsejében ugyanaz a módszer nyilvánul meg, ami meggyőz bennünket arról, hogy szerzőik is ugyanazok: a zsidó írástudók.]

Zarathustra tanítása szerint Isten csak a szabadító uralma után támasztja föl a holtakat, Illés és Elizeus rögtön, haláluk után megteszik velük ugyanazt.

Zarathustra csak fáradságos munka jutalmául ígér kenyeret, ezek egyszerű varázsszóval kimeríthetetlen bőségben adják híveiknek.

Zarathustra vízgyűjtők és csatornák építését követeli, hogy

a sivatagot öntözni és termőföldre alakítani lehessen, ezek az esőt egyszerűen megrendelik a zsidók istenénél, amikor szükségük van rá.

Zarathustra szerint Isten maga is harcol az elpártolt lelkekkel és a jó embereknek is ezt a harcot teszi kötelességükké, Illés és Elizeus csak egy átkot ereszt ki száján, amire rögtön ömlik az égből a tűz, vagy cammognak elő az erdőből a medvék, hogy az ember fáradsága és főleg veszélyeztetése nélkül elintézzék ezt a küzdelmet.

Zarathustra tanítása szerint minden embernek meg kell halnia, hogy feltámadhasson, Illésért már életében tüzes szekér ereszkedik alá az égből amelybe még bele se kell lépnie, mert egy hirtelen támadt forgószél a szekérbe emeli.

Mindezek azonban olyan dolgok, amelyekben Zarathustra még versenyezni próbál a zsidó vallás hőseivel, ellenben vannak a két prófétának olyan tettei, amelyekhez hasonlót a perzsa vallásalapító még kicsinyített alakban sem tud fölmutatni. Így Illés és Elizeus időt jósolnak, belpoklosokat gyógyítanak és a Jordán vizét egy köpeny suhintásával kétfelé választják, hogy száraz lábbal mehettek át rajta, az olajos korsót pedig úgy megbüvölik, hogy minél több olajat öntenek ki belőle, annál több marad benne.

A zsidóság emez őseivel, hőseivel és hitbajnokaival nagy hatással volt a kereszténység fejlődésére de még nagyobb az a befolyás, amelyet az e hősökben megszemélyesített hit és erkölcsi elvei a mai ember gondolkozására és világnézetére gyakorolnak.

A zsidóság hit és erkölcsi elvei mások voltak Nehémiás előtt és mások Nehémiás után. Mivel azonban az írástudók ezt a különbözőséget tagadják és vallásukat egész tartalmával együtt Ábrahám, vagy legalábbis Mózes kora termékének tüntetik föl, a helyzet tisztázása és az ótestamentum megértése végett szükséges néhány szóval a zsidóknak Nehémiás kora előtti hitelvéről is megemlékeznünk.

Már az egyptomiak följegyzései állítják, hogy az őket leigázó hikszoszok vallása állatimádásban nyilvánult. A bibliában erre vonatkozó adatok is (Mózes I. 3: 19. Bírák 17: 4., 5. és Ézsaiás 31 : 7) ezt és a fétisimádást bizonyítják, amit természetesnek kell tartanunk, mert hiszen az ottani hikszoszok nagyobb hányadban négerek voltak. Amikor Mózes hozzájuk csatlakozott, — a papi kaszt elveit tartván szem előtt —, nem igyekezett őket magasabb istenfelfogásra nevelni, hanem ellenkezőleg: csinált

nekik egy rézkígyót, hogy azt imádják (Mózes IV. 21 : 9).

Ezt a rézkígyót később a papság a Salamon templomába is bevitte, ahonnan csak Hezekiás király távolította el 250 évvel Salamon halála után (Kir. I. 18 : 4), de ő sem azért, mintha az akkor már zsidóvá olvadt nép egyistent imádozt volna, hanem azért, mert a zsidók akkor már teljesen átvették a hittiták vallását, azaz: elhagyták a fétisek és állatok imáadását.

A jeruzsálemi templomból, amely ezideig Jehud, Bal és Asztarta tisztelete mellett kígyó- és borjúimádás színhelye is volt, ezentúl a három előbbi isten kizárólagos szentélye lett. Míg Moloch tiszteletére a zsidók a város mellett fekvő ún.: Hinnon-völgyben égették meg elsőszülött fiaikat. E szokás alól még a királyok sem vonták ki magukat, mert Ahaz és Manasse királyoknak egy - egy ilyen áldozását a biblia is megerősíti (Kir. II. 16 : 21). Ezzel szemben Izraelországban a héberek a betheli és dani aranyborjúkat tisztelték, tehát állatokat és fétiseket imádtak; a hittitákkal bekövetkezett keveredésük után pedig azok isteneit: Balt és Elt. Hogy az izraeliták szintén gyermekeket is áldoztak volna, azt általánosságban állítják ugyan az írástudók (Kir. II. 17 : 17) de rá határozott példát vagy esetet felhozni nem tudnak. Azért azt a vádat inkább rágalomnak, mint történeti ténynek kell tekintenünk. Ha ilyen hajmeresztő kegyetlenség ott előfordult, azt csak a hittiták követhették el de az északi héberek nem, akiknek hősi jelleme az ilyen szörnyűségekkel nem egyeztethető össze.

[Saul és Dávid is adtak Baal nevet gyermekeiknek. Saulé: Mephibaal (Mephibosheth) és Ishbaal. Dávid egyik lánya: Beehiuda. A "boshet" héber szó "szégyen" -t jelent. — Sz. S.

Ezt a hittita, — most már syro-főniciai pogányságot —, a zsidó papok Nehémiásig nemcsak nem igyekeztek az egyistenhit felé fejleszteni, hanem Mózes nyomain haladva inkább megmerevítették és babonához rögzítették (Móz. IV. 5 : 27). Adtak ki ugyan Mózes neve alatt többször új és a régiektől eltérő vallási törvényeket, de azok az újítások nem az egyistenhit elrendelésére vonatkoztak, hanem a külpolitikai helyzethez, vagy a nép ízlésének megváltozásához igazodtak, mint az Ahaz és Jozsiás királyok esetében, akik közül az előbbi az asszíroknak, az utóbbi pedig az egyiptomiaknak akart kedveskedni a kultusz terén elrendelt újításával.

A zsidó klerikálizmus effajta mesterkedéseit érdekesen próbálja kimagyarázni és szépíteni Ezékiel (20 : 25, 26) neve alatt

kiadott következő nyilatkozata: "Adtam nekik törvényeket is, amelyek nem jók, és ítéleteket, amelyek életükre siralmasak. Megfertőztem őket saját adományukban, amennyiben én okoztam, hogy elsőszülötteiket megégessék." Ezzel a magyarázattal a 3. -ik század írástudója Istenre hárítja a zsidó klerikálizmus ezer éven át elkövetett bűneit és egyúttal ilyen rövid úton akarja elintézni azt a rengeteg ellentmondást és anachronizmust, amelyet az általa szerkesztett ótestamentumból minden igyekezete és furfangja dacára sem tud eltüntetni.

A jehovaimádás elrendelése annyi lett volna, mint elárulni a papságnak a maga mystériumát, amelyben jóléte és egész hatalmi szervezete épült. Hogy ezt a babyloni fogságig sem a papság a maga egészében, sem egyes tagjai nem tették, eléggé igazolják a Kir. II. 19: és 20. részének Ézsaiásról közölt adatai. És, hogy nem is tehették, azt viszont mutatja Jer. 11: 21. verse, amely szerint a nevezett prófétát atyjafiai, az Anatoth-ban lakó papok megfenyegették, hogy megölik, ha prófétálás közben Jehova nevét elárulja. . .

A zsidók hitelvéről szólva tehát Nehémiás előtt különbséget kell tennünk a mysteriumokban szervezett, semmiféle istenben nem hívó papi kaszt felfogása és a babonára, meg bálványimádásra nevelt nép hite között, amely két világnézet kereszteszéből olyan erkölcsi élet származott, amellyel Ezékiel 22. r. alapján a következő szavakban foglalhatunk össze: Túlzott fajtalanlás, öldöklési vágy, uzsoráskodás, elnyomás, rablás és a szegények kínzása. Hogy pedig az utókor ne gondolhassa, mintha elvétele itt - ott erényes emberek mégis találkoztak volna, kijelenti a próféta, hogy egyetlen ember nincs, aki a bűnöktől mentes volna. . .

Ez a kép azonban csak külsőleg igaz, belsőleg kétségtelenül túlzás, mert nincs olyan klerikálizmus és nincs olyan rossz példa, amely a minden időben található jó lelkeket meg tudná rontani. A zsidó klerikálizmus hatalma alatt a jók tetteikkel nem érvényesülhettek, intéseikkel és tanácsaikkal pedig elő sem állhattak mert ez a szervezet — hazugságából folyó gyengeségének érzetében — ellenvéleményt nem tűr. Ha pedig olyan mégis jelentkezik, azt azonnal halálba fojtja.

Jeruzsálem bukásakor azonban, — midőn a papság a nagy csapástól egy pillanatra elkábult —, azonnal felszólalt az otthon maradtak között Jeremiás, a fogságba hurcoltak között pedig Ezékiel és mind a ketten a vallással üzőt rút játék elhagyását, a papok által tudott egyistennek általános elismertetését, a Tamuz

imádás (=Oziris) megszüntetését és az erkölcsi megújódást követelték. De Jeremiást Egyiptomban csakhamar agyonverték paptársai, ellenben Ezékiel több rokonlélek megértésével találkozott, akik között bántatlanul terjeszthette nézetét, anélkül azonban, hogy a közben magához tért papságra és általa a zsidók vallásának későbbi fejlődésére a legkisebb befolyást is gyakorolta volna.

Már előbb említettem, hogy a perzsa királyok korlátoltsága és érzékesége utat nyitott országukban a zsidó papság uralmának. Ez a tény és a Zend vallás hatása a perzsiai zsidókra volt az a két szempont, amelyből a zsidó papság az általa készített új vallás hit és erkölcsi elvét megtárgyalta és megállapította. Ez a vallásszerkesztés Kr. e. 530 körül kezdődött és 131-ben fejeződött be, mert akkor jelent meg az ótestamentumi könyvek első teljes és hiteles jegyzéke a "Prédikátor" könyve görög fordításának előszavában. De közvetlen ezen időpont előtt történt az edomitáknak (adome = hazátlan) Makkabeus János Hircanus által való meghódítása is, amely esemény, burkolt vagy nyílt célzásokban több helyen megtalálható a bibiában, — főként a prófétai könyvekben. Kr. e. 530 és 131 között készültek tehát az összes ótestamentumi könyvek éspedig oly módon, hogy a pillanatnyi szükség vagy cél szerint egy - egy könyvet megírtak, azután később a változott viszonyokhoz átalakítottak, mialatt az előbbi példányokat, — hogy az új könyv hitelét biztosítsák —, az összes régi forrásmunkával együtt megsemmisítették. Felbecsülhetetlen az a kár, amelyet a zsidó írástudók ily módon okoztak a tudománynak és az emberiségnek. Nehémiás ugyanis a vallásszerkesztés megkönnyítése végett összegyűjtötte a található történeti följegyzéseket, amilyenekből a Krónikák könyve tizenegyet, a Királyoké hármat, a Jozsuéé pedig egyet említ meg. Ezeken kívül azonban voltak még Jeremiásnak és Ezékielnek is prófétai iratai az írástudók kezében, amelyeket szintén megsemmisítettek, illetőleg csak nagy átalakítással, kihagyások, betoldások után iktattak a bibiába, míg a többi prófétai könyvek — tartalmuk egyes töredékeitől eltekintve —, tisztán a 3. -ik de inkább a 2. -ik század írástudóinak véleményei, ill. készítményei.

E megsemmisített forrásművek adataiból egyik - másik csak tévedésből, elnézésből vagy szándékos elferdítés után jutott a szentírásba de ez is elegendő arra, hogy az avatott kutató Zsidó- és Izraelország történetébe és abban az örökké izgató, cselszövő papság államromboló munkájába és uralmi törekvésébe betekintsén.

Itt kell megemlítenem, hogy a zsidó papság, miként egyiptomi tanítója a szentírás számára a főníciai írásjelek elváltoztatásával egy újfajta írásmódot is kitalált. Addig ugyanis ők is, — mint Szíria valamennyi szemitái —, a főníciai írásjeleket használták, amit két összesen fennmaradt írott emlékü: a moabita kő és a siloami felirat igazol. Ez az új, úgynevezett "héber írás" nem olyan nehéz ugyan, mint a hieroglifek, de éppen oly nehézé teszi alvasását a körülmény, hogy magánhangzói nincsenek, tehát a vele írt könyveket csak olyan ember tudja elolvasni, aki tanító vezetése mellett a szöveget már félig - meddig megtanulta.

Erre az elővigyázatra nagy szüksége volt a zsidó klerikálizmusnak, mert különben történeti ferdítéseit és az egész emberiség rontására kieszelt hit -és erkölcsi elveit a legközelebről érdekeltek hamar leleplezték volna.

Az e korban és ilyen módon készült iratokban kigondolt zsidó faj és vallás őseiről és hőseiről már szóltam, a következőkben a hit és erkölcsi elveit fogom ismertetni.

A zsidó hittan

1.] A zsidó hittannak első és főtétele, hogy "Egy Isten van, aki a világot teremtette (Mózes V. 4-6).

2.] Ez az Isten a jeruzsálemi templomban tartózkodik (Zsoltárok könyve 50: 2 vers és Ezékiel 43: 7).

3.] Isten neve eredetileg az egyiptomi papok Iao vagy Ihahóból alkotott Iah, amely a 68 -ik zsoltár 4- ik versében változatlanul megmaradt. Később, — amikor a zsidók szakítottak az egyiptomiakkal —, az iah -ból jejat, majd jahvet, végül jehovát formáltak. A Jah és Jehova visszatükrözi a mysteriumok szent számát, a "hármát". Az előbbi betűivel, az utóbbi szótagaival. Ezt a négy istennevet azonban kimondani sohasem szabad, hanem helyettük: Elt, Elohim -ot vagy Adonaj -t, azaz a régi izraelita istenneveket kell olvasni.

4.] Isten a zsidó népet kiválasztotta, hogy az legyen különsképpen az ő népe minden nemzetek felett, amelyek a földön vannak (Mózes V. 14: 2).

5.] Isten a többi népnek csak ura, de nem istene (Amos 3:2 és Ezsaiás 63: 19), amit a "Midras" úgy értelmez, hogy csak a zsidók gyermekei Istennek, a gójok nem.

6.| Isten ezen kiválasztás hitelül szerződést vagy szövetséget kötött a zsidó néppel. Ez a szövetségkötés — bár csak egyoldalúan a zsidók részéről Nehémiás által Kr.e. 440 körül nagy lármá és szertartás között valóban megrendezettett, megerősítésére és bizonyítására az írástudók a 3 -ik században még 'hét' ilyen szövetségkötést helyeztek el az akkor készített történeti könyvekben, amelyeknél a zsidóságot Ábrahám, Izsák, Jákób, Mózes Jozsua, Salamon és Jozsiás képviselték.

7.| Isten azonban eme gyermekeivel sem érintkezett közvetlenül, hanem csak az ő szolgálói, a papok által. A pap a seregek urának küldöttje (Mal. 2: 7), az ő joga és kötelessége: az áldozat bemutatása vagyis az istentisztelet végzése, azért Sámuel — az írástudó szerint — megdorgálta Sault, amikor áldozni merészelt.

b.| Minden peres ügy megvizsgálása és a benne való ítélkezés (Mózes 17: 8 - 12). c.| Isten nevében áldást osztani és átkot szórni (Mózes V. 21: 5 és 27: 15, 16). d.| a királyt felkenni, de csak olyant, akit Isten kijelöl és mint ilyet a főpappal közöl (Mózes V. 17: 14, 15), azért a nép királyválasztása Isten ellen elkövetett bűn (Sámuel I. 12: 17). Ilyen papokul rendelte Isten elsősorban Aron utódait, az alsóbbrendű szolgálatra pedig annak rokonait, a levitákat, de utóljára az egész zsidó népet (Ézsaiás 61: 6).

A papság hatalma a főpap kezében összpontosul, aki egyedül hivatott ítélkezni az egyházi személyek és ügyek felett (Zakariás 3: 7).

Hogy a főpap felette állana a királynak, azt nyíltan nem állítják az írástudók, de a Melkicedek - történetben olyan király - képet mutatnak be igazinak, aki egyúttal főpap is; különben pedig a főpap felsorolt jogaiból és megkoronázatásából (Zakariás 6: 11) természetszerűleg következik, hogy ő felette áll a királynak.

8.| A zsidó hittan második főszabálya, hogy az emberi lélek, a "nefes", nem más, mint a vér, amely az élettel azonos (Mózes V. 15: 30 és 12: 23) és egyenlő az állat lelkével (Préd. 3: 21), tehát halandó és megölhető (Ézsaiás 88: 18, Zsoltárok k. 88: 5 és 115: 17).

9.| Túlvilági élet ennek következtében nincs.

10.| Az ember: életcélja az evés, ivás és az élvezet, amit a Prédikátor könyve négyszer hangsúlyoz, de a zsidóság költött és valódi ősei, így Lot, Ábrahám, Jákób, Dávid és Salamon a gyakorlatban is kirívóan szemléltetik. . .

[Jegyzet: Ez a 'Jah' nem azonos a személynevek végén gyakran előforduló 'jah' szótaggal, mint a teológusok helytelenül vallják. Az utóbbi 'jah' melléknév képző, amely az árja nyelvből vétetett, ahol a 'jak' alakban az orosz, — 'icus' -ban a latin és 'ig' -ben a német nyelvben ma is él. Adoniah tehát nem azt jelenti, hogy: Adon, a Jehova, hanem adoni, azaz ragyogó, szép.

A zsidó erkölcsan

A bűnért szenvedni kell, akár szándékosan, akár tudattalanul követték el, itt alku nincs. Isten ezt az elvet tette az élet és minden emberi társaság alaptörvényévé, amelyet ha az ember tagad vagy nem alkalmaz, a természet vagy láthatatlan kezek hajtják végre rajta és intézményein. Valódi vallás erkölcsanának csak ez az isteni törvény lehet alapja és kiinduló pontja.

A zsidó klerikálizmus ezzel szemben azt tanítja, hogy Isten a zsidók bűneit megbocsájtja, de a többi emberét nem. Ez a bűnbocsánat tulajdonképpen már a szövetségnek egyik fő pontját képezi (Jer. 31: 31, 34), azért felesleges is lett volna egyéb erkölcsi szabályokat felállítani, ha a zsidók valamennyien idegenek között éltek volna. Ámde Palesztinában saját országuk is volt, amelyben idegenek nélkül egy tömegben laktak, ahol Nehémiás óta képzeletben mindnyájan élvezhették ugyan a kiválasztottság tudatát, de a valóságban nem volt szenvedő alany, akivel szemben érvényesíthették volna azt. Ehhez járult még, hogy az egész harmadik század folyamán a Ptolomeusok jóvoltából majdnem független állami életet élhettek, amelynek rendjét, — mivel az állam feje a főpap volt —, teokratikus erkölcsi törvényekkel biztosítaniuk kellett. Ilyen körülmények között szerkesztették meg az írástudók több polgári törvénnyel együtt a Tízparancsolat -ot, — az utóbbit az egyiptomi vallás feltámadás könyvének halottvallomásából és a Zend vallás erkölcsi törvényeiből. A Tízparancsolat törvényeinek érvényességét azonban lerombolja a bűnbocsánat tana, amelyet az írástudók szokásuk szerint számtalanszor ismételnék, — mint ma a reklámot —, folyton szem elé vetítenek (Mózes II. 34: 9, Sámuel 12: 31, Kir. I. 8: 50, Zsolt. 25: 7, Zsolt. 79: 8 stb.) és a bűnbocsánat szertartásával, meg az egyéb büntől mentesítő áldozatok ajánlgatásával valóságos vársárt üznek vele.

[Az Újszövetség Máté Evangéliuma 6: 7.: "És mikor imádkoz-

tok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg.” — Sz. S.

De hatálytalanítják a Tízparancsolatot azok a törvények is, amelyek ellentétben ezen idegenből kölcsönzött gyűjteménnyel, a zsidó lélekből fakadnak. Ilyenek: Testvéred öld meg, ha bálványimádásra csábít téged (Mózes V. 13: 6, 16). A vérbosszút az öregek segítségük elő (Mózes V. 19: 11). Szemed ne lásson kíméletet, hanem élet vesszen életért, szem szemért, fog fogért (Mózes V. 19: 21). A parázñaság tiltásával szemben pedig a nemzet eszményképének festi az írástudó Ábrahámot, aki útjában minden veszélyes szakadékot felesége szépségével hidal át, amivel — valamint Eszter történetével — megtanítja az utókort arra, hogy ezt a kincset nem annyira a Tízparancsolat, mint inkább a hasznosság szempontjából kell értékesíteni.

De a zsidó erkölcsstan mégsem ezen törvényekben, hanem inkább azon parancsokban és jóslatokban nyilvánul a maga leplezetlen valóságában, amelyben az idegenekhez való viszonyt szabályozza:

Ne emlékezz a mi korábbi gonoszságunkra, de add vissza hétszeresen szomszédainknak szidalmazásukat (Zsolt. 79: 8, 10, 12): Legyen nyilvánvaló a pogányokon szemeink láttára a Te szolgáid kiontott véreért való bosszúállásod.

Az Úr megesküdött apáidnak, hogy ad neked nagy és szép városokat, amelyeket nem te építettél; minden javakkal teli házakat, amelyeket nem te töltél meg; kútakat, amelyeket nem te ástál; szőlőskerteket és olajerdőket, amelyeket nem te ültettél (Mózes V. 6: 10, 11.). Ma már látjuk, mi módon megy végbe ez az adományozás bankokban és a kartellekben.

Ezt a gondolatot különben a Zend Avesztából kölcsönözték az írástudók, csak hogy ott az ilyen fajta vagyonszerzés vagy törekvés bűnnek van minősítve.

Ölj meg minden fiúgyermeket és minden asszonyt az elfogott midianiták között. (Mózes IV. 31: 17).

Most pedig menj, vágd ameleteket, pusztítsd el mindenét, ne kíméld! Öld meg a férfit és a nőt, a gyermeket és a csecsemőt: ökröt, juhot, tevét és szamarat. (Sam. I. 15: 3).

Babylonia: Áldott legyen a ki megragadja és sziklához paszkolja kisdedeidet! (Zsolt. 137: 9).

Az Úr így szólt: Lábad mártsd ellenséged vérebe és kutyáid nyelvét ugyanabba (Zsolt. 68: 24).

A dögöt ne edd meg, hanem add ételül az idegennek, hogy

az egye meg (Mózes V. 14: 21).

Adj kölcsönt sok nemzetnek de te ne végy kölcsönt, te uralkodj sok nemzetén, de azok ne uralkodjanak terajta (Mózes V. 15: 16).

Idegének kölcsönözhet sz kamatra (Mózes V. 23: 20).

Az Úr téged fejjé tesz és nem farokká. Egyedül te leszel feül és te nem leszel alul (Mózes V. 28: 12, 13).

Kérd tőlem és én örökök adom neked a gójokat és a föld legvégső részeit birtokul (Zsolt. 2: 8).

A magas Isten borzasztó. Ő leigázza nekünk a népeket és a nemzeteket lábaink elé hajtja (Zsolt. 47: 3, 4).

Ébredj Izrael Istene! Látogasd meg az összes gójokat! Ne légy irgalmas egy vétkező iránt sem! Emészd meg őket haragodban, emészd meg, hogy ne legyenek: hadd tudják meg, hogy Jákób felett Isten uralkodik a föld végső határáig (Zs. 59: 5, 14).

Isten a zsidóknak adta a gójok földjeit s ők örökök a népek munkáját (Zsolt. 105: 44).

Az Úr szentjei (zsidó papok) kezében legyenek kétélű kardok, hogy bosszút álljanak a gójokon és a büntetést végrehajtsák a népeken, hogy kötözzék meg azok királyait láncokkal, főembereiket pedig verjék vasbilincsekbe (Zsolt. 149: 6, 9).

Isten így szólt Cionhoz: A királyok és királynők mind a te dajkád lesznek; földig fognak előtted hajolni és lábad porát fogják felnyalni (Ézsaiás 49: 23).

Saját húsukkal etetem azokat, akik téged elnyomnak, és saját véruktól részegednek meg azok (Ézsaiás 49: 26).

A gójok ereje a tied lesz. Idegenek fiai építik fel falaidat és az ő királyaik neked szolgálnak. A nemzetek és államok, amelyek nem neked szolgálnak, elvesznek. Te fogod szívni a gójok tejét és királyaik mellét (Ézsaiás 60).

Gójok őrzik a te nyájaidat és idegenek fiai szántják földedet és kapálják szőlőidet. Te eszed a gójok gazdagságát és az ő dicsőségükkel te fogsz dicsekedni (Ézsaiás 61).

Isten így szól Jákób örökségéhez: Pörölyöm vagy te nekem, hadi fegyverem és nemzeteket zúztam össze veled, és országokat vesztettem veled. És összezúztam általad férfit és asszonyt, vénet és gyermeket, az ifjat és a szüzet, pásztort és nyáját, szántóvetőt és igamarháját (Jeremiás 51).

Amíg Ezékielnél: "Az Úr gyönyörködik a bűnösök megtérésében," addig a Máté 3: 7 -ben kereszttelő János így kiált a megkeresztelkedni óhajtó nemzsidókra: "Mérgekgyóknak fajzata-

i! Kicsoda intett meg titeket, hogy az Istennek elkövetkezendő haragjától megmeneküljete!

Egyétek a hatalmasok húsát és igyátok a föld fejedelmei véré! (Ezékiel 39: 18).

Am! királyok napjaiban az egek Istene egy királyságot alapít, amely sohasem pusztul el. Minden hatalom csak néki szolgál és néki engedelmeskedik (Dániel 7: 27).

Jákób maradéka olyan lesz a népek között, mint az oroszlan az erdő vadjai között és mint a fiatal oroszlan a juhnyáj között: aki ha betör, letiporja vagy darabokra tépi azokat és senki se tudja őket megszabadítani (Mik. 5: 8).

[Az Újszövetségben Máté Ev. (7: 1 - 79) Jézus tanításaiból: "Ne ítéljete, hogy ne ítéltessetek. . . Mert amilyen ítélettel ítélte, olyannal ítéltette és a milyen mértékkel mérte, olyannal mérnek néktek." Jézus Hegyi beszédéből (Máté 5: 1 - 48): "Szereséte ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal a kik titeket gyűlönek, és imádkozzate azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. . . Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszite? Avagy a vámszedők is nem ugyanezt cselekszik -e?" — S. S.

Röviden összefoglalva ez a zsidó hit -és erkölctan, amely Nehémiás óta a zsidóság gondolkodását, cselekvését, célját, tervét uralta és ma is teljes mértékben uralja. Magától értetődik azonban, hogy nem minden zsidó képes ennek a hitnek vagy inkább hitetlenségnek infernójába beleilleszkedni és nem minden zsidó tud ezekkel az erkölcsi elvekkel megbarátkozni. Már Nehémiás egy hétig tartó törvény - olvasása és magyarázása megmutatta, hogy a jeruzsálemi zsidók sem nagyon lelkesedte az ilyen hit -és erkölcsi elvekkel összekötött kiválasztottságért. Az északiakról pedig bizonyosra lehetett venni, hogy ők, — akik nemesebb gondolkodásuk folytán eddig is gyűlölték a judeai klerikalizmust —, most ezen új hit és erkölcsi törvények hallatára felháborodva fogják azokat elutasítani. A synhedrion tehát gondolt egyet, kettő lett belőle: Igen, kettő: egy zsidó, meg egy perzsa hit - és erkölctan.

Zendaveszta az ótestamentumban

Mint fentebb láttuk, a zsidó klerikálizmus egyiptomi minta szerint a nép számára mindig más vallást készített, mint amelyet maga vallott. A babyloni fogság — és főleg Nehémiás után — azonban, mikor az egész nép előtt elárulta titkai és tervei egy részét, nem folytathatta tovább ezt a gyakorlatot, azért úgy segített magán, hogy — mivel a perzsákkal való érintkezés folytán úgylis sok zsidó átvette már azok vallásos nézeteit —, a Zend vallás rövid kivonatát belekeverte a biblába. A Zend vallás lényege és tartalma Job és Példabeszédek könyvében, azonkívül 47 zsoltárban tisztán felismerhető, amely három könyv eredetének és mivoltának megismerése nélkül senki se képes a bibliában eligazodni.

Hogy az említett három könyv egészen más világnézet teremke, mint a többi ótestamentumi írások, arra nézve nincs véleménykülönbség a bibliai tudósok között. De, hogy az ellentét miben áll és főleg, honnan ered, akörül már nagyon megoszlanak a vélemények. A kérdés sarkpontja Uz tartomány helyének megállapításában rejlik, amely eddig az árja tudósoknak nem sikerült, mert a sebeanok kilétével a több Saba nevű város láttára nem tudtak tisztába jönni. Ezért Uzt Mezopotámiában, Arábiában és Judeában keresték.

A sebeanok alatt a dolgok természete szerint, egyik Saba város lakóit sem érthetjük, mert hiszen városi lakosok nem szoktak lóra ülni és rablókalandokat rendezni, hanem csakis a Perzsából nyugati partján lakó nomád akkádokat. Ha ezt tudjuk, akkor azonnal megtaláljuk a helyet, ahol Uz feküdt, de egyúttal megértjük azt a viszonyt is, amely Job könyve és az ótestamentumi írások, valamint az egész zsidóság között fennáll.

A könyv szerint Jobot megtámadják a sabaenok, akik tehát a Perzsa - öböl nyugati partján élnek; azután a káldok, akiknek a birodalma a Tigris és az Eufrates folyók között terül el. Uznak tehát szomszédosnak kellett lennie Babylonnal és a Perzsa - öböllel. Ez a szomszédság nem kereshető a két támadótól nyugatra, mert ott az arab sivatagba ütközünk, ahol nagy gazdagságról szó sem lehetett, — hanem csakis keletre, azaz Perzsiában. A könyv havazásról, jégről, olvadásról és nagy áradásokról beszél; agyagból készült házakat említ; vadszamar, ló, teve, kőszáli sas és o-

roszlán otthonosak hazájában. Ugyanott lovas hadseregek indulnak csatába. Ilyen ország, ahol mindez érthető és természetes, nem lehetett sem Babylon, sem Palesztina, hanem egyes - egyedül Perzsia.

Ehhez járul még, hogy a könyv párbeszédek alakjában van írva, amit a tartalom nem indokol, mert a szereplők nem kérdeznek és felelnek; sőt ellentét sincs előadásukban, amennyiben tekintetve némi látszólagos kétely felvetésétől, — mind a hatan ugyanazon elveket és igazságokat adják elő. Ezek az igazságok pedig homlokegyenest ellenkeznek a zsidók vallási és erkölcsi törvényével, de méginkább életükkel és cselekedetükkel, ellenben megegyeznek a Zend hit és erkölcsi tanításával.

A szerző tehát Perzsiában él és perzsa pap, aki azért írta művét párbeszédekben, mert szent könyve a Zend Aveszta is abban van írva, tehát előtte ez a vallásos írások szentesített alakja.

E könyv figyelmes elolvasása után azonnal világos előttünk, hogy nem más ez, mint a hosszú és magasan szárnyaló zendaveszta tanainak a nép fiai számára szemléltető módon írt összefoglalása, amely eredetileg perzsa nyelven íratott. Arról fordították káldra, majd az utóbbi kálddal vegyes héberre. Zsidó betoldás kevés van benne, csak a nevek vannak zsidósítva.

Második kölcsönzése az ótestamentumnak a Példabeszédek könyve, amelyből még kirívóbban tűnik ki a zsidó és zend vallás közötti ellentét. Ezt a könyvet az írástudók Salamon neve alatt iktatták a Kánonba, tartalma azonban első látásra elárulja származása helyét és azt a környezetet, amelybe beletartozott, mert az állami, társadalmi, földrajzi és éghajlati viszonyok, — amelyek belőle előtűnnek, mind a Job könyvével és a zend vallással vágnak egybe. Ellenben semmi sem áll tőlük távolabb, mint a zsidó hit és erkölcsan.

A Példabeszédek könyve egynejséget ismer (18: 22), egy Istenről tanít (9:10), aki mindenütt jelen van és mindent lát (15: 3), legnagyobb kincsnek a tudományt és bölcsességet tartja (8: 11), legmegvetendőbb bűnnek pedig a paráznaságot (7 r.), bűnbocsánatot nem ismer (14: 11), tiltja, hogy örüljünk ellenségeink romlásán (24: 17), pokolról és kárhozatról beszél (27: 30) ajánlja a bűn bevallását s elhagyását (28: 13), szól az igazságosság által felmagasztalt nemzetről (14: 34), és az igazság által megalapozott trónról (16: 12), aratás idején esett hóról (26: 1), hideg időről (25: 30), vajköpülésről (30: 33), lóról (26: 3), agár kutyáról (30: 31), tiltja az uzsorát (28: 8), a szegényt a gazdag

szolgájának, az adóst, pedig a hitelező rabjának nevezi (22: 7).

Mindezzel szemben tény, hogy Palesztinában nem volt sem hó, sem hideg, ott az agarat éppen nem, a lovat pedig csak hírből ismerték, vaját a zsidók nem köpültek, mert tejelő szarvasmarhát nem tenyésztettek. A zsidó erkölcstan alaptétele a bűnbocsánat. Ugyanaz átokra és gyűlöletre buzdít az ellenség ellen. A zsidó vallás szerint a papokra általában és feltétlenül, a népre pedig viszonylagosan minden cselekvésnél fennáll a büntetlenség azért erkölcstana nyíltan hirdeti, hogy "a góznak adhatsz uzsorakamatra és arathatsz ott, ahol nem vetettél." Mindezek tudatában joggal állíthatjuk, hogy miként a Jobét és úgy a Példabeszédek könyvét is a zend vallásos írásokból másolták az írástudók.

A zsidó klerikálizmusnak addig csak utánzó és kölcsönző képességét tapasztaltuk, de a zsoltároknál elérkeztünk arra a térre, ahol szellemének eredeti alkotását is szemlélhetjük. A zsoltárok megértése végett azonban előre kell bocsátanom, hogy a régi zsidó istentisztelet csupán áldozásból állt, az imádság nem tartozott hozzá; még kevésbé az ének, amely nem egyéb, mint dallamosított imádság. A fogság után, az akkor szervezett zsinagógában, mivel pap nem volt mindenütt, tehát áldozni nem lehetett, perzsa mintára imádkozni kezdtek a zsidók és imáikhoz az alakot és rendeleteket eleinte a Zendavesztából kölcsönözték, később pedig az írástudók valódi és eredeti zsidó imákat is készítettek. Ezek a kölcsönzött és eredeti imák a zsoltárok, amelyeket a zsidók a zsinagógákban és az utcák szegletein, — miként ma is ünnepnapokon az orthodox imaházakban — torkukszakadtából kiabáltak, de sohasem énekeltek. Mivel sohasem énekeltek, éneklő tehetség nem is fejlődött bennük. Azért Wágner, a nagy zeneköltő azt mondta róluk, hogy nem énekelnek, hanem gurgulyáznak. Az igazi éneklést csak a múlt században honosították meg templomaikban, amelynek létrehozásában Ausztriában Sulzer, Németországban Lewandowski, Franciaországban pedig Naumburg fáradozott. A zsoltárok különben eredeti alakjukban alkalmatlanok is a megzenésítésre, mert csak gondolatritmus van bennük, de szabályosan ismétlődő számú szótagból álló sorok vagy szakaszok nincsenek. Minden olyan állítás vagy feltevés tehát, amely a zsoltárokat Dáviddal, vagy a fogság előtti zsidósággal hozza kapcsolatba, tévedés.

A bibliában ismert 149 zsoltár közül (a 14. ugyanis azonos az 53. -al), 47 -et az írástudók a perzsa szentkönyv második ré-

széből, az úgynevezett "Jazna"-ból vették, azokon kívül 15 -öt még ugyanonnan kölcsönöztek, de zsidó gondolatokkal toldották meg, 87 -et azonban kétségtelenül maguk költöttek. Lássuk tehát mit termel az írástudó ott, ahol nem vádolható utánzással!

A 2. -ik zsoltár Makkabeus Simont dicsőíti és a zsidók világu-
ralmát ígérteti Istennel.

A 45. -ik egy királynak hízeleg és háremét dicséri.

A 74. -ik Antiochus Epifanes betörésén kesereg.

A 77. -ik más istenek létezését is elismeri.

A 78. -ik a koholt zsidó őstörténet összefoglalása.

A 79. -ik bűnbocsánatot követel a zsidók számára, de hét-
szeres bosszút a gojokkal szemben.

A 80. -ik szemrehányással illeti Jehovát, amiért nem védi
meg a zsidókat.

A 88. -ik a lélek halhatatlanságát tagadja.

A 89. -ik a lélek halhatatlanságát tagadja és kérdőre vonja
Jehovát a Dávidnak tett esküje meg nem tartása miatt.

A 98. -ik lármával és kiabálással imádja Jehovát.

A 103. -ik minden bűnét megbocsátja annak a zsidónak, aki
a szövetséget megtartja.

A 105. és 106. -ik kérdés a zsidó történet eseményeivel.

A 110. -ik Makkabeus Simont Melkicedeknek nevezi és a go-
jok között (Kr. e. 141 -ben) véghezvitt öldöklést dicsőíti.

A 115. -ik A zsidók elszaporodását jósolja és a halhatatlan-
ságot tagadja.

A 129. -ik átkozza a gojokat stb.

A vegyes zsoltárok iskolapéldája az 51. -ik, ameynek zend
része az áldozatok hiábavalóságát hangsúlyozza, míg a zsidó hoz-
záatoldás minden átmenet nélkül az áldozást parancsolja.

A tiszta zend zsoltárokat egyszerre meg lehet az előbbiektől
különböztetni, mert nem emelnek válaszfalat a fajok és nem-
zetek között. Ezek a hymnuszok Isten nagyságát és bölcsessé-
gét magasztalják, aki az egekben trónol és a szelek szárnyán,
vagy mint kerubin (sas) járja be az eget és földet, igazsággal í-
tél, azaz irgalmatlanul bünteti ellenségét, a gonoszt, de megjutal-
mazza a jókat, akik az ő gyermekei. Gyönyörűen látható mindez
a 35., 36., 37. és 38. zsoltárban, főképpen pedig a 119. -ben, amely
utóbbi egy zend pap művészi imája. A zend zsoltárok nem gyű-
lölnek, se nem átkozódnak, ellenségeik alatt csak Isten ellensége-
it, azaz a gonoszokat értik, de azokra nem véromlást, hanem csak
igazságos ítéletet kérnek.

A Zend iratok kölcsönzésével egy valódi és magasra fejlett vallás elvei jutottak az ótestamentumba, amely kizárólag azok révén lett isteni kijelentéssé és szent könyvvé. Másrésről azonban a három zend mű beiktatásával az írástudók egyszerre homályossá és értelmetlenné tették a bibliát az avatatlanok előtt, amit még növeltek és fokoztak azzal, hogy a zend írások egyes gondolatait és kifejezéseit beleszórták a mózesi és a többi történeti könyvekbe, de még nagyobb mértékben a prófétai írásokba. Ezeken kívül a zend vallás hatásának ellensúlyozására a bibliai írásokhoz egy új könyvet csatoltak, a Salamonnak tulajdonított Prédikátor könyve cím alatt, amely a zend írások hangját utánozza és egyes igazságait, — mint pl. a lélek (rucha) lételét és Istennel való rokonságát látszólag elfogadja, de csak azért, hogy az egész zend vallási rendszert annál gyanútlanabban tagadhassa és cáfolhassa.

A zsidó felebaráti szeretet

Vannak még egyes fogalmak, szavak, kifejezések is az ótestamentumban, amelyekkel az írástudók annak érthetetlenségét akarják előidézni. Így ha valaki zsidó tudósok előtt felhozza a szent könyvnek az idegenek iránt gyűlöletet tanító erkölcstanát, rögtön azzal védekeznek, hogy ez a könyv évezredek változó törvényeit foglalja magában és diadallal mutatnak olyan törvényekre, amelyek szerintük, mint újabbak felebaráti szeretetet — és az idegeneket illetőleg — a zsidókkal egyenlő elbánást parancsolnak. Ez azonban csak szerecsenmosdatás, mert az ótestamentumban vannak ugyan becses, régi faj — és vallástörténeti adatok —, sőt régi szertartási törvények is — amely utóbbiak között legérdekesebbek Ezekielnek a Mózesektől eltérő, tehát régibb áldozati szabályai —, régi zsidó erkölcsi törvények azonban ebben a szent könyvben nincsenek, ezek mind a 3-ik és 2-ik század termékei. Idegenekről pedig szól ugyan az ótestamentum a szeretet és egyenlőség hangján, de ilyenkor az idegent „ger” szóval jelöli, amely alatt a babyloni vagy alexandriai vagy egyéb külföldi zsidót, de sohasem a „gojt” vagyis nemzsidót. A ger vagy ritkábban a nakri szó alá pedig azért rejti a szentíró emez atyjafiait, mert nem akarja, hogy a mózesi könyvek szerkesztésének kora a diasporában élő zsidóság említésével kiderüljön. . .

Messiás

A kereszténységre gyakorolt hatásánál fogva nem kis jelentőségű az a titok és rejtély sem, amely az ótestamentum messiásának alakját övezi. Itt azonban különbséget kell tennünk a zend és a zsidó messiási fogalom között. A biblia elején a bűnbeeséssel kapcsolatban említett szabadító azonos a zendek Saosiank-jával, aki a teremtés egész történetével együtt a Zendavesztából kölcsönöztetett, akiről azonban az ótestamentomban többé nem esik szó. A zsidó messiás vagy mosiah ellenben Nehémiás 9: 27. v. szerint tisztán olyan férfiakat jelent, akik a zsidókat ellenségeik kezéből megszabadították. Ilyen messiás alatt az ótestamentum mindazon helyeken Zerubabelt érti, ahol a szabadítót Dávid utódjának mondja. Mindazon helyeken pedig valamelyik Makkabeusra céloz, ahol az illetőt egyúttal főpapnak nevezi. Míg a legtöbb jóslatban a messiás azonos Nehémiással.

Nehémiásról az írástudó már Mózes V. 18: 15., 18. v. -ben elhelyez egy ilyen jövendölést, majd élettörténetét magán Nehémiás könyvében kívül röviden elbeszéli Ézsaiás 49. és 53., továbbá Dániel 9 -ik részében végül mind a három zsidó messiásról megemlékezik több zsoltárban. Ezekből a forrásokból megtudjuk, hogy Nehémiás Kr. e. 467-ben nem a papi rendből, hanem a népből született. Már ifjú korában a Xerxes udvarába került, ahol a király pohárnokává, később pedig Palesztina kormányzójává lett. E két állását kétszer felcserélte, azaz Jeruzsálemből kétszer visszatért a királyi udvarba. Hivatalos hatalmával, mint Jeruzsálem falainak építője és egy világhatalmat igénylő nemzet szervezője állandóan visszaélt. Végül valamilyen nagy bűnt követett el, valószínűleg lázadást szervezett Palesztinában magából a perzsa udvarból, amely felfedeztetvén, Kr. e. 405-ben életével lakolt érte. Vallatása és keresztrefeszítése alatt nem árulta el bűntársait, a papokat, akiknek egész életén át vak eszköze volt. Azért mondja Ézsaiás 53:12 verse, hogy "ő sokak bűnét magára vette."

T A L M U D

A zend vallás és a zsidó klerikálizmus összekeverésével a synhedronnak két célt részben sikerült elérnie: papi rend és a Palesztinán kívül élő zsidóság, — amely a misztériumokban szervezve és felvilágosítva volt —, nagyjából tudta, hogy miért tör-

tént a keverés. A palesztinai és főleg galileai szegény zsidóság viszont a biblia zend részleteiben megtalálhatta a maga Istenét és a vallásos lélek ízléséhez illő erkölcsi törvényeket. Azon műveltebb, jobb lelkek előtt pedig, akik az ellentétet észrevették és a magyarázatot jóhiszeműen keresték, a syhedrion lebecsátotta a magyarázatot jóhiszeműen keresték, a synhedrion lebecsátotta magyarázatot is megadta Mózesnek, de nem írásban, hanem szóban amelyet Mózes a prófétákon, — főleg Jeremiáson és Baruchon át — a synhedrionhoz juttatott. Ez az isteni törvény - magyarázat a hagyomány, amelyből a synhedrion az írástudók által mindig közöl annyit a zsidó néppel, amennyit közölni időnként szükségesnek lát. E hagyomány leírását Isten megtiltotta, hogy a gójok meg ne ismerjék — mondja a midrás —, de az írástudók utódai, a talmudisták, mégis leírták és "misna" néven ez lett első része a bibliánál is jobban olvasott talmudnak. A misnát, — amely terjedelemre akkora mint az ótestamentum — a babyloni zsidó naptudósok 7 - 800 éven át magyarázgatták és magyarázatukat "gemara" néven a misnánál hatszor nagyobb könyvbe foglalták. A misna tehát az ótestamentumi törvények isteni magyarázata, a gemara pedig ezen isteni magyarázat emberi magyarázata: a két magyarázat együttvéve nevezetik talmudnak.

A talmud a Kr.e. 2. -ik és Kr.u. 6. -ik század között lefolyt időben élt zsidó írástudók szellemi tornája, amelynek rendeltetése az, hogy a misztériumokba nem teljesen beavatott vallásos lelkű zsidókat, akik az ótestamentum ellenmondásaiból kiutat keresnek, a magyarázatok még érthetlenebb és kuszáltabb tömkelegébe csalják és ott örökre fogva tartásák. Mikor szélsémd van, vagy a zsidó kiválasztottság hajója dagadó vitorlákkal siklik a világalom felé, akkor a "látók" szerint a talmud az emberiség legdrágább gyöngyszeme, amely magábanrejtí az isteni és emberi bölcsesség egész kvintessenciáját. Ha azonban elfogulatlan tudósok, — a zsidók szerint antiszemiták — feltörik ezt a gyöngyszemet s benne az ótestamentuminál is hevesebb gyűlöletet, meg zsidó világalulmi törekvéseket fedeznek fel, akkor ugyanazon beavatottak szerint, a talmud egyszerre több évszázadban élő és sokszor ellentétes felfogású rabbik magánvéleménye gyűjteményévé szerényül, amely nem tekinthető a zsidóság egyetemes hitvallásának. Ezt az utóbbi nézetet vallják a zsidóság leghivatottabb képviselői az "Etika a talmudban" írói is, amelyet — nem akarván zsidóbb lenni a zsidónál —, én is elfogadok.

Jézus

Már előbb említettem, hogy a synhedrion a zend és zsidó vallás tanainak összekeverésével, valamint az ellentéteknek a tal mudban és egyéb magyarázatokban való kiélezésével célját csak részben érte el. Palesztinában ugyanis ezen ellenmondások következtében vallási pártok keletkeztek, amelyek a zend örökeletét, vagy a zsidó túlvilági lét tagadását és a mózesi törvények külsőségét vagy a zend erkölcsstan szigorú bensőségét írva zászlójukra, heves harcot kezdtek egymás ellen. Ebből a viszályból — ha Róma ott nincs —, bizonyára forradalmak és új vallások támadnak, amikor szétrobbant a mesterségesen tenyésztett zsidó vallási és faji öntudat. Róma azonban minden forrongásban világbirodalma lángra lobbanásától félt, azért azokat vaskézrel fojtotta el. Így a palesztinai pártok előtt el lévén zárva a nyílt küzdelem lehetősége, szócsatákban öntötték ki kölcsönös gyűlöletüket vagy sokan megundorodva örökké civakodó embertársaiktól, a pusztába vonultak és lelkük békéjét, összhangját elmélkedésben és igénytelenségben ott keresték. Ezt a lelki békét bizonyára többen meg is találták, de senki sem olyan tökéletesen, mint Jézus.

Jézus elmélete tiszta és egyszerű! Az ótestamentum zend vallásos részét világosan megkülönbözteti a zsidó vallástalanságtól és az előbbi fejletlenségét felismerve, a mindenütt jelenvaló Istent megtalálja ott, ahol közelebb van hozzánk: — lelkiismeretünkben.

Azután tudatára ébred annak, hogy nemcsak a jók fiai Istennek, — mint a zend vallás tanítja —, és nemcsak a zsidók, mint az írástudó állítja —, hanem minden emberek. Majd megállapítja, hogy az erkölcsi világrend alapja nem a zsidó gyűlölet, sem a zend igazság, hanem az önfeláldozó emberszeretet.

Hittanában óriási jelentőségű a zsidó és zend közvetítő tagadása, amellyel örökidőre megbélyegez minden klerikálizmust; nemkevésbé azonban az emberi testvériség hirdetése, amellyel elkárhoztat minden kasztrendszer és kiválasztottságot. Erkölcs-tana csak kötelességet ismer, érdemet nem, amivel lehetetlenné teszi, hogy valaki tettéért vagy éppen születésénél fogva jogcímet találjon embertársai fölé való emelkedésre és azok nyomorúságával járó megjutalmazásra. A bűn irgalmatlan megbünteté-

sét vallja a konkolyról, a talentumokról és a gyümölcstelen fák-ról szóló példázatokban, míg a tékozló fiúban a büntetés elszenvedése után és komoly megtérés esetén utat mutat a tisztulásra, amely kettős igazsággal a keresztény nevelés útját jelöli meg és az igazságra épült állam jogrendjét támasztja alá. Jézus vallása, miként Zarathustráé a személyes rossz létét, és működését elismeri, de az ellene vívandó harcban azt tanácsolja, hogy a rosszat nem fegyverrel vagy egyéb erőszakkal, hanem jóval kell meggyőzni. E törvénnyel viszont a békés, kellemes és boldog társadalmi együttélés feltételeit teremti meg.

Zarathustra évezredekkel előzte meg korát, Jézus évtízezredekkel. Nem csoda tehát, ha a legnagyobb vallásalapítót mind a mai napig csak kevesen értették meg és még kevesebben követték. Életét, tanait és a zsidósághoz való viszonyát nem is érthetjük meg Galilea és Judea népe összetételének ismerete nélkül. Az előbb mondottakról tudjuk, hogy Judeában egy csekély héber állam olvadt össze a nagyobbszámú hettitákkal és az így létrejött zsidóság is egészen Jézus koráig keveredett görög filiszteusokkal. Judea népe tehát 90 százaiéig árja volt, amely veleszületett hajlamánál és az állandó egyiptomi befolyásnál fogva a lehető legnagyobb túlzásig nevelte magában az árják három csúf és az egész emberiségre átkos tulajdonságát: a telhetetlenséget, kegyetlenséget és a kettő melegágyát; a klerikálizmust. Galileában ezzel ellentétben nagyobbszámú héber olvasztott magába kevesebb hittitát és ebbe a vegyületbe is Tyrusból, — a bibliából ismert érintkezés és házasság következtében állandóan turáni vér szívtárgott. Mert mint fentebb láttuk, Tyrusban eredetileg is erős turáni népelem volt, később pedig Ezékiel 27-ik része szerint árvádi, tehát magyar zsoldos katonasággal őriztette falait, sőt hajósai nagy részét is Árvádból toborozta.

Jézus vérszerint galileai, tehát fajilag kevés köze van a zsidósághoz, hitének pedig éppen semmi a zsidók vallásában. Ha mégis hasonlítani akarnánk, akkor ő a tűz, a zsidóság a víz, ő a déli napfény, a zsidóság az éjjeli sötétség. Élettörténetének írói azonban zsidók voltak, akik az ótestamentum szemüvegén át néztek és az írástudók hatása alatt állva rajzolták meg egyéniségét és írták le szavait, meg gondolatait. Fellépése után alig 2-3 évet töltött bámulói és tisztelői között és mikor fénylő meteorként eltűnt előlük, nem tudtak rá úgy visszaemlékezni, hogy Mózeszt, Dávidot, Illést, főképpen pedig Nehémiást elfelejtették volna. Azért távozása után őt mindinkább az ótestamentumi hősök és mes-

siások közé helyezték, majd velük azonosították és utoljára az ő neve alatt nagyrészen azok életét, koholt csodatételeit beszélték el. Jézust azért zavartalanul csak a hegyi beszédben és példázatban szemlélhetjük, de az igazságkeresők előtt azokból is kitűnik szellemének, hitének és erkölcsi érzésének egyelőre elérhetetlen fennkölsége.

Tudjuk, hogy Jézus lelke és szeretete az egész világot képes volt felölelni, csak az frástudókat, farizeust és papot nem. Ez utóbbiak kasztjában azonban Jeruzsálem elpusztítása (Kr. u. 70) óta Ézsaiás 61: 6. értelmében benne van az egész zsidóság. Meltatlankodását és bosszúságát nem tudta és nem is akarta elrejtetni, valahányszor e három emberfajtaról beszélt, vagy ennek valamelyikét közelében érezte. De, hogy Jézus vallása engesztelhetetlenül ellensége a zsidóságnak, azt Jézus felléptekor a synhedrion azonnal észrevette és gyökeres kiirtását is tüstént megkezdte. Bírói illetékességét a római szenátus főbenjáró bűnökre nem terjesztvén ki, Jézust a helytartó jelenlétében nem ölhetette meg, tehát hamis váddal csikarta ki ellene Pilátustól a halálos ítéletet. Később pedig, — amikor Pilátus egy időre Rómába távozott —, majd utána amikor Tibérius halála és Caligula trónralépte között rövid interregnum állt be, ezeket az alkalmakat is megragadta, hogy Jézus követőit és a többieket megölethesse. Ezt a Jézus-üldözést a zsidóság a kereszténység első századaiban szünet nélkül folytatta, később pedig az orosz kommunizmusig, — mint éppen ez tanusítja —, az alkalom és főleg hatalom hiányában csak ideiglenesen hagyott fel annak öldöklő formájával.

A zsidóságnak Jézus és vallása ellen érzett ilyen gyűlölete természetes és magától értődő. Csodálatos azonban, hogy ezzel szemben a kereszténység kíméletes és türelmes a zsidóság iránt: az ő kárára elkövetett kihágásokat nemcsak nem torolja meg, hanem valósággal védi, dédelgeti üldözőjét, sokszor nagyobb buzgósággal, mint más nemzetiségű vagy más egyházi szervezethez tartozó hittestvéreit, nemritkán mint igazi testvéreit. Jézus megfeszítése óta a zsidóság csak a kereszt árnyékában virul, ellenben a keresztény emberiség között képtelen gyökeret verni vagy nagyobb hatalomra szert tenni.

Ez a jelenség azonban nem a véletlen játéka, hanem a kereszténység képmutatásának természetes következménye. A keresztény egyházak ugyanis — eltekintve egyes nagy lelkek és csoportok kivételétől —, magukénak vallják ugyan Jézust összes elveivel együtt, de az utóbbiakat szegreakasztják, mint Tisza

Kálmán a bihari pontokat és cselekvésükben teljesen a zsidó erkölcsstan szerint élnek. A kereszténység eszerint a gyakorlatban ma közelebb áll a zsidósághoz, mint Zarathustrához vagy éppen Jézushoz. Nem egy államának és testületének a zsidóság elveire szüksége van, sőt magát a zsidóságot sem nélkülözheti, mert vele valósítja meg azokat a politikai és főleg gazdasági terveit, amelyeket ő maga, — Jézus nyílt megtagadása nélkül nem vallhat sajátjának. . .

A kereszténység kimagasló férfiai tehát ezt az erkölcsi rendszert védik, mikor újabb időben gyöngeségből és érzékenységből túláradó filippikákat tartanak a zsidóság mellett. Eljárásukban természetesen nem Jézust képviselik, hanem annak a két hatalmas szervezetnek valamelyikét, amelyek eddig oly nagy sikerrel biztosították emez összenőtt ikerképződmények: a Jézus nélküli kereszténységnek és zsidóságnak életműködését. E két szervezet a keresztény klerikálizmus és a keresztény szabadkőművesség. . .

Végül a felsorolt tények és adatok alapján feleljünk meg a zsidóság mivoltára vonatkozó kérdéseinkre: A zsidóság Nehémiás előtt egy kicsiny, kizárólag Jeruzsálemre és környékére szorítkozó szemita törzs volt, amely származására, nyelvére, kultúrájára nézve lényegben nem különbözött a többi szemita törzstől. Ugyanez a szó azonban Nehémiás óta nem jelent sem törzset, sem fajt, sem nemzetet, sem vallást, hanem egy érdekszövetséget és titkos társaságot, amely a faj, nemzet és vallás jelszavait, alakjait és szerveit azért használja és alkalmazza, hogy általuk az emberiséget tévedésbe ejtve, erkölcsstanában bemutatott végcélját, az egész Föld felett való korlátlan uralmát megvalósítsa. . .

“Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben profétáltunk -é, és nem a te nevedben üztünk -é ördögöket, és nem cselekedtünk -é sok hatalmas dolgot a te nevedben? És akkor vallást tesztek majd nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem ti gonosztevők.”. . .

FORRÁSMUNKÁK

- Sorsunk című lap 1959 okt. 31. sz. Ausztrália.
Telekiné Kovács Zsuzsanna: Aluta, az Olt folyó szumér neve 1963.
Ft. dr. Szelényi Imre: Magyar Család 1962 máj.-jun. száma.
László Gyula: A honfoglaló magyar nép élete. Budapest, 1944.
Alfred von Bayern: Die Falken von Halessy Pengös regény.
Kleiner Weltatlas 1948 nov. München - Hamburg.
Böhmen und Mören 1943 Reich Verlag.
Dr. Baráth Tibor: Magyar Történet. Lille, 1951.
Dr. Málnási Ödön: Magyarország öszinte története I.-II. kiadás.
Kodolányi János: Esti beszélgetés.
Joo Tibor: A magyar nemzeteszme. Budapest.
Heimetruf. 1951 jan. 1. Németország.
Magyar Hűségmozgalom adatai.
Asztalos Miklós: A korszerű nemzeteszme.
Kodolányi János: Este beszélgetés. Budapest.
Magyar Nemzeti Ifjúság különböző számai.
Lesebuch Deutsches Erbe Bielefeld und Leipzig 1930.
Rhein Zeitung 1953, február 12.
Hármas Kistükör. 1848, Budapest.
Dr. Baráth Tibor: Nyugati Magyarság. 1953, máj.-jun. száma és különböző számai.
Amerikai Kath. Magyarok Vasárnapja különböző számai.
Szabad Nemzet különböző számai. Amerika.
Kovach Aladar: A Mindszenty per árnyékában.
Zajti Ferenc: Magyar évezredek. Budapest 1943.
Hans Kohn: Die Welt der Slaven. Frankfurt 1960. (Fischer - Bücher kiadása.
Sibrik György: A kétfejű sastól a sarlókalapácsig. Németország Emigrációs Sajtóarchivum, 1951 márc.-ápr. száma.
Marx: Politikai művek VI. 196. lap.
Dr. Klotz I.: Az utódállamok szerepe a második világháború előtt. Kézirat.
Frankfurter Illustrierte 1956 20. szám.
Amerikai Magyar Hang 1955 okt. 17. sz.
Nyirő József : Néma küzdelem.
Karel Kadlec: Valasi a Valaske Pravó. (cseh történetíró.
Horváth Jenő: Die Kleine Entente.
Szemtanúk, fültanúk.
Amerikai Magyar Népszava: 1948 jan. 9 és egyéb számai.

Iránytű: 1949 3., 5. számai.
 Hungária különböző számai.
 Krónika 1951 július .
 Donauschawabische Rundschau 1952. év 51., 52. szám.
 Vitéz Endre László: A zsidókról. Budapest. (Harmadik kiadás az emigrációban.
 Eberhard Otto: Egypten der Weg des Pharaonenreiches.
 Bartha Miklós: Kazár földön.
 Kolosváry - Borcsa Mihály: A zsidókérdés Magyarországon. Bp.
 Kurt Münzer: Der Weg nach Zion.
 Angol szerző: A Romanovok végnapjai. London. Eltűnt a könyv-
 piacról.
 Szabad Magyarság különböző számai.
 Magyar Szabadság különböző számai.
 Dr. Keltz Sándor: Konservatív világrend. II. kötet.
 Dr. Klatzkin Jakab: Der Jude. (Zajti művéből.
 Otto Weininger: Gesclecht und Charakter. (Hungarian Weekből
 Hatikva c. zsidó újság. (Hídverők közlése, 1955 aug. 15.
 Új Magyarság, 1953 jan. 1. száma.
 Zemplénnvármegyei levéltári adat.
 Alan Bullock: Hitler. Angolból ford.: von Wilhelm, Düsseldorf,
 1960.
 Deér József: Pogány magyarság, keresztény magyarság. Bp. 1901
 Dr. Padányi Viktor: A nagy per. (Kéziratból.
 Dr. Tuzson János: A magyar Alföld.
 Dr. Padányi Viktor: Nyugati Magyarság, 1953 jan. száma.
 Pazuhanics - Páncélos Mihály: Ruszin emlékirat.
 Ruhrvidéki Magyar Hírek 1963 jan. száma.
 Hármass Kistűkör, Budapest, 1948.
 Ruhrvidéki Magyar Hírek 1963. évi számai.
 Marcali Henrik: Nagy Képes Világlap.
 Hídfő különböző számai. München.
 Dr. Kósa Barna: Keleti Figyelő, 1961 dec. száma. Ausztrália.
 Martinus Adrianus Beek: Geschichte Izraels von Abraham bis
 Bar Cohba. Urban Bücher, Stuttgart, 1966.
 Kanadai Magyarság 1967 jún. 10. száma.
 Amerikai Magyar Élet 1967 július 22. száma.
 Szöllősy S. Sándor: Ez az igazság. London, 1968. (Hídfő kiadás.
 H. B. Blavatsky: The secret doctrine. London, 1888.
 S. F. Dunlap: Vestiges of the spirit - history of man. N. Y., 1858.
 Stephen Hawes: Sacred and profane history. Boston, 1870.
 Robert M. Engberg: The dawn of civilization. Chicago, 1937.

J. F. Montgomery: Hungary the unwilling satellite. N. Y. 1947.
 Radisics Elemér: Hungary. Bp., 1944.
 Károlyi Árpád: Buda és Pest visszavívása 1686 -ban. Bp., 1936.
 Edward Chiera: They wrote on clay. Chicago, 1938.
 Magy. Tud. Ak. Tt. Int.: Magyarország Története. Bp., 1964.
 Ft. Szelényi Imre: Szumér - Magyar rokonság. München, 1961.
 Leonard Woolley: The long road to Ur.
 National Geographic Society különböző kiadásai.
 Szalay Jeromos: Márton Áron. Páris, 1952.
 Berzy József: Európa felszabadítása. Brazília, 1965.
 Rudnay Egyed: Attila trilogia I. II. k. Bruxelles, 1965.
 Holy Bible James verziója.
 Kurt Glaser: Czecho - Slovakia a critical history. Caldvell, 1961.
 Oleg Penkovskiy: The Penkovskiy papers. N. Y., 1965.
 Prof. Charles F. Horne: The World and its people. N. Y., 1924.
 Albert Champdor: Babylon. London, 1958.
 R. V. D. Magoffin: The romance of archeology. N. Y.
 Lerousse: World Mythology. N. Y.
 Cotrell: The anvil of civilization.
 Keleti Figyelő különböző számai.
 George Smith: The Chaldean Account of Genesis. N. Y. 1876.
 Lukinich Imre: Mohácsi Emlékkönyv. Budapest, 1926.
 Jesse E. Wrench: Ancient and medieval world.
 Szabó Dezső: Füzetek. Bp., 1936 május.
 Szabó Dezső: Küzdelmeink a nemzeti királyságért. Bp., 1917.
 C. A. Macartney: Hungary a short history. Chicago, 1962.
 James Henry Breasted: Ancient times. Ginn and Co., 1916.
 J. L. Myres: The down of history. London, 1911.
 Sebestyén Endre: Kossuth. Pittsburgh, USA., 1950.
 Berzy József: A jövő szolgálatában. Buenos Aires, 1956.
 Chambers Encyclopedia vol. VI. London, 1895.
 Szalay Jeromos: Igazságok Középeurópa körül. München, 1959.
 Journal of European Affairs val. I. No. 1. Jan. 1967.
 Leonard Woolley: The Middlle East. N. Y., 1961.
 Dr. Bobula Ida: A szumér magyar rokonság kérdése. B. A. 1961.
 Divald Kornél: Magyarország művészeti emlékei. Bp., 1927.
 Willis Mason West: Man's early progress. Allyn and Bacon, 1946
 Dr. Mészáros Gyula: A másfélezeresztendős magyar nemzet.
 Dr. Tokaji László: Kultúra és civilizáció. München, 1954.
 CPT. T. I. Nemo: Íme a cseh - szlovákizmus.
 Dr. Endes Miklós: Erdély három nemzete. Bp., 1935.
 Gróf Teleki Pál: Mátyás király I. II. kötet. Budapest, 1940.